Biblioteca Cuvântului
- 2 -

PETER DEUNOV

Conferințe

1914-1917

Dinasty Books
Proeditură şi Tipografie

Peter Deunov

CONFERINȚE 1914 - 1917

Ecce homo

Deci a ieşit Iisus afară, purtând cununa de spini şi mantia purpurie. Si le-a zis Pilat: Iată Omul!
Ioan 19:5

Prin cuvântul „om”, un bulgar înțelege o ființă care trăieşte un secol întreg. Dar în limbajul originar (arhaic), în limba în care a fost creată această expresie, „om” avea o altă semnificație, însemnând Iisus, Omul care vine pe Pământ, Fratele celor care suferă. Cum trebuie să înțelegem aceste cuvinte? Putem spune despre noi, când mergem în lume: „Iată *omul*”. Ca să merităm acest nume, trebuie să posedăm patru lucruri: bogăție, forță, cunoştințe şi virtuți. Veți spune: „De ce bogăție?” Bogăția e terenul, condițiile în care omul poate să evolueze, este terenul pe care se dezvoltă Forța. Aceasta din urmă aduce Căldura şi Lumina care exercită o influență asupra creşterii, asupra dezvoltării. În ceea ce priveşte Cunoaşterea, aceasta este metoda prin care trebuie să înțelegem şi să ne reglăm viața. Virtutea este scopul pe care trebuie să-l urmărim.

Semănați un bob de grâu, şi vi se va arăta ce trebuie să faceți. Veți spune: „Cum?”. Adăugați umiditate, şi

razele de soare vor arăta direcția urmată de bobul de grâu: o singură direcție, spre soare, sursa vieții. Şi noi, asemenea bobului de grâu, trebuie să creştem, să-L căutăm pe Dumnezeu. Dar cineva poate să întrebe: „Când bobul de grâu a crescut, atinge Soarele? Eu vreau să-L găsesc pe Dumnezeu”. Nu trebuie să ştim unde se află Dumnezeu, trebuie doar să-L căutăm. Bobul de grâu a înțeles ce este Soarele şi a acceptat ce doreşte. Aceeaşi lege este valabilă şi pentru noi; trebuie să ajungem la acelaşi rezultat. Trebuie să fim semănați, în viața noastră vor exista greutăți, care sunt micile obstacole necesare, la fel ca în cazul bobului de grâu; este necesară o mică apăsare şi va urma procesul de creştere, Cunoaşterea; şi, când vom da rod, acesta este Virtutea. Aşadar, trebuie să fim semănați, acoperiți de pământ, urmează o oarecare apăsare, apoi trebuie să creştem în înălțime, să dobândim cunoştințe, iar aceste cunoştințe, după un anumit grad de creştere, trebuie să se transforme imediat în boabe de grâu. Şi, apoi, Dumnezeu va porunci recoltarea grâului şi va despărți utilul de inutil, grâul de neghină. Suntem născuți, adică creştem, ne dezvoltăm, murim şi suntem puşi în mormânt: e treieratul grâului. Şi Dumnezeu va culege de pe arie ce este necesar pentru El. Asta corespunde cu şura şi cu hambarul de grâu; balotul e în şură şi grâul, în hambar.

Am citat la început versetul din Evanghelia după Ioan ca să vedeți cele patru lucruri pe care Hristos le aducea Crucii, cele patru lucruri pe care trebuie să le învățăm. Când aşezăm Virtutea pe cap, ce n-a fost bătută în cuie, în stânga, Cunoaşterea, în dreapta, Forța, şi la picioare bogăția, asta înseamnă omul răstignit. Adică, atunci când batem în cuie bogăția, forța

şi cunoaşterea, energiile lor se vor ridica spre cap, spre virtute. Când Dumnezeu vrea să facă omul bun, îl răstigneşte, îi bate în cuie posesiunile, forța, cunoştințele. Ce este răstignirea? Punem omul în ladă pentru ca nimeni să nu-l ia, nimeni să nu dispună de el, fiindcă Dumnezeu va dispune de el. El zice: „Când lucrez, tu vei fi calm”. Dar omul nu vrea să stea calm şi Dumnezeu zice:

„Bateți-l în cuie ca să fie calm şi Eu să lucrez....”Şi, când suntem răstigniți, nu trebuie să plângem, fiindcă atunci Dumnezeu lucrează pentru noi.

Cel ce nu-i răstignit e nefericit. Cel ce vrea ca Dumnezeu să se ocupe de el trebuie să treacă prin acest proces de dezvoltare.

Vă vorbesc alegoric. Înainte de acest proces de dezvoltare, credința este întotdeauna necesară, o credință fermă în planul divin comun, care include toate creaturile divine. Nu trebuie să vă îndoiți de Dumnezeu, deoarece El este perfect, atotputernic. Iisus a zis odată: „Ce e imposibil pentru om e posibil pentru Dumnezeu”. Căile divine sunt de nepătruns. Nu trebuie să credem că aceste căi ale Lui pot să fie deformate sau oprite, e imposibil. Şi, când suntem invitați şi am luat calea Domnului, trebuie să avem credința simplă a copiilor şi să evităm viciile ca în povestea următoare.

În Anglia, un pictor celebru a vrut să realizeze un tablou care să reprezinte sărăcia extremă. S-a plimbat prin Londra zile şi luni ca să găsească persoana potrivită. În fine, a găsit un copil cu haine rupte care l-a înduioşat şi şi-a zis: „Iată chipul pentru tabloul meu”. Pictorul s-a apropiat de copil, i-a dat cartea lui de vizită cu adresa şi i-a spus: „Vino la mine peste patru zile, vreau să-ți vorbesc”. Copilul a văzut cum era îmbrăcat

acel domn şi şi-a zis: „Cum aş putea să merg la el îmbrăcat aşa cum sunt?” S-a dus la cunoştinţe ca să se schimbe de veşminte şi să se prezinte aşa cum l-ar fi vizitat pe rege. I-au găsit haine, s-a îmbrăcat şi s-a dus la pictor. „Cine eşti?” l-a întrebat pictorul. „Sunt cutare”. „Pleacă! Dacă aş fi avut nevoie de o persoană îmbrăcată ca tine, aş fi putut găsi cu miile. Am nevoie de tine aşa cum te-am văzut când ne-am întâlnit.”

Şi noi, când Cerul ne invită să lucrăm, vrem să ne îmbrăcăm. Dar Forţa nu se află în haine, pălării, mănuşi şi pantofi, nici în gulere, cravate şi ceasuri. Ele nu reprezintă nimic important. Forţa se află în mintea noastră, în inima noastră, în elanurile şi aspiraţiile noastre nobile de a face bine. Când avem aceste lucruri, celelalte vor veni în timp util. Oare, când ne ducem la Cer, trebuie să ne luăm cu noi hainele? Când ne cheamă la cer, Dumnezeu ne dezbracă aici. Nu vrea zdrenţele noastre, ci zice: „Aduceţi-l aşa cum e”. Când o persoană moare, toţi o părăsesc. Chiar şi cei care au iubit-o zic: „Retrageţi-o cât mai repede”. Unde e iubirea lor? Dar Dumnezeu n-o părăseşte, ci zice: „Aduceţi-mi-o, îmi trebuie aşa cum e”. Şi, când suntem aşezaţi în mormânt, ce spune Dumnezeu? Începe să vorbească cu noi; morţii nu se eliberează, aşa cum cred unii. El ne întreabă: „Ai înţeles viaţa, ai înţeles sensul vieţii pe care ţi-am trimis-o?” Şi, în această conversaţie, Dumnezeu îşi zugrăveşte marele tablou. Începe următorul proces: ceilalţi, după ce au dus omul la groapă, încep să plângă şi-i enumeră toate calităţile, văd pictura lui Dumnezeu care reprezintă aceste calităţi.

Trebuie să suportăm suferinţele şi să tragem concluzia cuvenită. Iisus, prin suferinţele Lui pământeşti, voia să ne dea un exemplu: trebuie să ne

supunem acestui proces divin. A zis odată: „Oare n-am Eu puterea să-i cer tatălui Meu să trimită mii de îngeri ca să Mă salveze? Dar, dacă nu îndeplinesc sarcina pentru care am venit, cum se vor înălța oamenii?”. Şi El însuşi voia să se înalțe. Vă aflați pe pământ şi, într-o zi, veți împărtăşi furtunile, greutățile şi, poate, acelaşi destin. Dar, când va veni acel ceas, să nu-l socotiți o nenorocire, pentru că acolo unde nu există suferință nu există îmbogățire spirituală, unde nu sunt dureri nu există bucurii, unde nu e moarte nu există înviere. Şi cel ce nu vrea să participe la suferințele omenirii nu va câştiga nimic. Şi ce reprezintă suferința? O consecință a greşelilor, provocate într-o zi de incompetența noastră. Aceste greşeli pot însă să fie ispăşite prin procesul suferințelor. Acest proces este o metodă prin care să ne adaptăm şi să ajungem la acele vibrații înalte şi ascendente care ne aşteaptă în Cer. Trebuie să suportăm o sută de tristeți ca să simțim o bucurie divină. Şi în acel moment vom aprecia acea bucurie şi o vom păstra. Şi iată de ce Dumnezeu începe cu suferințele, ca să ne călească (aşa cum fierarul căleşte fierul ca să-l facă mai bun de prelucrat), ca să putem suporta bucuria ce va veni după aceea.

Fiecare dintre noi îi este necesar, chiar foarte necesar lui Dumnezeu. Puteți să nu fiți nimic în lume, o nulitate; pentru Dumnezeu sunteți însă o unitate importantă. Doar Dumnezeu, care ne-a trimis pe Pământ, ne cântăreşte suferințele, astfel că nu trebuie să vă faceți griji de ce poate gândi lumea despre voi. Cel ce v-a trimis aici se gândeşte la voi şi vă apreciază. Important pentru voi este să aveți încuviințarea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu e cu voi, veți fi frumoşi, şi

lumea iubeşte ce e frumos. Dacă e cu voi, veți fi bogați, puternici şi buni, şi bunătatea este şi ea apreciată.

Acum, vă voi vorbi despre Dumnezeu nu ca Ființă abstractă şi dispersată în spațiu (cum spun filosofii), despre care nu ştiți unde se află. Vă voi vorbi despre acel Dumnezeu pentru care propovăduiesc, ce se gândeşte la noi, ne observă acțiunile, corectează, repară, pedepseşte, îmbracă şi dezbracă, ce ne pricinuieşte naşterea şi moartea. Ce este moartea? Dumnezeu face o operație, vede că ați pierde mult, şi vă reduce procesul vieții: „Ca să nu mai facă datorii, luați-i capitalul pe care i l-am dat. Condițiile nu sunt benefice acum, lăsați-l pentru altă dată, aduceți-l la Mine”. Şi, în acest proces, credem că lumea ne-a uitat. Dar, dacă lumea ne uită, Dumnezeu se gândeşte la noi. Şi lumea trebuie să ne uite cu orice preț... O tânără nu se va căsători dacă iubeşte toți băieții, trebuie să aleagă unul şi să zică: „El e lumea mea”. Şi, în viață, acest lucru e adevărat. Trebuie să aveți un singur Dumnezeu. In lume există multe divinități care ar vrea să vă atragă, dar trebuie să vă găsiți Dumnezeul vostru, cu care puteți să trăiți, să vă dezvoltați şi să vă îmbogățiți spiritual.

Scriptura spune: „Dumnezeu nu e doar în cer, ci trăieşte şi în inimile celor smeriți”. Aşadar, prima calitate pe care trebuie s-o dobândiți, pentru ca El să înceapă să trăiască în voi, este smerenia. Dar această smerenie nu e cea a oii: după ce ați fost bătuți şi vi s-au rupt picioarele, nu trebuie să spuneți: „Nu se poate face nimic”. Nu e smerenie dacă, după ce vi se fură avutul, vă ziceți: „Să rămânem umili”. Smerenia este atunci când, posedând toate bogățiile, forța, cunoştințele, bunătatea, deveniți conştienți de ele şi ziceți: „Doamne, tot ce am e la dispoziția Ta”. Şi, acum, fiecare face după cum

urmează: toți predică Evanghelia şi toți repară lumea. Dar, când Dumnezeu ajunge la pungile lor pline, ei strigă: „Ah, nu Te atinge! Jumătate putem să dăm, totul, nu!” Cât priveşte forța, ei zic: „Nu poți să dispui de toată forța mea!” Dar, la nevoie, îl rugăm să ne călăuzească şi să ne ajute. Acest mod de a înțelege viața predomină în toate filosofiile, de o mie de ani. Şi de aici vin necazurile noastre. Şi Iisus, prin viața Lui, ne arată Calea.

Mulți oameni consideră că în momentul în care devin creştini trebuie să părăsească lumea. Puteți renunța la casele voastre, la bogății, la soții, la copii şi totuşi să continuați să vă gândiți la toate acestea. Puteți să vă retrageți într-o mănăstire foarte izolată şi totuşi să gândiți: „Ce se întâmplă cu soția, cu copiii mei, cu casa mea?” Şi asta înseamnă că n-ați renunțat la ele, că nu sunteți liberi. A renunța la lucruri nu înseamnă a le uita, ci a lăsa oamenii liberi, a lăsa soția şi fiul să se comporte după voia lor. A renunța la lume înseamnă a o părăsi, nu a o împiedica să-şi continue calea. Putem să facem un singur lucru, să profităm de asta. Aşadar, nu putem să oprim viața, ci doar să profităm. Şi Iisus ne spune clar şi fundamental: „Dacă mă iubiți!”. Şi trebuie să-L iubim. Nu zice: „Vai de voi dacă nu Mă iubiți!”. Nu! Dumnezeu nu vrea niciodată de la noi sacrificii forțate. Oamenii spun: „De ce Dumnezeu, de vreme ce este atotputernic, nu aranjează lumea?” - „Cum s-o aranjeze?” - „Celui care minte să i se usuce limba, celui care fură să-i cadă mâna”. Am avea atunci o lume doar de muți şi infirmi. Ar fi plăcută o astfel de lume? Dar Dumnezeu dă o direcție absolut contrară, urmează un proces contrar şi zice că cel care vrea să fie stăpân trebuie să fie servitor. Acest proces e următorul: de obicei, oamenii puternici vor ca toate râurile să se verse

în propriul lor râu, însă, în ceea ce priveşte Binele, acest proces este cu totul contrar: Dumnezeu Se răspândeşte în pâraie şi, în loc să le dirijeze, le lasă să se călăuzească singure. Puteți să faceți o mică experiență acasă: emiteți un gând despre care vreți să vă guverneze, acceptați gândul de a fi servitori, deveniți servitori în numele lui Dumnezeu. Şi atunci veți înțelege poziția lui Dumnezeu.

Îl căutați pe Dumnezeu în Cer, dar nu-i acolo. Când gemeți şi suferiți, El se află în voi. Şi ceea ce oamenii numesc evoluție, progres este procesul în care lucrează Dumnezeu. El e cel mai bun lucrător. Unii se plâng: „De ce nu ne vede Dumnezeu suferința?”. Dar El zice: „N-am timp. Sunt foarte ocupat cu treburile voastre, sunt ocupat cu treburile voastre cele mai importante. Când îmi va rămâne timp, mă voi ocupa şi de micile voastre neînțelegeri”. Aceasta nu-i o alegorie, ci realitatea. Există un verset în Sfânta Scriptură în care Dumnezeu spune: „Eram în Israel ca un car încărcat, în care se punea întruna de toate”. Dar suferințele pe care le simțim aici sunt suferințele lui Dumnezeu. El suferă şi plânge în voi. Se zice: „Plâng, sufletul meu e trist”. Dar, când spunem „Doamne, iartă-mă, Ți-am pricinuit atâtea suferințe prin gândurile şi faptele mele impure”, atunci păşim pe Calea adevărată care ne va salva de răul prezent.

Şi, în fine, trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să Se afirme în noi. L-am legat cu sfori şi L-am bătut în cuie. Trebuie să-L aşezăm în mormânt şi să-L lăsăm liniştit, şi atunci va învia şi ne va elibera. Şi să fiți siguri că noi, oamenii, îi barăm drumul, nu diavolii barează drumul lui Dumnezeu. Deoarece a stabilit legea libertății, nu poate, nu vrea s-o schimbe. Şi, înainte de a ajunge la această conştiință de a ne supune de bunăvoie, El nu ne

va salva. Conştiinţa că trebuie să fim asemenea Lui trebuie să pătrundă adânc în noi. Atunci, bogăţiile, forţa, virtuţile noastre vor fi folosite pentru înălţare, înălţarea cui? A fraţilor noştri, a apropiaţilor noştri. Fiecare dintre voi trebuie să caute şi să preţuiască sufletele fraţilor lui, nu să le iubească trupurile. Şi pot să vă spun că Iisus, de când a venit aici, n-a părăsit Pământul. Trăieşte printre oameni, lucrează printre ei şi trebuie deja să învie în noi. Să avem credinţă, dar nu credinţa şi teama pe care le-au avut evreii: „N-avem alt rege decât Cezar”. Şi, când acel Cezar, câţiva ani mai târziu, a distrus Ierusalimul şi le-a dărâmat Templul, l-au dezavuat. Putem şi astăzi să spunem „Cezar e regele meu”, dar consecinţele vor fi aceleaşi.

Să revenim. În primul rând, trebuie să trăim în această lume ca să ne pregătim. Nu putem să trăim în Cer, deoarece căldura şi lumina sunt acolo foarte puternice. Aşa cum grădinarul care plantează brazi de munte face întâi diferite altoiri ca să-i aclimatizeze, nici Tatăl Ceresc nu ne poate lua de aici şi să ne sădească direct în grădina raiului.

Chiar şi sistemul nostru şcolar este organizat în acest fel: trebuie să trecem prin clasa întâi, a doua şi următoarele, ca să ajungem la universitate şi apoi să trăim în lume. Cel ce vrea să evolueze trebuie neapărat să se adapteze întotdeauna la metodele cultivării. După părerea mea, un creştin nu trebuie să fie stupid şi să spună: „Ce ne dă Dumnezeu?”. După ce aţi arat ogorul, semănaţi grâul, pentru că, dacă nu semănaţi grâul, ce vă va da Dumnezeu? Iarbă şi mărăcini. Cultivaţi viţa-de-vie, plantaţi-o, şi vă va da roade. Şi cum veţi cultiva via aşa va fi rodul ei: dacă plantaţi butuci de proastă calitate, veţi avea struguri acri. Dumnezeu i-a dat

copilului vostru o minte bună, dar ce-ați sădit în ea, semințe care vor da roade bune? Vrem să fim virtuoşi, puternici, bogați. Putem să avem şi virtute, şi forță, şi bogăție, şi e necesar să le avem.

Condițiile în care sunt posibile adaptarea şi dezvoltarea sunt următoarele: Sămânța divină, Legea divină şi echilibrul divin. Echilibrul este virtutea; legea este cunoaşterea; condițiile înseamnă forța; sămânța este bogăția. Dar mă întrebați cum să-L găsiți pe Dumnezeu. E foarte uşor. Un om a vrut să facă haz de altul care i-a spus: „Ne aflăm în grădina în care sunt mere foarte bune”. „Dar nu văd nimic”, i-a răspuns primul, închizând ochii. Prietenul i-a dat o palmă, iar el a deschis ochii şi le-a văzut.

Uneori, Dumnezeu ne dă în felul acesta o palmă ca să ne recăpătăm vederea. Cei dintre voi care aveați ochii închişi să binevoiți să-i deschideți. Lumea contemporană argumentează şi zice: „Unde e Dumnezeu?” - „E în iarbă, şi în pietre, şi în pământ”. Dar, când vine nenorocirea, fiecare ridică privirea spre ceruri, vede că El e acolo şi strigă: „Doamne!” Iată de ce există nefericirile: ele sunt palma dată de Dumnezeu, care ne zice: „V-am creat ca să vedeți, nu ca să stați cu ochii închişi”. Aşadar, ca să ne înălțăm, trebuie să devenim precum copiii, să căutăm şi să percepem.

Vă voi spune acum altceva: metoda cu care trebuie să lucrăm. De astăzi, trebuie să fim întotdeauna legați în mintea şi inima noastră cu oamenii din lumea întreagă, fiindcă mântuirea se află în rugăciunile noastre comune. „Unirea face puterea”. Şi, când mințile şi inimile oamenilor se vor reuni, atunci va veni pe Pământ împărăția divină. La un prieten la care ținem cu adevărat nu trebuie să căutăm viciile; poate să le aibă la

fel ca noi. Viciile formează mantaua pe care şi-o pune acel om. Dar sufletul omenesc este pur, nu poate fi poluat, nici distrus. Sufletul vostru divin nu poate fi deformat de nimeni; se poate murdări în exterior, dar în interior nu, fiindcă acolo sălăşluieşte Dumnezeu. Este de neconceput ca un lucru păzit de Dumnezeu să fie distrus. Ne putem supune lumii aşa cum Iisus i-a răspuns lui Pilat: „Am puterea de a te răstigni". - „Mă supun Celui care ți-a dat această putere, dar sufletul meu e liber". Trebuie să ne supunem suferințelor temporare. Nu putem să le înțelegem, dar, când vom muri şi vom învia, vom înțelege de ce ne-au fost date. Toată lumea este chinuită de temeri şi spaime în viață. Asta nu-i viață. Viața este când omul este plin de sentimente nobile.

Fericit cel care a reuşit să facă bine în mod dezinteresat. Dacă un om vă insultă, nu-l mai salutați ridicând pălăria, nu mai dați mâna cu el. Ba chiar puteți să dați mâna cu cineva fără s-o faceți cu adevărat; puteți să vă ridicați pălăria fără să fie cu adevărat un gest de respect. Şi, de obicei, ne ridicăm pălăria ca să salutăm un om plasat mai sus, zicându-i în acest fel: „Poți să mă promovezi?" Există o otravă diabolică în mâna care îl salută pe cel pe care îl întâlneşte. Şi omul apucă şi pe cineva de mână. De ce? Acele degete diabolice ale mâinii omeneşti ne spun multe lucruri. De exemplu, degetul mic zice: „Poți să-mi dai bani? Trebuie să încep o afacere. Am pierderi. Am fost furat, poți să mă ajuți?". Inelarul zice: „Doresc gloria unui pictor şi cunoştințe". Degetul mijlociu: „Vreau drepturi şi privilegii". Arătătorul: „Am nevoie de onoare şi respect". Degetul mare: „Vreau forța şi cunoaşterea".

Persoana salutată, dacă poate şi vrea, le va da. Şi pornesc la drum doi, apoi trei, în societate, formând astfel o adunare, dar nu descoperă ce caută. În fine, vine Iisus şi zice: „Ce căutaţi voi - bogăţie, forţă, cunoştinţe, bunătate - Eu pot să vi le dau. Nimeni nu şi-a lăsat tatăl şi mama pentru Mine şi nu a acceptat de o sută de ori viaţa viitoare". Iată Omul care poate să ne strângă mâna, care poate să ne dea şi bogăţia, şi forţa, şi cunoştinţele, şi bunătatea. Dar oamenii au zis: „Luaţi-l, răstigniţi-l". Şi Pilat a replicat: „îl duceţi la pieire". Iisus e în faţa voastră astăzi şi eu vă spun: „Iată Omul pe care îl căutaţi. Este singurul care poate să aducă pacea în inimile voastre, care poate să vă dea raţiune, sănătate, poziţie socială, care vă poate înălţa, vă poate arăta Drumul, vă poate lumina mintea". Dar voi, în îndoiala voastră, ziceţi: „Arată-ni-l să-l vedem!"

Voi face o comparaţie. Într-o seară, vine de departe un om cu o lumânare mică. Eu vă spun: „Iată omul care vă aduce lumină". Dar vedeţi lumânarea, nu omul. Când îl veţi vedea? La răsăritul soarelui. Căutaţi singuri această Lumină care este adusă de Om, ea vă va ajuta să găsiţi Drumul pe care trebuie să-l urmaţi. Aşa trebuie să înţelegeţi această problemă.

Vă voi da alt exemplu, mai clar. Imaginaţi-vă că vă duc într-un salon bogat şi vă zic: „Este o încăpere decorată splendid cu mari bogăţii. Aici, în acest colţ, se găseşte asta, dincolo, altceva". - „Posibil, dar noi nu vedem nimic", răspundeţi voi. Aduc o lumânare mică, şi obiectele apropiate încep să devină mai vizibile. Dacă mai aduc una, obiectele devin şi mai vizibile. Când numărul lumânărilor creşte, încăperea se luminează din ce în ce mai mult; când se aprinde becul electric, obiectele devin clare, iar la lumina zilei se vede totul.

Lumea este ca această încăpere şi fiecare dintre noi trebuie să aducă lumină, trebuie să aducă o lumânare. Şi, când toţi intrăm cu lumânările noastre şi le aşezăm una după alta, în acest fel sporim lumina şi vedem mult mai bine. Greierele voastre sunt lumânări. Nu-mi plac oamenii care poartă lumânări stinse, ci doar cei care poartă lumânări aprinse, ca în Vinerea Sfântă. Fiecare dintre noi trebuie să fie o lumânare aprinsă. Omul devotat, amabil, bun este o lumânare aprinsă. Şi e o greşeală gravă ca omul să fie o lumânare stinsă. Mă întrebaţi ce trebuie să faceţi. Trebuie să le trimiteţi gânduri bune prietenilor, să le doriţi să fie binecuvântaţi şi Dumnezeu, binecuvântându-i, vă va binecuvânta şi pe voi. De ce să vă rugaţi? În vara anului 1899, în regiunea Novi Pazar era mare secetă. Turcii din 39 de sate care locuiau în regiune s-au adunat şi s-au rugat să plouă. Şi a început să plouă. Bulgarii şi-au zis: „Dumnezeu le-a trimis ploaia, o să ne trimită şi nouă”. Dar în satul lor n-a plouat şi vitele lor au slăbit de foame. Când oamenii se roagă, roagă-te şi tu; trebuie să-ţi prezinţi cererea. Dumnezeu nu te va trece pe o listă specială dacă nu te rogi. Rugăciunea are o forţă enormă şi oamenii din prezent trebuie să fie oamenii rugăciunii. Cu ajutorul rugăciunii, ne vom pregăti mintea şi inima. Şi nu trebuie să ne rugăm pentru noi înşine; acesta este egoism.

Nu vreau să mă ocup de minţile oamenilor, dorinţa mea este să mă ocup de inimile lor, fiindcă tot răul se ascunde în inimi. Chiar şi Dumnezeu a spus: „Fiul meu, dă-mi inima ta!” Trebuie să începem o purificare ca pentru Paşti, să deschidem ferestrele şi să spălăm podelele. Toţi gemem din cauza unei poveri grele, dizarmonia domneşte pretutindeni. Soţul şi soţia nu pot să trăiască în bună înţelegere: împart casa, banii, dar

soția e nemulțumită pentru că soțul ține banii. Nu este important dacă banii stau la soț sau la soție, înțelegeți-vă cine să fie casierul. Se ceartă cine să ocupe primul loc în casă, cocoşul, sau găina? Găina sau cocoşul, asta n-are importanță în viață. Vă spun că altceva e important.

Iisus a venit şi lucrează. Şi, atunci când vine Lumina, vine treptat, în tăcere, fără zgomot. Nu va veni ca un tunet, aşa cum se aşteaptă unii. E posibil şi asta, dar nu e vorba de Iisus. Când prorocul Lei a mers în pustiu ca să postească şi să se roage, au izbucnit focul şi furtuna. El a închis ochii, dar Dumnezeu nu se găsea în furtună şi în foc, ci în glasul blând care vorbea. Dumnezeu nu se află în suferințele voastre, în forța, în cunoştințele voastre. Unde este El? În Iubire. Dacă iubiți, El se află în voi. Dacă nu iubiți, nu-i acolo. Şi trebuie să iubiți, asta e legea. Nu iubim şi aşteptăm să fim iubiți de ceilalți. Asta înseamnă că am devenit sobă şi aşteptăm ca altcineva să ne aducă lemne să ne încălzească. Nu, trebuie să avem noi înşine acest combustibil, pe care îl vor utiliza şi ceilalți. Noi, care urmăm calea lui Iisus, ce ne-a dăruit suficiente puteri, trebuie să-L lăsăm să sălăşluiască în noi.

Acum, vă las acest Om. Dacă îl acceptați sau îl răstigniți, dacă îl lăsați să plece sau dacă spuneți că nu-l vreți, este o întrebare la care trebuie să răspundeți. Dacă ziceți: „Lăsați-L, e Dumnezeul nostru!”, atunci ați rezolvat problema şi va veni binecuvântarea. Şi atunci se va împlini cuvântul din Scriptură: „Eu şi Tatăl Meu vom veni să sălăşluim în voi”. Atunci, Lumina va fi în noi şi toți ne vom împăca unii cu alții.

Sofia, 16 martie 1914

Bobul de grâu

Adevărat, adevărat zic vouă
că dacă grăuntele de grâu, când cade
în pământ, nu va muri, rămâne singur;
iar dacă va muri, aduce multă roadă.
Ioan 12, 24

Bobul de grâu este emblema sufletului omenesc. El reprezintă o istorie importantă în evoluția naturii. Dacă ați putea diseca învelişul bobului de grâu ca să-i urmăriți istoria, ați putea înțelege complet istoria sufletului omenesc. Aşa cum bobul de grâu cade în pământ şi moare, încolțeşte, creşte şi dă rod, aşa se întâmplă şi cu sufletul omenesc. Poate că pentru voi bobul de grâu reprezintă ceva foarte modest, ceva ce n-are nicio valoare, 16 miimi dintr-un kilogram. Care ar fi, după părerea voastră, prețul lui, când 1 kilogram costă 1 groş? Şi totuşi, în bobul de grâu există o forță, un potențial, un spirit de abnegație, şi din această forță se hrăneşte şi îi hrăneşte şi pe ceilalți. Şi, când vă aşezați la masă, nu vă gândiți deloc la bobul de grâu, nu ştiți ce bucurie vă aduce, ce gânduri poartă. Nu-i cunoaşteți originea. Oamenii nu-l prețuiesc, găinile nici ele, nimeni nu-l prețuieşte. Dar el este o mare enigmă în lume.

Acum, ce se ascunde în acest bob de grâu? El este emblema vieții. Şi, dacă luăm litera bulgară Ж, care este litera inițială a acestui cuvânt, ea este imaginea însăşi a bobului de grâu: jos, picioare mici, rădăcini; sus, ramuri. Când îl semănăm, ne arată spre ce trebuie să tindem. Bobul de grâu ne spune că trebuie să tindem spre Cel din care am ieşit, spre Dumnezeu; că, pentru a tinde spre Dumnezeu, trebuie să ne ramificăm, să

formăm ramuri, flori, roade ca să hrănim lumea, adică „să ajutați şi să vă sacrificați pentru apropiații voştri cum fac Eu”. Iată de ce Hristos zice: „Eu sunt pâinea vie care s-a pogorât din cer”. Şi din ce e făcută pâinea? Din grâu.

Oamenii din prezent spun că viața lor e nefericită, toată lumea e nemulțumită, şi regii, şi prinții. Dacă începeți cu cel mai sus plasat până la cel mai de jos, toți doresc întotdeauna ceva şi, când li se dă, sunt mereu nemulțumiți şi mai vor. Dar întrebați-! de ce sunt nemulțumiți. Caută ceva mai mult. Ei bine, întoarceți-vă spre istoria bobului de grâu!

Când este semănat în pământ, ce-ați zice, dacă ați fi în locul lui? Ați zice: „S-a terminat cu noi, viața noastră a dispărut, a putrezit!” Dar bobul de grâu are mai mare credință decât noi. Când e îngropat în pământ, putrezeşte şi se descompune, dar captează imediat limbajul Soarelui şi, îndată ce apar primele raze, îşi zice: „Nu voi muri, voi fi înviat şi voi face roade pentru alții”. Şi o energie vitală apare în el şi începe să se înalțe spre Soare. Prinde rod, se coace. Dar oamenii nu-i dau pace, iau o seceră şi-l taie. Suferințele nu se sfârşesc aici. După ce l-au secerat, îl leagă în snopi, îl înțeapă cu furca şi îl aruncă în şarete, îl duc pe arie şi-l înghesuie în căpițe mari cât munții. Apoi pun să treacă peste el caii. Ce-ați zice dacă ați fi în locul lui?

Viața omului trece şi ea prin acelaşi proces. Veți întreba: „De ce trebuie să trecem prin tot acest proces?” Omul trebuie să învețe o lecție din acest exemplu al bobului de grâu. Copitele calcă peste boabele de grâu, acestea sunt despărțite de spice şi depozitate în hambar. Dar chinurile lui nu s-au sfârşit: e cernut, neghina cade, boabele bune rămân deasupra, sunt puse în saci şi duse

la moară, sub acele două pietre grele, ca să fie frecate şi strivite bine. Dacă ați fi în locul bobului de grâu, ați zice: „Asta e viața şi lumea pe care a creat-o Bunul Dumnezeu!”. Dar bobul de grâu are o mare răbdare şi zice: „O să vedeți ce mai urmează”. De la moară, grâul e scos faină, e dus acasă, dar nici acolo nu e lăsat în pace. Femeia ia sita şi cerne faina, aruncă rămăşițele, restul se adună în covată, se adaugă drojdie şi se frământă aluatul. Iar voi, în locul bobului de grâu, ați zice: „Suferințele noastre au luat deja sfârşit!” Nu! După ce aluatul a crescut, este pus în cuptor şi, când e scos, vedem acele pâini aurii. Dacă ați fi în locul bobului de grâu, ați zice: „în fine, suferințele noastre s-au terminat!” Dar, peste puțin timp, pâinile bune încep să fie rupte şi mâncate. În acest fel, bobul de grâu intră în stomac, unde se formează sucuri care ne hrănesc mintea. Şi ce se întâmplă? În creierul nostru se formează gânduri nobile şi în inima noastră dorințe noi.

Bobul de grâu îmbracă veşmântul pe care îl îmbracă sentimentele noastre. Se revarsă în pana scriitorilor şi a poeților, în arcuşul violonistului. Iată ce dă bobul de grâu.

Şi, dacă acest bob de grâu n-ar fi suferit acel proces de evoluție, n-am fi văzut niciodată acele lucruri frumoase din natură. De ce? Pentru că bobul de grâu ne dă puterea să privim şi să vedem.

Iată de ce Hristos a zis: „Sunt pâinea vie”. Şi, pentru ca omul să fie viu, trebuie să fie în comuniune cu mediul lui, să ia parte la el, să ajute şi să fie ajutat. Aşa cum bobul de grâu a trecut prin acest proces, şi noi trebuie să ne sacrificăm după exemplul lui. Şi sacrificiul de sine nu-i atât de împovărător.

Acum să vedem istoria vieții lui Hristos, istoria poporului evreu. Cum vă explicați această contradicție: în cursul a mii de ani, un popor aşteaptă venirea propriului Mesia, a Regelui său, ca să-l elibereze şi, în momentul în care acesta apare, chiar marii preoți şi prinții israeliți îl acuză? Veți spune că, dacă venirea lui Hristos ar fi avut loc în epoca actuală, v-ați fi purtat mai bine. Mă îndoiesc. Şi vă dau o temă de reflecție: vedeți cum se poartă bărbatul cu nevasta lui şi viceversa, şi veți şti care ar fi fost atitudinea față de Hristos. Când Adevărul se manifestă în lume, nu-şi pune straie de sărbătoare, ci un veşmânt dintre cele mai modeste. Iată de ce Hristos a apărut în rândul poporului israelit în acea formă simplă. Din această cauză nu pot oamenii să perceapă Adevărul. Acestea sunt legile lumii. Dar mai există o lege în lume care se manifestă prin lumina solară, când Soarele începe să strălucească peste toate semințele şi creaturile de pe Pământ.

Acea lumină, care produce bucurie şi veselie în unii, declanşează ură şi răutate la alții! Lumina care le stârneşte unora bună-dispoziție îi face feroce pe alții! Lumina şi căldura ne duc cu gândul la lup, care poate să găsească mioare ca să mănânce. Când cad peste un hoț, acesta se gândeşte cum să fure bani. Dacă cad peste un om care tânjeşte să facă bine, acesta se va gândi să găsească un om pe care să-l ajute. Dați un bob de grâu găinii, şi-i vor creşte pene frumoase; dați-l porcului, şi-i va creşte un păr frumos; dați-l unui lup, şi-i vor creşte colți de temut şi gheare ascuțite; dați-l peştelui, şi-i vor creşte solzi frumoşi. Psihologii nu pot să explice acest proces. Fiecare ființă utilizează hrana, căldura în funcție de evoluție şi de propriul intelect.

Această lege o puteți înțelege făcând experiențe în aceste două lumi opuse.

Nu e posibil să vă explic de ce există răul în ființele omeneşti, de ce ele preferă ura în locul iubirii, minciuna în locul adevărului. Asta nu se poate explica; multe „de ce"-uri vor rămâne fără explicații.

Hristos spune că, dacă bobul de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur în această lume. Ce este singurătatea în viață? Singurătatea este suferința cea mai apăsătoare pe care o poate încerca sufletul omului. Reproducerea este sensul vieții. Toate suferințele din această lume îşi au originea în dorința oamenilor de a trăi numai pentru ei. Răul provine întotdeauna din această dorință de a fi singur şi de a deveni centrul lumii. Ceea ce este de neconceput în legile divine. Gândurile şi dorințele noastre sunt sortite eşecului fiindcă le construim pe nisip. Nu putem să fim fericiți în lume decât trăind pentru Dumnezeu. Şi trebuie să trăim pentru El. Explicația o găsim chiar în natură. Când soarele răsare dimineața, răsare pentru toată lumea, fiindcă iubeşte pe toată lumea. E atent față de toate ființele (de la cele inferioare până la cele superioare), şi iată de ce toate privirile sunt îndreptate spre el. Soarele este sursa acelei energii vitale prin care veți fi readuşi la viață şi crescuți. Dar soarele ne spune oare că trebuie să intrăm acolo? Ne spune doar să profităm de binefacerile pe care ni le dăruieşte şi, deoarece luminează lumea, trebuie să răspândim lumină, să-i luminăm pe cei din jur.

În mintea noastră există idei greşite, care îşi au originea în viața noastră individuală. De exemplu, dacă intrați într-o casă cu o singură fereastră, dar în care se află vreo douăzeci sau treizeci de persoane, le veți

spune: „N-aveți dreptul, vreau să privesc numai eu!”. Şi, când priviți soarele, toți ceilalți vor fi lipsiți de lumina lui. Şi totuşi, trebuie să îi chemați să vină să vadă şi ei, să le arătați calea, să iasă din acea casă şi să vadă Lumina. De aceea, nu este bine ca omul să aibă prea multă lume în jur, căci nu e niciodată posibil ca toată lumea să profite în acelaşi timp de lumina şi de căldura solară. Trebuie să le spuneți să iasă. Iată de ce Iisus a zis: „Cel ce are iubire pentru sine trebuie să iasă afară”. Şi în altă parte: „Cine iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu e demn de Mine”. Or, dacă o ființă se apropie prea mult de fereastră, va astupa orizontul întreg pentru ceilalți. Stați la o depărtare de douăzeci şi trei de paşi. Acestea sunt condițiile fizice. Astfel, Iisus vrea să spună că viața nu constă în bunuri materiale. Ele sunt un simplu material, aşa cum manualele, tăblițele de scris, stilourile sunt simple materiale pentru şcolari... Să nu credeți că Dumnezeu a pregătit pentru voi doar aceste lucruri neînsemnate! A pregătit pentru voi şi lucruri mai mari. Întrebați o broască care îi sunt concepțiile despre viață, şi ea va spune: „Vreau ca deasupra iazului în care locuiesc să zboare mai multe musculițe şi să fie mai aproape, ca să le pot prinde”. Şi, dacă o vedeți gânditoare ca un filosof, să ştiți că observă muştele cu intenția de a le prinde dacă se apropie. Aceasta este concepția ei de viață. Dacă urcăm această scară, să nu credem că am atins culmea evoluției noastre. Pe această scară a evoluției, între noi şi Calea spre care tindem e un drum lung de străbătut. Distanța dintre ființele omeneşti şi îngeri este la fel de mare ca raportul dintre mormolocul din care provine broasca şi om. Din punctul de vedere al îngerilor, suntem broscuțe. Unii spun: „Dar oamenii sunt făcuți

după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, nu-i aşa?". Însă n-au dobândit încă acest chip şi această asemănare. Vedeți ce facem. Ca să spunem: „Suntem făcuți după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", trebuie să avem trăsăturile caracteristice lui Dumnezeu. Care sunt trăsăturile Lui? Sunt Virtutea, Iubirea, înțelepciunea şi Adevărul. Virtutea exclude răul, Iubirea, ura, înțelepciunea, nebunia, Adevărul, minciuna. Dacă nu avem aceste defecte, suntem după chipul Domnului. Altfel, ne aflăm încă în stadiul de broscuțe.

N-am nimic împotriva acelei broaşte, ea trebuie să mănânce muşte. Şi de ce ar trebui să mănânce? Vă voi spune. Musca, având aripi, se găseşte la un nivel mai ridicat, aşa că broasca, dorind şi ea să zboare, vrea să primească vibrațiile muştei, să le dezvolte şi să zboare. De ce mănâncă lupul oi? Trebuie să mănânce oi ca să devină blând, pentru că hrana bună ne face buni. Când actorii voiau să întruchipeze rolul iubirii ideale, se hrăneau mult timp cu carne de oaie, deoarece aceasta predispune la astfel de sentimente. În consecință, lupul face bine mâncând oi dacă vrea să devină blând. Şi va deveni, probabil, deoarece este mult mai blând ca altădată. Şi de ce oamenii mănâncă mioare şi găini? Mănâncă mioare ca să devină frumoşi; mănâncă găini pentru că vor să devină înaripați ca îngerii. Şi faceți bine mâncându-le. Răul nu constă în mâncare. Unele alimente sunt interzise ca să nu provoace suferințe ființei care reprezintă acel aliment. Vă spun că puteți să mâncați găini. Mergeți în ogradă, prindeți o găină şi, dacă nu țipă, puteți să-i tăiați gâtul şi s-o mâncați. Dacă țipă, lăsați-o. La fel în cazul oii. Dacă începe să behăie, lăsați-o, vrea să trăiască. Aşadar, trebuie să întrebați care oi şi găini vor să trăiască.

Hristos a zis: „Eu sunt Pâinea vie care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac”. Ca să putem înțelege cuvintele lui Hristos, trebuie să ne purificăm, să ne purificăm vederea şi mintea. Mintea e o armă nemaipomenită când ştim s-o folosim, dar şi una foarte periculoasă când nu ştim să ne servim de ea. Când arați cu plugul un ogor neînsămânțat, aveți dreptul să-l însămânțați, respectați o lege naturală. Dar, când arați un câmp însămânțat, faceți o prostie. Unii zic: „Trebuie să raționăm şi să criticăm”. Asta fiindcă ştiința nu poate să existe fără critică. Să criticăm, dar cum? Critica e precum chirurgia (se îndepărtează partea bolnavă a corpului), înțeleg bine că e utilă, dar să îndepărtezi partea sănătoasă, asta nu mai înțeleg. Nu e greu să fii un astfel de chirurg, oricine e în stare să vatăme piciorul altuia cu un ferăstrău. Dar puțini sunt cei care ştiu să efectueze corect o intervenție chirurgicală. Ca să învățăm, trebuie să stăpânim legea Virtuții şi a Iubirii, cu orice preț.

Când vă vorbesc despre Iubire, să nu credeți că propovăduiesc o învățătură de pace şi de linişte. Cel ce vrea să iubească trebuie să simtă cele mai mari suferințe ale lumii. Cel ce n-a suferit nu poate să simtă cel mai mare principiu divin al iubirii. Ca să-L iubim pe Dumnezeu, trebuie să fim gata să ne sacrificăm aşa cum Dumnezeu Se sacrifică pentru noi. Ca să-L cunoaşteți, voi ziceți: „Doamne, dă-ne ce ne trebuie!” Dă, dă, dă! Acesta este apelul care se aude din cele patru colțuri ale lumii. Şi banul n-a fost niciodată atât de ieftin ca astăzi. De ce, astăzi, fiecare dintre noi primeşte un salariu de trei sau patru ori mai mare decât al oamenilor de altădată, şi totuşi, nu avem destui bani? Banul şi-a pierdut valoarea, deoarece n-are echivalent. Ar trebui să

se cearǎ grâu, porumb, pere, mere. Voi ziceți: „Doamne, vreau să fiu frumos, vreau să fiu bogat!" Vreți să puneți mâna pe multe lucruri, dar vă dați seama că, devenind bogați, vor apărea necazurile, pentru că fiecare va încerca să vă facă rău. Şi, ca să vă protejați, veți avea nevoie de gărzi de corp ca americanii bogați care sunt înconjurați de trei-patru gărzi de corp, pentru că se încearcă extorcarea lor de bani la fiecare pas. În realitate, n-avem nevoie de bogății, ci de lucruri esențiale care ne fac viața mai bună.

Am neglijat dezvoltarea inimii şi, în consecință, trebuie să revenim la un principiu primordial: să ne dezvoltăm şi să ne înnobilăm inima.

Răul nu stă în minte, ci în inimă. Fiecare trebuie să-şi întrebe inima ce doreşte. E vina noastră dacă inima ne-a fost coruptă, noi am învățat-o să mintă ca servitoarele, să nutrească ură etc. Dumnezeu zice în Scriptură: „Fiul Meu, dă-mi inima ta". El cunoaşte şi vede greşelile oamenilor şi vrea ca noi să ne deschidem inima ca El să intre acolo. Veți întreba cum. Aşa cum deschidem fereastra ca să intre lumina în încăperea noastră. S-a zis: „Într-o încăpere în care intră lumina, medicul nu intră, boala nu domneşte". Sau: „De acolo unde nu intră lumina, medicul nu iese". La fel, în inima omului în care a intrat Dumnezeu nu intră diavolul. În acest sens, Dumnezeu e medicul. Când vine, medicul spune: „Trebuie să mănânci mai mult, trebuie să bei mai mult, trebuie să faci asta, să faci aia". Şi noi suportăm, suportăm până ni se frânge şira spinării.

Semănăm deseori cu un conducător de cămile care a călătorit prin deşert şi a cărui cămilă îşi purta cu greu povara. Omul a găsit o piele de vulpe în drum şi a aruncat-o pe spatele cămilei, dar şira spinării i s-a rupt

şi povara a rămas în deşert. Spatele cămilei poate să ducă doar o anumită greutate. Cămila suntem noi care călătorim şi, dacă ne punem pe spate mai multă povară decât putem să ducem, într-o zi aceasta ne va împiedica evoluția. Nu înseamnă că vă recomand sărăcia. Vă recomand bogății în trei lumi: nu numai în lumea fizică, ci şi în cea intelectuală şi spirituală. Cerul cere oameni bogați, pentru că ei pot să fie generoşi. Şi, când Hristos spunea: „Adunați comorile”, la acest gen de comori se referea. Puneți acest capital în cer pentru ca Dumnezeu să-i poată hrăni pe săracii de pe Pământ cu dobânzile. Nu îngerii realizează mântuirea noastră, noi trebuie s-o facem. Şi avem toate condițiile. Legea nu spune că toți trebuie să avem aceleaşi cunoştințe; fiecare trebuie să ştie de ce anume are nevoie. Un om a spus: „Creierul meu e mic”. Îi răspund: „Dacă nu poți să ai grijă de un cal mic, cum ai putea să ai grijă de unul mai mare? Dacă ai o inimă mică şi n-o poți guverna, cum ai putea să guvernezi una mai mare, una care va avea dorințe mult mai mari?”

Ce trebuie să facem: nu trebuie să ne gândim la viitor, ci să folosim tot binele oferit de ziua prezentă. Această zi ne aduce tot binele viitor. Legea spune că Dumnezeu, care ne-a oferit condiții benefice pentru această zi, ni le va da şi pentru celelalte zile. Nu trebuie să ne preocupăm de viitor, ci trebuie să fim liniştiți în această privință. Există anumite legi care reglează relațiile oamenilor între ei. Dacă o persoană îi pricinuieşte o pagubă aproapelui, n-o face întâmplător, ci după Legea însăşi. Fiecare necaz vă va aduce totuşi binecuvântarea; fiecare dificultate vă va dezvălui un nou orizont. Puteți verifica întotdeauna aceste fapte, şi iată

de ce nu trebuie să vă chinuiți pentru necazurile pe care le puteți avea.

Sunt întrebat despre viitorul vieții politice din Bulgaria.

Dar ce s-a întâmplat acum? Îi facem o mică frecție Bulgariei, şi asta e tot. I s-a îndepărtat o parte din povară; i s-a procurat o nouă experiență şi o problemă de rezolvat. Nu începem să judecăm rațional legile care guvernează viața, ci căutăm vinovați. Cine e vinovat? Nu veți găsi vinovății în acest moment. Viața individuală a omului este vinovată. Este vinovat cel care vrea să devină rege. E vinovat şi cel care doreşte să-l detroneze pe rege. N-are importanță pentru noi cine e rege, unul sau altul, al treilea sau al patrulea; toți merg pe acelaşi drum. Nu zic că nu trebuie să dorim să devenim rege sau regină. Dar al cui? Al tău, al minții tale, al inimii tale, al voinței tale. Cum sunt supuşii tăi? Ți-ai subjugat gândurile, sentimentele şi dorințele, ai pus ordine în tine însuți? Tu trebuie să dai primul exemplu lumii. Ce predicator aş fi dacă, adresându-mă oamenilor, le-aş spune să fie generoşi, dar eu aş fi avar; să nu fure, dar eu aş fura; să nu mintă, dar eu aş minți? Un profesor care-i învață pe ceilalți trebuie să fie un model, trebuie să dea exemplu celorlalți. Când Iisus a coborât pe Pământ ca să-i învețe pe oameni, le-a oferit primul model şi, dacă ne-am însuşi învățătura Lui, lumea s-ar schimba pe dată. În noi se află o forță dinamică ascunsă, pe care nu ştim s-o folosim pentru că nu ştim să lucrăm.

Un arbust spinos se ridica pe drum blocând calea oamenilor. Călătorii treceau, îl loveau cu bastoanele, dar, cu cât îl loveau mai mult, cu atât creştea mai mare, ajungând să răstoarne şaretele. Oamenii nu mai ştiau ce

să facă. Atunci, a venit un hârleț şi a zis: „O să vă arăt şi eu priceperea mea!”. Şi a început de departe să sape sub rădăcini. Mai întâi, spinosul a început să râdă şi să-şi zică: „Atâția oameni n-au putut să-mi facă nimic şi-ți închipui că tu mă sperii!” Dar hârlețul săpa mai adânc şi, la un moment dat, spinosul a zis: „Puşlamaua asta mi-a găsit punctul slab”. Până în momentul în care veți face hârlețul să lucreze în voi, spinosul va râde de voi şi vă va zice: „O să cresc şi mai mare”. Aceasta este o alegorie pe care trebuie s-o înțelegeți. Ce simbolizează hârlețul? Gândiți-vă, şi veți afla!

Trebuie să ne punem întotdeauna în locul judecătorului. De exemplu, în timpul războiului american, au fost aduşi doi infractori: unul era orb, celălalt n-avea picioare. Delictul comis de ei: se duseseră să fure mere. Grădinarul i-a prins şi i-a dus la judecător, dar orbul a zis: „Sunt orb, n-am furat mere, însă am întins mâinile şi am adunat câteva mere căzute pe jos”. Cel care n-avea picioare a început să strige: „N-am picioare şi nu pot să mă duc să fur!” Judecătorul a reflectat şi a zis: „Urcați-l pe olog pe umerii orbului!” Apoi a adăugat: „Cel care are ochi a găsit mărul şi cel care n-are picioare, dar are mâini, a cules merele”. Şi, într-adevăr, le culeseseră în acea poziție.

La fel e şi omul, format din două ființe, una oarbă, cealaltă fără picioare. Când Dumnezeu ne prinde în flagrant delict, fiecare zice: „N-am cules, nu m-am atins, n-am pus piciorul acolo”. Dar Dumnezeu spune: „Puneți-le una deasupra celeilalte”. Şi astfel le judecă. Cine n-are ochi? Instinctul omenesc. Cine n-are picioare? Intelectul omenesc. Amândouă spun: „Să mergem puțin la furat”. Se cațără şi încep să fure mere.

Şi, când sunt prinse, şi unul, şi celălalt întreabă: „De ce mă bateţi?” Dar amândouă sunt vinovate.

Evoluţia este necesară pentru noi. Lucruri foarte bune ne aşteaptă, dar trebuie să devenim destul de inteligenţi, destul de buni, să ajungem puternici, ca să ni se încredinţeze această moştenire.

Cele trei calităţi pe care le-am enumerat (Virtutea, Dreptatea, înţelepciunea) sunt mari bogăţii, şi, când le veţi avea, veţi fi sfinţi şi fericiţi. Dar veţi spune: „Cum putem să aplicăm această învăţătură în lume?”. Nu ni se cere să transformăm lumea. Lumea e în ordine, în lume nu există lucruri anormale, totul urmează o ordine determinată. Cauzele evenimentelor naturale sau politice care survin sunt cunoscute. Nu este necesar să abatem acest curent. Dar un lucru e indispensabil: educaţia individuală a persoanei din lume, a bărbatului şi a femeii. Dacă persoana şi-a corectat comportamentul, copiii ei se vor redresa şi ei; când apropiaţii lor se vor transforma, întreaga lume se va transforma prin ea însăşi. Asta e plămada, asta e coca. Acesta este principiul pe care ni l-a lăsat Hristos. Şi Hristos acţionează pentru realizarea acestui principiu. Şi, aşa cum crisalida evoluează şi se transformă treptat, şi lumea va evolua şi se va transforma în bine. O mare îngrijorare domneşte în această lume, deoarece toţi cei care nu pot să fabrice un cocon se tem de iarna care se apropie. Aşadar, transformarea trebuie să aibă loc în mintea, în inima, în voinţa noastră şi, după ce această transformare se va realiza, vom simţi în noi o forţă interioară.

Vom reuşi atunci să luăm contact cu acele fiinţe mai evoluate decât noi, numite sfinţi. Când vom fi în relaţie cu ele, mintea ni se va lumina aşa cum şcolarii sunt

instruiți de profesori. Sfinții sunt profesorii omenirii şi noi toți trebuie să le urmăm exemplul. Ei învață lumea cum trebuie să trăiască. Dar veți spune: „Unde sunt aceşti profesori, în ce loc? Le vedem doar imaginea în biserică”. Orice lucru are umbra lui şi, prin ea, putem să găsim obiectul. Dorințele voastre, tendințele voastre din lume sunt o umbră. Ca să înțelegeți esențialul, trebuie să dați ascultare legii: de la inimi, în sus, spre mintea voastră, trebuie să vă gândiți la Dumnezeu.

Cum să ni-L reprezentăm pe Dumnezeu? Putem să ni-L reprezentăm ca Omul perfect, cel mai bun Om, care nu nutreşte răutate, nici ură, care iubeşte oamenii aşa cum îşi iubeşte copiii un tată adevărat. Aceasta este atitudinea lui Dumnezeu față de noi. Ce credeți, ne ascultă în acest moment, sau nu? Ascultă şi lucrează în mintea noastră. Lui îi datorăm buna-dispoziție pe care o avem în fiecare zi. Minutele fericite ale vieții noastre le datorăm acelui soare interior care ne-a luminat aşa cum soarele ne binedispune zilnic, de când ne trezim, cu razele lui.

Şi în viața spirituală există răsărit şi apus. La vârsta matură, soarele vostru este la zenit, sunteți la amiază, la vremea bătrâneții apuneți ca să răsăriți din nou! Dumnezeu va răsări în inimile şi mințile celor mai mulți dintre voi, nu şi pentru o mare parte dintre voi. Cei care vor vedea răsăritul lui Dumnezeu în ei vor simți bucurie şi veselie, iar cei pentru care nu va răsări vor spune: „Viața pentru noi este o nenorocire, tristețe, suferință”. Vor fi obligați să învețe. De ce? Fiindcă n-au condițiile indispensabile ca El să răsară. Pentru că, dacă va răsări prea devreme, se vor simți nefericiți, aşa că e mai bine să se odihnească deocamdată. Nu spun că vor muri, nici pe departe. Vă împărtăşesc o lege. Vorbind despre apus,

fiecare se gândeşte la moarte. Ce este moartea? E o supoziție. Fiecare dintre voi trebuie să treacă prin moarte ca să poată povesti ce reprezintă, altfel doar îşi imaginează.

Ce spune Tolstoi într-o povestire? Întâlneşte un călugăr rus de optzeci şi cinci de ani, cu barba albă, şi-l întreabă: „Care sunt cauzele pentru care ai devenit călugăr?” Şi călugărul i-a spus pe scurt povestea lui:

„Mă trag dintr-o familie princiară. La vârsta de douăzeci şi ceva de ani, tata şi mama au dorit să mă însoare cu o prințesă. În acel moment, am căzut într-un somn letargic, au venit medici şi mi-au luat pulsul. «Inima i s-a oprit, a murit», au spus ei. S-a luat hotărârea să fiu înmormântat. Eu m-am întrebat: «Asta e moartea?». Nu le puteam face semn că eram viu. A venit atunci logodnica, urmată de tatăl ei, care a sfătuit-o să verse câteva lacrimi: «Ca oamenii să creadă că-l iubeai». «Nu l-am iubit niciodată pe el, ci bogățiile lui», a spus ea. Atunci, mi-am zis: «Dacă Dumnezeu mă înviază, voi duce o altă viață!»“.

Cât de greu e să fii viu şi să nu poți s-o spui, să vezi că ceilalți plâng şi să nu le poți spune că eşti în viață! Câți oameni sunt îngropați astfel! Nu e nimic mai greu decât să fii îngropat de viu. Cea mai mare nenorocire este să stai zile şi luni în pământ fără să te poți elibera de corp. Este închisoarea cea mai înspăimântătoare, e iadul! Dacă suntem puri, vom şti în ce moment a ieşit sufletul din corp şi nu vom suporta niciodată astfel de suferințe. Îndată ce medicul declară că bolnavul a încetat să trăiască, oamenii spun: „Luați-l!” I se va face un sicriu frumos şi va fi dus la groapă cu cântece şi muzică.

Unde e iubirea lor? Iubirea de aproapele nostru şi de societate! Un om zice: „Te iubesc!” în ce fel? Aşa cum pisica îl iubeşte pe şoarece sau ca lupul pe oaie? Este şi asta manifestarea unei anumite iubiri. Totuşi, de iubirea asta suferă lumea. Dar Iubirea indispensabilă lumii este atunci când îi iubim pe ceilalți şi-i facem fericiți aşa cum suntem şi noi fericiți. De aceea Hristos a zis: „Cel care crede în Mine va face ce fac Eu şi cel care Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl Meu şi va veni să sălăşluiască în El”.

Voi întrebați: „Ce va deveni Bulgaria?” Eu spun: „Ce veți deveni voi? Nu ştiți că diavolul a pus mâna pe ceea ce posedați, că v-a vândut până şi pielea, şi mă întrebați ce va deveni Bulgaria?”

Bulgaria sunteți voi. Trebuie să vă rugați pentru ca Dumnezeu să vă ajute să-l alungați pe vizitatorul inoportun afară din casa voastră, să păstrați ce posedați, să vă păstrați mintea şi inima. Diavolul e de vină pentru toate aceste suferințe. Nu trebuie să-i purtați pică. Îi aduc laude doar pentru un singur lucru: e muncitor, nu se descurajează. Dacă îl dați afară pe uşă, intră iar pe fereastră; dacă nu-şi atinge scopul într-un fel, caută altul, şi altul, şi altul. Iată o caracteristică perfectă şi exemplară. Şi Dumnezeu spune: „Urmați-i exemplul, e profesorul oamenilor, îi instruieşte şi va învăța lucruri pe toată lumea”. Şi, tot mințindu-vă, veți zice în sfârşit: „Ți-am învățat minciunile, nu ne mai înşelăm”.

Un om i-a spus prietenului său: „Nu-mi poți înşela maimuța”. Prietenul s-a dus la maimuță şi s-a prefăcut că doarme. Maimuța a închis şi ea ochii, şi el a luat banii. Când s-a întors stăpânul maimuței, a văzut că banii au fost furați şi a snopit-o în bătaie. Altă dată, maimuța va deschide bine ochii, fiindcă ştie c-o aşteaptă

bățul. Astfel, odată cu experiența pe care o vom dobândi în lume prin suferințele noastre, când va veni diavolul, îi vom spune: „Ochii mei sunt deschişi”.

Când începeți să suferiți, ziceți: „încă n-am trecut prin tot procesul bobului de grâu”. Şi, când gândurile şi inima vi se vor transforma şi vor deveni splendide, vă veți transforma după chipul lui Dumnezeu. În acel moment vă va învia Dumnezeu, aşa cum soarele aduce la viață bobul de grâu semănat.

Sofia, 23 martie 1914

Fariseul şi publicanul

Doi oameni au urcat la Templu
să se roage; unul era fariseu,
iar celălalt era colector de taxe.
Luca 18:10

Veți întreba, cu siguranță, ce e de mirare că doi oameni (unul fariseu, altul publican) au intrat în Templu. În realitate, pentru cei care înțeleg lucrurile nu e nimic uimitor, dar pentru cei care nu le înțeleg totul e uimitor. Pentru cei care înțeleg, orice lucru are un sens, dar totul e un nonsens pentru cei care nu înțeleg.

Îi voi lua pe cei doi oameni (fariseul şi publicanul) ca subiect al acestei conferințe. Cele două persoane sunt reprezentante remarcabile ale unei culturi foarte vechi. Să comparăm trăsăturile lor distincte ca să le scoatem la lumină obiceiurile şi caracterul spiritual.

Cuvântul „fariseu” provine din ebraicul *parach,* care înseamnă „a separa”. Există şi cuvântul arab „farsi”, care provine din aceeaşi rădăcină şi înseamnă ceva cu formă perfectă. A şti o limbă *farsi* înseamnă a o stăpâni foarte bine. Hristos prezintă în acest capitol două tipuri distincte. Un pictor talentat, care cunoaşte bine omul, le-ar fi pictat cu trăsăturile lor aparte, iar acest tablou impecabil ar fi meritat să fie expus în fiecare casă ca model. Care sunt trăsăturile frapante ale fariseului şi care ale publicanului? Nu este de ajuns să zicem „e fariseu” sau „e publicau”, ci trebuie să cunoaştem aspectele exterioare ale chipului, mâinilor, constituției trupurilor lor, ale structurii capului. După aceea, trebuie să descoperim particularitățile forului lor interior. Doar aşa vom putea să ne explicăm ideea pe care ne-o

sugerează textul şi să profităm de ea. Hristos a fost un mare artist, a conferit trăsături distincte acestor două caractere şi după ele îi voi descrie pe fariseu şi pe publican. Dar veţi întreba: „Cum aţi putea descrie un om doar după câteva cuvinte zise despre el?” Există o ştiinţă. Se poate descrie. Unii savanţi s-au ocupat de anatomia comparată, au studiat structura animalelor şi, dacă le daţi cea mai mică părticică dintr-un animal antediluvian, îi pot descrie mărimea, îi aşază la loc toate oasele, îi pun muşchii şi tendoanele, reconstituindu-i astfel forma dispărută. Dacă-i daţi unui botanist expert o singură frunză a unei plante, el este în stare să vă descrie întregul copac. Referindu-mă aproape la aceeaşi lege, voi încerca să vi-i descriu pe fariseu şi pe publicau, să vă arăt cum erau.

Dar îmi veţi spune: „Ce putem noi avea în comun cu aceştia doi, care au trăit în urmă cu două mii de ani?”. Două tipuri omeneşti locuiesc în lume (fariseii şi publicanii) şi pornind de la ele au apărut multe altele, dar acestea două rămân tipurile principale. Puteţi să faceţi parte fie din unul, fie din altul, n-are importanţă că sunteţi preoţi sau nu, nobili sau nu, învăţaţi sau nu, că sunteţi filosofi, bărbaţi sau femei. Aceste două caractere se amestecă şi apar în viaţă în toată lumea. Ele vor rămâne pentru totdeauna tipurile distincte din istoria oamenilor. Arta lui Hristos constă îndeosebi în faptul că a ştiut să le exprime în foarte puţine cuvinte şi să le prezinte într-un mod foarte evident.

Înfăţişarea fariseului este prezentabilă. Este un om cuviincios, viguros, zvelt, înalt (1,75-l,80 m), mai înalt ca în mod obişnuit. Braţe, mâini, degete foarte lungi. Degetul mare lung, simetric, indiciu de opinii elaborate, de prezenţă a voinţei şi a inteligenţei. Arătătorul egal cu

inelarul, semn că, dacă îi vine o idee, o pune în practică până la capăt. Are sistemul digestiv în stare bună; mănâncă şi bea cumpătat, n-are slăbiciunile lacomului, are gust rafinat. Talia îi e fină. A depăşit cele patru perioade şi a intrat în a cincea, adică tocmai a împlinit 45 de ani. Are umerii puţin rotunjiţi, faţa puţin alungită în formă de pară şi sistemul nervos îi e bine dezvoltat. Maxilarele îi sunt corect formate, bărbia îi e alungită şi ascuţită, semn al unei minţi suple şi vioaie. Gura sa e de dimensiuni medii, buzele nu sunt nici prea groase, nici prea subţiri, comisurile fiind puţin ridicate într-un zâmbet de dispreţ, ca şi cum ar vrea să spună: „Oamenii înseamnă mulţimea", dar fără s-o afirme niciodată cu voce tare. Ochii îi sunt cenuşii, sprâncenele arcuite, puţin aplecate, ca ramurile unui copac bătrân - om care trăieşte mult şi are experienţa vieţii. Fruntea îi e frumoasă, foarte lată, cu baza proeminentă deasupra nasului, indicând un om cu individualitate puternică, cu spirit de observaţie şi practic. Regiunea tâmplelor este mediu dezvoltată. Urechile îi sunt regulate şi lipite de cap, semn de ordine materială. Părul din barbă e puţin rar şi roşiatic, semn de impulsivitate şi încăpăţânare. Capul, oval, măsoară în total, în jurul urechilor, 50-60 cm. Regiunea creştetului capului este puternic dezvoltată şi ridicată, semn de sânge rece, stimă de sine, orgoliu, exigenţă şi vanitate. Are simţ religios, dar limitat; dă dovadă de milă, dar numai faţă de el şi de rudele apropiate. Faţa îi e foarte palidă, cu nas tipic greco-roman. Are gust estetic, dar e lipsit de poezie şi de iubire de natură, de sublim şi de ideal. Are o credinţă fermă, dar crede doar în raţiunea lui; nutreşte mari speranţe, dar numai în propria-i forţă. E religios, dar în religia lui se respectă şi se venerează doar pe sine. Dacă

intrăm în templul lui, vom găsi pe primul loc nu imaginea lui Iisus Hristos, ci propriul portret, şi în locul Sfintei Fecioare, al lui Ioan Botezătorul şi al celorlalţi sfinţi, un şir de strămoşi pe care îi tămâiază şi-i onorează cu rugăciuni: „Mare şi glorioasă e familia mea". Un om inteligent care culege cunoştinţe din viaţă, care cunoaşte bine Cabala şi principiile civilizaţiei acelui timp. Dacă ar fi trăit în epoca noastră, ar fi trecut drept scriitor, filosof, pictor, om de stat sau şef spiritual eminent.

De ce Hristos scoate în evidenţă acest tip? Ce e rău în rugăciunea lui? La fariseu se remarcă o filosofie care a căzut în desuetudine: e un om care trăieşte doar cu trecutul, dar care lasă să-i scape prezentul şi viitorul, un om care s-a îndrăgostit (ca o tânără sau un tânăr) de portretul lui, oriunde merge nu se vede decât pe el. E uimitor să te îndrăgosteşti de propria-ţi imagine!

Într-o zi, am observat un scriitor bulgar care se aşezase foarte la vedere. Lângă el, se afla o oglindă. A început să fumeze, întorcându-se şi privindu-se în oglindă ca şi cum şi-ar fi zis: „Sunt frumos, fac impresie!" A continuat să fumeze şi să pozeze în faţa oglinzii. Dacă oglinda se va sparge într-o zi, la fel se va întâmpla şi cu fericirea lui.

Fariseul seamănă cu acest tip îndrăgostit de sine. Şi, când I se adresează lui Dumnezeu, vorbele lui sunt interesante: „Doamne, îţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni, ci superior lor". Dar filosofia lui e foarte greşită în această privinţă, deoarece Dumnezeu a creat oamenii la fel. „Nu sunt ca ceilalţi oameni..."Dar ce eşti? Înger? Nu, eşti făcut din acelaşi aluat şi în venele tale curge acelaşi sânge. Vrea să se mintă singur şi să-L

mintă şi pe Dumnezeu. E prima lui minciună. Şi Dumnezeu îi zice: „Nu spui Adevărul".

Afirmația fariseului este negativă, nu se compară cu cei superiori lui (îngerii), ci cu țipi inferiori, cu criminali, spunând că nu e ca ei. Să presupunem că zic: „îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt ca boii, ca măgarii, ca câinii, ca şopârlele, ca şerpii!". Ce comparație aş putea să fac cu ei? Aceasta este o slăbiciune prezentă la toți oamenii. Pe vremuri, în Bulgaria exista o tendință în rândul liceenilor şi studenților: când studiau viața marilor scriitori, de exemplu pe a lui Shakespeare, îşi însuşeau defectele, fiindcă nu aveau laturile lor pozitive. „Stai puțin, le am şi eu?" Şi, după ce le găseau la ei, ziceau: „Sunt ca Shakespeare, sunt genial". Studiau caracterul lui Schiller căutând o latură excentrică a firii sale şi, după ce o găseau în ei înşişi, afirmau: „Şi eu sunt ca Schiller". Studiind o întreagă galerie de caractere, ziceau: „Suntem oameni mari". Mari, da, dar în sens negativ, oameni mari care fac cât o para. Prefer un om cu zero parale, căci n-are nimic de pierdut şi nici nu datorează nimic nimănui.

Fariseul face şi el comparații şi spune: „îți mulțumesc, Doamne, pentru că nu sunt ca celălalt - jefuitor". Dumnezeu îi răspunde: „Dacă te-aş fi pus în locul lui, ce-ai fi devenit?" Pe vremuri, un înger, privind din cer cum păcătuia un om, I s-a adresat lui Dumnezeu: „Cum poți tolera acea ființă josnică? Dacă aş fi în locul Tău, l-aş mătura de pe suprafața Pământului". Dumnezeu a trimis îngerul să se întrupeze pe Pământ şi l-a lăsat în aceeaşi situație, iar îngerul a comis de două ori mai multe păcate decât omul pe care îl judecase. Aşadar, omul nu trebuie să judece oamenii pentru

faptele lor din locul în care se află, deoarece, în locul lor, ar fi comis aceleaşi greşeli.

Mulți au venit la mine şi mi-au spus: „Nu suntem oameni atât de răi, suntem bine-crescuți, fiindcă provenim dintr-o familie nobilă”. Nu mă îndoiesc de vorbele voastre, cred din tot sufletul ce-mi spuneți; toți provenim din familii nobile, susțin aceasta. Dar strămoşii voştri, ca şi ai mei, n-au fost atât de nobili pe cât credem. Mulți dintre ei au fost pramatii, criminali, răufăcători şi ultimii vagabonzi. Mărturia scrisă de Dumnezeu despre ei o purtăm în noi. Lucrurile pot să aibă o oarecare aparență decentă, dar le lipseşte conținutul corespunzător. Faptul că strămoşii noştri n-au fost chiar atât de puri cum presupunem este scos în evidență de trăsăturile rele de caracter pe care le manifestăm de cel puțin două ori pe zi şi pe care le-am moştenit de la ei. Dacă bunicul şi bunica ta, tatăl şi mama ta sunt puri şi buni ca nişte îngeri, de unde provin acele metehne şi manifestarea lor în viața ta? Dacă punem într-un lichid puțină substanță amară sau otravă, i se va simți gustul şi se va manifesta; vom ghici că în ceva bun este amestecat ceva rău.

Aşadar, pe cei care adoptă filosofia acestui fariseu îi putem numi „conservatori”, din Partidul Conservator, oameni care au o părere bună despre ei. Nu e rău că un om are o părere bună despre sine, cu condiția ca această părere să fie corectă, nu amestecată cu ceva amar. Cel mai mare conservator şi regulator din natură este azotul, care întrerupe orice combustie, sufocă orice viață. Azotul este elementul cel mai vechi, cel mai echilibrat din natură. Dar, dacă ar fi rămas singur în natură, ar fi fost o natură moartă. Totuşi, lumea organică îi datorează mult...

Fariseul I se adresează lui Dumnezeu nu ca să-l ajute să atenueze unele asprimi ale caracterului său, nici vorbă! Mulțumeşte doar că nu este ca ceilalți oameni: hulitor, jefuitor, asasin, adulter. Tocmai în calitate de cărturar şi de filosof ar trebui să se oprească la cauzele care generează hula, jaful, crima, adulterul. Când întâlnim oameni inferiori nouă, conform învățăturii lui Hristos, nu trebuie să-i judecăm în sufletul nostru, ci să ne fie de învățătură, să găsim cauzele care i-au adus la această condiție joasă şi, dacă există în noi ceva din apucăturile lor, să le smulgem din rădăcină. Căci Cel care a făcut marile legi în viață a zis: „Nu judeca, ca să nu fii judecat". În aceste cuvinte există un sens profund şi cel care le-a înțeles a pătruns legea supremă a binelui omenesc. Zoologii din prezent studiază animalele şi au dat lumii multe lucrări de valoare, dar nimeni încă n-a examinat cauzele profunde care le creează. De exemplu, de ce unele dintre ele au coarne şi altele nu, de ce unele sunt reptile şi altele merg în patru labe, de ce unele se hrănesc cu carne şi altele pasc iarbă, de ce sunt lipsite de inteligența omului. Motivele sunt profunde şi logica lor este de neînțeles pentru unii dintre noi. Când vor pricepe aceste cauze profunde, oamenii vor ajunge la filosofia rațională pe care este bazată structura viitoare a societății, „zorii noii civilizații". Întreaga civilizație actuală este bazată pe concepțiile fariseului, e o civilizație fariseică. Această civilizație, în care oamenii se deosebesc prin formă, înfățişare, etichetă, s-a născut în trecutul îndepărtat în Egipt, India, Babilon, China, Persia, Iudeea, Grecia, Roma. Ea este acum prezentă şi în Europa, acoperită de o frumoasă mantie creştină. Nu zic că bazele ei sunt prost clădite, zic că formei trebuie întotdeauna să-i

corespundă conținutul. Altfel, forma rămâne o simplă cochilie unde pot să trăiască doar paraziții. Se zice: „Are ochi minunați”. Şi? „Sunt frumoşi?” în ce constă frumusețea lor? „Păi, sunt strălucitori, plăcuți”. Prin ce sunt plăcuți? Nasul cuiva era frumos, prezentabil. În ce constă acea frumusețe? Avea gura frumoasă, regulată? În raport cu ce? Oamenii au tot felul de concepții despre anumite lucruri ce nu pot fi explicate, şi anume că în ochii negri sau albaştri, sau cenuşii, sau verzi, sau căprui există anumite forțe secrete. Dacă privirea unei persoane cu ochi negri se ațინteşte asupra voastră, va genera un anumit gând; dacă vă priveşte o persoană cu ochi verzi, asta va crea o anumită dispoziție etc. Oamenii cu ochi albaştri sunt reci. Sunt asemenea cerului, puri, dar reci. Astfel de oameni nu sunt făcuți pentru Pământ. Au credință, dar s-au născut înainte de termen. Sunt, poate, cei care vor veni în viitor. Mă refer la acei ochi albaştri care sunt marca Cerului. Legenda spune că Hristos avea astfel de ochi. Se spune despre cineva: „Gura îi e frumoasă ca un trandafir”. Ce e gura? Este expresia inimii omeneşti - dacă omul are inima blândă sau aspră; ne arată cât de intens şi de sincer este omul. Cei cărora le place să mănânce au buzele foarte groase; e o lege fiziologică. Afluența de sânge în ele e mai mare, de aceea sunt roşii şi groase. Când gustă din bucate, zic: „Ah, ce plăcute sunt!” Şi un zâmbet delicat, abia perceptibil, le luminează fața; el anunță dispoziția în care se găseşte sufletul lor.

Când un om are nas frumos, aceasta este manifestarea inteligenței şi a rațiunii omeneşti. Dacă nasul e drept sau coroiat, dacă e de tip grecesc sau roman, aceasta are un sens profund. Aspectul exterior al feței nu este lipsit de importanță; fața dezvăluie şi viața

exterioară a omului. Dacă descoperim pe fața unui om o lipsă de simetrie, că o sprânceană diferă de cealaltă, că una e mai dezvoltată decât cealaltă, mai proeminentă, aceasta arată că are ceva dezechilibrat. Schițând o linie dreaptă, vă convingeți dacă nasul vostru e sau nu la locul lui. Nasul e un barometru, un calorimetru care arată în ce stare se află intelectul vostru. Când maşiniştii conduc o maşină, există un aparat care indică presiunea din cazan şi, în funcție de această indicație, pun mai mult cărbune ca să crească aburul sau, dacă e prea mult, îl lasă să se elimine. Ați avut răbdare vreodată să vedeți, ca mecanicul, în ce stare e aburul vostru (inima voastră)? Pentru asta v-a dat Dumnezeu nas. Aşezați-vă în fața oglinzii, întrebați-vă mintea, şi ea vă va spune în ce stare se află inima voastră.

În ochi veți vedea starea inimii voastre.

Ochii sunt singurii care nu mint niciodată şi nu pot fi ipocriți. Iată de ce, când vrem uneori să mințim, închidem ochii sau aşezăm mâna pe ochi. Copilul e conştient că, aruncându-i o privire, mama lui va ghici că minte, şi de aceea îşi pune mâna pe ochi.

Când fariseul se ruga, Hristos îl privea şi-i zicea: „Inima ta e tulbure, strămoşii tăi n-au trăit o viață la fel de curată pe cât îți închipui. Crezi că nu eşti ca ceilalți oameni, dar în trecut ai fost asemenea lor şi nici acum nu eşti foarte departe de nivelul lor”. Indiferent de interpretarea acestui fapt, conform învățăturii reincarnării a filosofilor hinduşi, sau învățăturii transmigrației sufletelor a înțelepților egipteni, sau doctrinei emanației şi desăvârşirii spiritului a cabaliştilor şi ocultiştilor, sau teoriei contemporane a eredității, aceasta n-are nicio importanță. Aceste doctrine şi teorii nu sunt manuale pentru noi, ca să

putem elucida mai bine anumite lucruri, pentru ca fenomenele vieții omenești să devină pentru noi mai clare și mai comprehensibile. Totuși, principiul fundamental care se află la baza tuturor lucrurilor rămâne întotdeauna același, indiferent de modul în care i se explică și i se interpretează manifestările. Marea lege a cauzelor și a efectelor, a faptelor și a consecințelor lor nu minte niciodată, ea spune întotdeauna Adevărul Absolut. Dacă ești bun, scrie în cartea vieții că ești bun; dacă ești rău, scrie că ești rău. Dacă spui adevărul, scrie în cartea vieții că ai spus adevărul; dacă minți, scrie că ai mințit. Dacă-ți ajuți aproapele, dacă te sacrifici pentru poporul tău, dacă trudești pentru binele omenirii, dacă îl slujești pe Dumnezeu prin Iubire, se notează asta în cartea vieții. Dacă te porți violent cu cei apropiați, îți trădezi poporul, împiedici dezvoltarea omenirii, îl trădezi pe Dumnezeu, se notează toate astea în aceeași carte. Această lege scrie fără milă mărturiile despre faptele oamenilor. Fruntea, nasul, gura, fața, capul, mâinile, degetele și toate celelalte părți ale corpului omenesc, fiecare os sunt o mărturie pro sau contra noastră.

Și citim această poveste a vieții omenești zi de zi. Viața tuturor strămoșilor noștri este notată în paginile sale precedente: pentru unii dintre ei este scris că au fost criminali, hoți, bandiți îngrozitori. Când îi desfacem paginile și trasăm neamul din care s-au tras Avraam, Isaac, Iacov, David, Solomon și mulți alții, le găsim faptele perfect înregistrate.

Găsim că Avraam era un om drept, foarte inteligent, cu inimă largă, cu mare credință, cu spirit nobil, care cunoștea înțelepciunea profundă a poruncilor divine pentru marele viitor al omenirii. Găsim că Iacov era întâi un om cu două fețe, viclean, egoist, care a reușit prin

înşelăciune şi minciună să-şi văduvească fratele de dreptul de prim-născut şi abia pe la vârsta de treizeci şi trei de ani s-a produs la el o schimbare, după ce şi-a slujit unchiul, pe Laban, timp de paisprezece ani, pentru cele două fiice ale lui. În acel moment se îndreaptă. Găsim că David a fost un om curajos, hotărât, cu minte poetică, dar cu o slăbiciune aparte pentru femeile frumoase. El o ia prin înşelăciune pe soția lui Urie şi din acea zi îi încep încercările. Şi curajosul profet Nathan n-a ezitat să-l condamne şi să dezvăluie relele consecințe pe care această lege le va nota pentru el în cartea sa pentru posteritate. Găsim că Solomon era înzestrat cu o minte filosofică, că avea o inimă bună, dar coruptă, sentimente şi pasiuni extrem de violente, o mare vanitate şi o voință slabă. A fost un mare epicurian: mâncare, băuturi, plăceri cu femei.

Hristos ştie asta. Şi mai ştie cum a trăit familia Lui şi, când un om îi zicea „blândul meu învățător”, obiecta: „De ce-mi spuneți blând? Unul singur e blând, Dumnezeu”. El dorea să spună: „Familia din care M-am născut nu e chiar atât de nobilă cum vă închipuiți. Căci Dumnezeu are o altă măsură, care vouă vă scapă. El cere o puritate absolută în toate privințele. Mai mulți din această familie n-au trăit în acel fel care îi e pe plac adevăratului Dumnezeu, «Cel căruia îi împlinesc vrerea»“. Iată de ce i se adresează fariseului şi-i zice: „Tu te minți şi pe tine şi îi minți şi pe oameni, şi pe Dumnezeu. Mai mulți dintre strămoşii tăi au comis crime, şi din acest motiv n-ai dreptul să spui: «Eu nu sunt ca ei». Şi, nefiind pic de smerenie în sufletul tău, rugăciunea ta nu poate să fie primită şi tu nu poți fi achitat. Voi, fariseii, ați stricat legea divină acoperind-o cu ipocrizie ca un văl. Nu vă mai prezentați aşa cum nu

sunteți, căci Dumnezeu nu e omul pe care să-l puteți înşela cu aparențele voastre. El priveşte în inima voastră şi vă judecă după ea”.

Acum, să vedem şi celălalt tip, publicanul. E un om de talie mijlocie, grăsuț, cu picioare scurte, cu brațe şi mâini groase, cu degete dolofane, cu fața ovală, cu sprâncenele groase; are sistemul digestiv bine dezvoltat; îi place să bea şi să mănânce bine. „Am de făcut un drum lung, trebuie să am mâncare”, filosofează el. Şi de aceea devine colector de impozite, de asta va cerşi, va lua, va şterpeli - îşi va umple sacul. „Scuze, poți să zici că e furt, dar am nevoie de asta. Dacă nu vrei să-mi dai, voi lua de la tine cu forța ori voi fura”. Am zis: publicanul are fața ovală şi sprâncenele groase; bărbia îi e lată dedesubt; tot ce întreprinde are succes. Are vârsta între 40 şi 45 de ani. Barba îi e neagră şi zbârlită, la fel şi mustățile, semn de mare ardoare. Nasul său e dezvoltat, foarte scurt, gros, cu nări largi, semn de sistem respirator bun. E un om sentimental, impulsiv ca un copil, care-şi poate exprima întotdeauna bucuria. După ce a băut o jumătate de litru de vin, poate să danseze şi să se veselească; când se trezeşte din beție, începe să plângă pentru că soția lui e bolnavă. Regiunea tâmplelor îi e foarte dezvoltată. Urechile îi sunt foarte mari, aproape ca cele ale lui Tolstoi, ale unui om care fură, ia, dar şi dă. „Tata şi mama furau, aşa că eu o să dăruiesc, o să fac bine în speranța că Dumnezeu va putea să ne ierte păcatele”. Are ochii căprui sau de culoarea vinului, semn de blândețe naturală şi de bunătate sufletească, care aşteaptă ocazia să se manifeste. Capul îi este corect dezvoltat, asemenea capului lui Socrate. Are sentimente familiale şi sociale perfect dezvoltate, are simțul religiei puternic,

deschidere spre milă, înțelegere corectă a vieții, are o minte sofisticată, o conştiință foarte dezvoltată care îi arată greşelile şi nu se sfieşte să le mărturisească şi lui Dumnezeu, şi oamenilor, şi lui însuşi. Nu se făleşte cu noblețea lui. E credincios şi în religia lui a aşezat imaginea Blândului Dumnezeu, nu pe a sa. Crede că Bunul Dumnezeu îl va duce pe calea cea bună. Are mai multă încredere în Dumnezeu decât în el însuşi.

Filosofia lui e corectă: nu se compară cu hoții şi pungaşii, care îi sunt inferiori, ci zice: „Doamne, când vă privesc, pe Tine, pe îngeri şi pe sfinți, ce sunt eu? Trebuie să mă înalț. Trebuie să fiu ca Tine. Sunt păcătos, strămoşii, bunicii şi eu însumi n-am devenit umani. Mănânc, beau, am ajuns ca un porc. Iartă-mă că nu pot să mă bucur de binefacerile pe care mi le-ai dăruit". Şi ce spune Hristos? Acest om, care e conştient de greşelile lui, are un ideal înalt; într-o zi, îl va depăşi pe fariseu. Cum se poate realiza asta? Oamenii bogați trăiesc pe seama rentelor sau a veniturilor, nu muncesc, vorbesc doar despre politică şi viața socială. Ceilalți, care se trezesc dimineața devreme, muncesc zece ore pe zi, suportă eşecuri unul după altul, dar persistă şi, după ani, dobândesc cunoştințe şi devin oameni respectabili.

Acum, îmi cer scuze, dar ambele tipuri sunt prezente printre voi. Însă, aşa cum Hristos a dat cei doi poli opuşi, vă spun: luați ce e bun de la unul şi de la celălalt şi creați nobilul caracter fariseu şi publican în acelaşi timp. Creați al treilea tip de creştin, Omul Nou. Aceasta este ideea mea.

Voi ziceți: „Am comis atâtea păcate în viață, cum aş putea oare să fie fariseu? Mă ofensezi?". Vă voi spune un adevăr. Când în viața voastră apare un necaz, ziceți: „De ce, Doamne, acest necaz? Alții sunt păcătoşi mai mari

decât mine”. Nu sunteți oare atunci în locul fariseului, un om care se ceartă cu Dumnezeu? Dumnezeu vă va spune: „Eşti foarte virtuos, dar ştii câte infamii au fost comise de strămoşii tăi, cu care ai fost pe vremuri asociat? Uite, ai aici o poliță semnată cu mult timp în urmă, trebuie s-o achiți”. - „Dar nu-mi amintesc”. - „N-are importanță, e notată în Cartea mea. Şi ea nu minte.

Aveți un necaz şi sunteți mulțumiți: „E unul mic”. Ocupați atunci locul publicanului. Şi Hristos vă va spune: „Vei merge în casa Tatălui”.

Îi judecați uneori pe farisei: „Sunt oameni perfizi”. Dar ştiți că voi, cei care îi judecați pe farisei, sunteți fariseii din ziua de astăzi? Învățați ceva din caracterul acestui fariseu, ca să nu aveți defectele lui, sau, dacă le aveți, să le smulgeți din rădăcină, să nu urmați calea vieții negative. Tot ce au avut bunicul, bunica, tatăl şi mama voastră nu vă va servi la nimic.

Ştiți povestea gâştelor mânate de un om spre oraş? Gâştele i-au zis călătorului: „Ce ruşine să fim tratate astfel de acest domn! Ne duce ca pe o turmă, fără să ştie că strămoaşele noastre au salvat Roma pe vremuri”. - „Şi voi ce-ați făcut?” - „Nimic”. - „Atunci sunteți demne să fiți fierte în oală.”

Bunicul şi tatăl vostru au fost oameni nobili, au ocupat poziții importante, dar ce sunteți voi înşivă? Dacă nu aveți caracter nobil, dobândiți-l. Se poate ca bunicul şi tatăl vostru să vă fi lăsat un capital, dar îl puteți risipi, pierde.

Din punct de vedere religios, găsim farisei credincioşi: „Fac parte din Biserica Ortodoxă, din Biserica Evanghelică, din Biserica Catolică, sunt liber-cugetător”. - „Mă bucur că eşti creştin ortodox, evanghelic, catolic, liber-cugetător, dar ai calitățile

nobile ale lui Iisus?” - „Nu le am”. - „Atunci, nu eşti nici creştin ortodox, nici evanghelic, nu eşti nimic. Dobândeşte-le, ca să devii un creştin adevărat”. - „Dar sunt liber-cugetător”. Ai calităţile nobile ale liber-cugetătorilor cinstiţi?

(Prin cuvintele „liber-cugetător” se înţelege un om care este prietenul adevărului.) Dacă nu, eşti un mincinos de prima clasă.

Oamenii îşi spun deseori unul altuia: „Eşti o persoană excelentă”. Oamenii din societatea de astăzi se adună trei sau patru într-un loc şi încep să-şi laude nobleţea, distincţiile: „Am citit opera ta şi suntem încântaţi”. Dar, imediat ce acela pleacă, încep să-l bârfească: „E un idiot de prima clasă. Pleacă şi al doilea, iar ceilalţi repetă acelaşi refren despre el. Pleacă şi al treilea şi e şi el criticat cu privire la una sau alta. Când rămâne unul singur, acesta, bineînţeles, nu spune nimic rău despre el însuşi. Nu vă lăsaţi influenţaţi de ce zic oamenii, fiindcă pot să afirme multe lucruri neplăcute despre voi. Nimeni nu spune adevărul. Duşmanii vor spune: „Eşti un şnapan, un mincinos, un derbedeu”. Mai degrabă ei spun adevărul decât cel care vă măguleşte repetând: „Eşti nobil”. Poţi să fii bun, dar nu chiar aşa; nu crede că eşti excelent. Uneori, mergi foarte drept, mişcându-ţi braţele şi bastonul ca şi cum ai fi rezolvat o mare problemă a lui Arhimede; crezi că nu mai e nimeni ca tine. Dacă eşti publican, îţi zici: „Voi guverna lumea”. Hristos a spus: „Ascultă, cu mulţi ani în urmă, strămoşii tăi guvernau şi-mi amintesc că, atunci, în carnetul Meu, este scris că au comis crime. Poţi şi tu să păşeşti pe această cale, nu fi chiar atât de sigur de tine”.

Iată de ce, în orice situație v-ați afla, trebuie să-L aveți întotdeauna ca ideal doar pe Domnul Dumnezeul nostru. În această lume, vom găsi multă amărăciune. Putem să întâlnim un prieten ce ne iubeşte şi care ne va spune unele lucruri care sunt adevărate. Nu zic că trebuie să bănuim pe toată lumea de minciună, nu. Dar, dacă o sută de persoane vorbesc în termeni foarte frumoşi despre voi, doar trei dintre ele pot să vă spună adevărul, celelalte vă vor spune adevărul fie foarte aspru, fie sub formă de măgulire, două extremități. Adevărul nu e acolo, ci în calea de mijloc: luați calitățile fariseului (mintea excelentă, inteligența deschisă şi simțul ordinii) şi de la publican compasiunea, devoțiunea profundă, conştiința înnăscută de a-şi cunoaşte greşelile şi de a face eforturi ca să-şi corecteze viața.

Pe publican şi pe fariseu îi găsim şi în familii: soțul, fariseu; soția, publicană. Soțul, provenit dintr-o familie importantă, bogată, frumoasă, „om nobil”, cum e numit; soția, dintr-o familie simplă, cu tatăl şi bunicul ignoranți, nătângi. Când el îşi îndreaptă privirea spre ea, îi zice: „Ştii din ce situație te-am scos?”. Şi ea se face mică. Nu poate să zică nimic, se va face mică şi va pregăti masa. Fiecare semn cu degetul al fariseului va însemna că ea a pregătit prost masa; ea o să plângă şi o să audă: „Nu vreau o astfel de femeie simplă, prost-crescută; nu vreau un astfel de publican în casa mea”.

În alt caz, soția e fariseu şi soțul, publican. Ea provine dintr-o familie bogată, tatăl i-a crescut soțul, care era ucenic la el. „Nu ştii ce favoare ți-am făcut căsătorindu-mă cu tine. Nu ştii să te îmbraci, nici cum să-ți legi cravata, nici să-ți ştergi nasul”. Formalişti îngrozitori aceşti farisei, când încep să enumere!

Acum, amândoi au nevoie să-şi corecteze viața. Zicând că publicanul e mai inocent decât fariseul, Hristos nu vrea să spună nici că publicanul are întru totul dreptate, ci că, în felul în care gândeşte despre viață, ordine divină, are o înțelegere mai bună decât fariseul. Dacă nu vrei să devii smerit tu însuți, Dumnezeu te va smeri, căci El îi smereşte pe orgolioşi, dar îi înalță pe smeriți. Orgoliul şi smerenia sunt sinonime cu aceşti doi oameni, fariseul şi publicanul.

Nu ştiți ce se poate întâmpla în viitor; nu vă pot salva nici toate calitățile nobile, nici toți strămoşii. Cu ani în urmă, în Anglia, la Londra, parcă, unul dintre cei mai bogați şi mai eminenți englezi a coborât în beci ca să-si examineze comorile si, din întâmplare, a închis uşa în urma lui lăsând cheia afară. După ce a trecut în revistă toate bogățiile şi le-a privit cu atenție, a vrut să iasă, dar a văzut că rămăsese încuiat. A stat acolo o zi, două, trei... În jurul lui, peste tot numai aur, o avuție imensă, dar n-a reuşit nici să iasă, nici să se facă auzit. În fine, a fost nevoit să-şi dea ultima suflare în acel loc, lăsând acest mesaj: „Dacă ar fi fost cineva care să-mi dea o bucată de pâine, i-aş fi dat jumătate din avuție”.

Dacă, într-o zi, se întâmplă să fiți închişi asemenea acelui om bogat în beciul nobililor voştri strămoşi, o bucățică de pâine poate să vă salveze. Iată de ce Hristos a spus: „Pâinea poate să vă salveze, nu aceste lucruri pentru care vă luptați”. Şi ştiți că mulți oameni mor aşa, închişi în ei înşişi? Oamenii disperați se sinucid. Şi cine se sinucide? Nu publicanii, ci întotdeauna fariseii. Poeți, pictori, oameni de stat zic: „Lumea n-a putut să ne prețuiască, n-a putut să prețuiască munca noastră, operele noastre, tablourile noastre”. Şi se sinucid, în

general, se sinucid întotdeauna fariseii, nobilii gânditori cu fața regulată şi barba roşcată.

Fariseii din Bulgaria n-au barba roşie, mă refer la fariseii israeliți, pe ei îi descriu. Pe fariseii noştri i-aş descrie altfel. Fariseii bulgari sunt asemenea acelora, însă se deosebesc prin ceva. Dar, deoarece vorbesc despre fariseii israeliți, nu despre cei bulgari, trageți propriile concluzii în privința bulgarilor şi căutați aceste tipuri. Cum să le căutați? Obiectivul conferinței mele este să puneți asta în practică în viața voastră.

Oamenii din ziua de astăzi spun că omul, ca să reuşească, trebuie să aibă voință. Voința se poate manifesta pe trei căi diferite: voința arbitrară, voința care nu are în vedere decât interesele noastre, decât interesele poporului nostru, şi voința care are în vedere şi interesele societății, ale poporului nostru, şi pe cele ale omului, şi pe cele ale lui Dumnezeu. Ultima voință, care cuprinde toate angajamentele pe care le aveți față de această lume, o voință atât de puternică încât nicio forță nu vă poate abate de la datoria voastră, aceasta este voința bună. Voința de a lucra pentru slava lui Dumnezeu şi pentru omenire, pentru poporul vostru, pentru casa voastră şi pentru a vă cultiva caracterul, aceasta este adevărata voință. Unii zic: „Trebuie să ai o minte nobilă”. O minte care pricepe atitudinea sa față de Dumnezeu, care este ocupată să aplice în viață gânduri elevate, aceasta este o minte nobilă. Toți purtați sămânța ei! „Dar nasul meu nu e aşa cum îl vreau”. Se va dezvolta. Priveşte puişorii din cuib, care n-au încă pene, cum îşi aşteaptă mama şi, îndată ce apare, îşi deschid ciocul şi mama le dă o râmă. Şi asta se întâmplă de douăzeci de ori pe zi Cu cât puişorii deschid mai mult

ciocul, cu atât le cad mai multe râme în el. Apoi, încep să le crească aripile şi îşi iau zborul, în cele din urmă.

Ar trebui să urmați aceeaşi lege, să deschideți gura, să vă rugați. Dacă n-o deschideți, sunteți farisei şi Hristos ar spune: „Lumea nu e pentru voi, împărăția lui Dumnezeu nu e pentru voi, viitorul nu e pentru voi". Asta ar vrea să spună Hristos. Există oameni cărora nu le place să deschidă gura, tac tot timpul. Înțeleg că omul poate să tacă, dar când? Când e furios, când vrea să jignească pe cineva, când invidiază pe cineva. Dar, când te bucuri, când trebuie să rosteşti un cuvânt de consolare, deschide gura şi spune-l. Vă deschideți gura când vă creşteți copiii? E întrebarea care vi se pune. Vă creşteți copiii ca fariseii: să nu se atingă de veselă, să nu se murdărească, nici măcar să nu-şi ude mâinile. Mama îi va spăla, tatăl le va cumpăra pantofi noi, ceasuri, panglici. Tatăl trebuie să devină sclavul acestui fariseu. Când tatăl se întoarce seara acasă, ei îi zic: „Vrem asta, vrem aia. Imediat!".

Şi el se ghemuieşte. De ce a zis Iisus: „Vai de voi, cărturari şi farisei"? Şi în case, lângă copiii voştri, şi în biserici, peste tot manifestăm aceste trăsături de caracter ale fariseilor şi ne mirăm că nu vine împărăția lui Dumnezeu. Şi, pe deasupra, şi reproşuri: „Lumea nu e bună de nimic, societatea nu e bună de nimic, preoții sunt aşa şi aşa, profesorii sunt nepricepuți, conducătorii sunt răi". Şi numai el e sfânt! Şi tu eşti asemenea celor care fac reproşuri. Opreşte-te şi renunță, fiindcă mama ta e alături de tine: îndată ce deschizi ciocul, primeşti hrană!

Aceste lucruri pot să vi se pară hazlii, dar sunt mari adevăruri; sunt lucruri mici, dar trebuie să trageți învățătură din acest exemplu. În comparație cu viața

cerească, noi suntem nişte amărâţi şi Dumnezeu ne trimite constant Mama cu mâncărica! „Salut-o pe mama ta, căci ea îţi aduce hrană! Ce mult a umblat ca să găsească o singură râmă!” Cum am putea atunci să-I mulţumim lui Dumnezeu, care Se gândeşte zilnic la noi şi ne oferă hrană? Să deschidem şi noi gura în fiecare dimineaţă şi să ne rugăm Lui. Ştiţi ce înseamnă asta? Are un sens profund. Ce înseamnă să deschizi gura? Dacă aţi şti, aţi cunoaşte cuvintele cu care vorbeşte Cerul. Un cuvânt scurt, dar bogat în sensuri. Acum, vă aflaţi în templu, Hristos vi se adresează şi vă întreabă: „Cum vă rugaţi, ca fariseul, sau ca publicanul? Cum veţi merge în lume şi cum veţi începe să lucraţi, ca fariseul, sau ca publicanul?” Şi voi sunteţi făcuţi din aceeaşi humă. Dar Hristos vrea să ne spună să nu fim farisei. M-am săturat de farisei; dacă există ceva pe lume care deranjează, acesta e fariseul. „Dar domnul cutare avea aceste trăsături de caracter”. Ştiu, şi ce-i de făcut? Aştept să mă curăţ eu întâi, pe urmă ceilalţi. Aştept să mă curăţ de păduchii mei şi pe urmă să-i caut în capetele celorlalţi. Altfel, dacă mă duc lângă el, cel care are mai puţini va lua alţii de la mine. „Totuşi, trebuie să-l educăm”. Stai să mă cultiv eu întâi. „Dar trebuie să propovăduim”. Dacă încep să propovăduiesc prea devreme, voi induce în eroare oamenii. „Ieşi şi zi asta şi asta”. Ce să zic? Să-i mint pe oameni? Când ieşi, trebuie să spui marele adevăr prin cuvinte şi prin viaţa ta. Asta înţelege Hristos. Când începem să-i învăţăm pe ceilalţi, trebuie să lucrăm cu vorbele şi totodată cu viaţa noastră.

Îmi plac mult acei profesori din zilele noastre care, când predau o materie (fizica sau chimia), încep imediat să facă experienţe: iată cum se obţine oxigenul, iată cum

se produce această substanță. Intri în atelierul tâmplarului, profesorul predă teoria şi practica; intri în atelierul croitorului, la fel. Hristos le-a spus creştinilor: „Intrați şi luați-vă metrul şi foarfecă”. Unii trebuie să înceapă treaba cu acul înainte de a apuca foarfecă. Ce este această foarfecă? E limba voastră. Când începeți să tăiați şi să coaseți, cea mai bună foarfecă e limba voastră. Când începeți să tăiați la dreapta şi la stânga fără să gândiți, foarfecă voastră nu-i la locul ei. „Nu trebuie să vorbim?” Trebuie, dar ce trebuie. Căci, dacă vorbele voastre sunt deplasate, tăiați fără să gândiți, risipiți banii. Nu afirm toate astea ca să descurajez. Nu vreau să spun că v-ați născut farisei, ci că aveți dispoziția fariseului. Toată lumea are această dispoziție. Şi e bine s-o ai într-o anumită măsură. Dar, când începeți să spuneți: „Doamne, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți”, fariseul e viu în voi şi e greu să vă eliberați de el. El vă trăieşte în ceafa, în creştetul capului, în urechi, în cap, în nas, în partea interioară a ochilor. Unde-l găsiți pe acest fariseu? În toate faptele voastre şi în trăsăturile voastre de caracter.

Ei bine, Hristos ne întreabă acum despre modul cel mai corect de a ne adresa rugăciunea lui Dumnezeu. El înțelege această rugăciune în sens larg, indiferent că este în interesul vieții sociale. Unii consideră că adevărata rugăciune poate fi adresată doar în biserică. Vedeți dacă acea rugăciune adresată în biserică, având legătură cu viața de familie, poate să vă ajute. Şi trebuie să vedeți unde se află acea biserică. Profesorul le predă întâi elevilor unele elemente şi-i lasă să rezolve singuri problema, să găsească raporturile unei legi. Se spune în scripturi: „Sunteți un templu divin”. Dacă suntem temple ale lui Dumnezeu, când intrăm în camera

noastră secretă în fața lui Dumnezeu, cum trebuie să intrăm? Dacă intrăm ca fariseul, Hristos ne va spune: „Nu ți-ai atins scopul”. Dacă intrăm ca publicanul şi ne mărturisim greşelile, dacă făgăduim că le vom corecta, vom reuşi şi vom auzi răspunsul lui Hristos: „Eşti iertat, ai un viitor”.

Profesorul poate să găsească multe greşeli în caiete. Discipolul nu trebuie să spună: „Ce meschin! Sunt doar trei greşeli!” Profesorul poate murdări caietul, poate tăia patru sau cinci cuvinte şi discipolul poate spune: „Mi-a stricat caietul”. Da, dar, dacă vrei să fii perfect, trebuie să-i mulțumeşti că ți-a atras atenția asupra acelor greşeli, căci cele trei greşeli pot să se înmulțească. Corectează-le, nu le lăsa, fiindcă greşeala e ca păduchele; dacă-l laşi, se poate înmulți cu o mie în doar o săptămână. E de-ajuns o greşeală pentru ca omul să fie trimis la stâlpul infamiei. Conform aceleiaşi legi, e de-ajuns o virtute ca să-l înalțe la Cer şi să-l aşeze printre îngeri. Vedeți condițiile şi, dacă este eronat, un demers vă va coborî, dacă e virtuos, vă va înălța, în consecință, fiți cu băgare de seamă la fiecare greşeală şi la fiecare virtute. Dacă o singură virtute i-a rămas unui om care a dus o viață depravată, ea îi poate servi ca frânghie aruncată pe marea agitată a vieții şi, dacă o prinde, poate să ajungă pe uscat. Aşadar, ultima greşeală ce poate să rămână este foarte nefastă, poate să distrugă omul, aşa cum ultima virtute este foarte puternică şi-l poate salva. Ele pot să ne schimbe viața. Aceasta e legea. Şi iată de ce Hristos a zis: „Nu fiți neglijenți”.

Fariseul avea trăsături de caracter mai nobile decât publicanul. În multe privințe, era mai sus plasat, dar stăruia la el o ultimă eroare, orgoliul care a putut să-l coboare până în iad. Publicanul era un mare păcătos,

dar îi rămăsese o ultimă virtute, smerenia, şi a zis: „Voi lucra pentru mântuirea mea”. Şi iată de ce Dumnezeu i-a dat binecuvântarea, deoarece avea speranță că va deveni mai bun în viitor.

Vă întreb în dimineața asta: unde vă situați, la ultima greşeală, sau la ultima virtute? Dacă la ultima greşeală, vă deplâng: luați seama, vă aflați într-un loc primejdios al vieții. Dacă sunteți la ultima virtute, vă găsiți în loc sigur şi vă invidiez: sunteți pe o stâncă solidă. Țineți-vă bine de această ultimă virtute, şi Hristos va fi cu voi.

Sofia, 5 octombrie 1914

La început era

La început era Cuvântul,
şi Cuvântul era cu Dumnezeu,
şi Cuvântul era Dumnezeu.
Ioan 1:1

Este una dintre problemele cele mai filosofice şi cele mai greu de înțeles ale creştinismului. Aceste cuvinte au provocat numeroase dezbateri şi au fost interpretate în multe feluri de filosofi, de preoți şi de credincioşi. În sânul Bisericii Ortodoxe au fost multe controverse în privința Cuvântului şi chiar certuri, dar această problemă nu se putea rezolva, fireşte, prin forță. Care este sensul literal al vorbelor „La început era Cuvântul”, despre ce început e vorba? Când filosofii din zilele noastre vor să dezbată din punctul lor de vedere, ei formulează anumite ipoteze, pornesc de la un postulat ca să explice un lucru precis. Un predicator negru explica crearea omului în felul următor: „Dumnezeu s-a căznit o zi întreagă ca să modeleze omul, pe care La făcut din lut. L-a aşezat apoi pe o palisadă şi l-a lăsat să se usuce trei zile la rând”. Unii credincioşi l-au întrebat: „Dar cum stătea în picioare palisada?” Predicatorul a răspuns: „Nu e treaba voastră!” Filosofii de astăzi au şi ei palisade, pe care pun la uscat problemele în felul predicatorului: „Omul e făcut din pământ şi e pus să se usuce pe o palisadă”. Şi, dacă îi veți întreba despre ce palisadă e vorba, vă vor răspunde că nu e treaba voastră. Dar, de vreme ce această palisadă se găseşte în drumul nostru, să ne oprim s-o examinăm. Un pastor evanghelist, care vorbea într-o zi despre profetul Iona, a zis: „Balena s-a căznit o oră întreagă până a putut să-l

înghită pe Iona". Aşa facem şi noi, ne gândim ore în şir încercând să rezolvăm problema, dar ea rămâne veşnic un mister pentru noi. *La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu.* Aici *Cuvântul* e important. Ce trebuie să înțelegem prin *Cuvânt.* Acțiunea divină rațională, care se manifestă prin anumite vibrații şi pe care le putem percepe. Când această acțiune divină devine vizibilă, tangibilă, accesibilă înțelegerii omului, când ne este dezvăluită şi o putem înțelege, o numim Cuvânt. Când ziceți ceva, este vorba de cuvânt. Cum este format cuvântul *iubire,* câte litere are? Şase litere. Dacă despărțiți aceste litere, găsiți cum este format cuvântul „iubire" pentru majoritatea muritorilor, adică nu în principiul, ci în manifestarea sa. Dacă vom reuşi să găsim sensul adevărat al realității Cuvântului şi cel al lui Dumnezeu, vom ajunge la concluzia strict inversă a celor care încearcă să rezolve această problemă. Ceea ce n-are formă în sine nu poate fi definit. Dumnezeu n-are formă, iată de ce nu-L putem defini. Ce este Dumnezeu? Ca să răspundeți, va trebui să-L limitați, să-I atribuiți o anumită formă, să-L imaginați într-un loc, într-o anumită poziție, şi asta dintr-o perspectivă foarte omenească. Cei care au scris despre Dumnezeu şi despre Cuvânt cred că au dat o explicație la problemă. Desigur, au explicat-o, dar în felul predicatorului negru sau al pastorului evanghelist, cu ajutorul unei palisade sau al gurii unei balene. Dar asta nu este o explicație adevărată.

Se spune: „La început". Prin aceste cuvinte înțeleg acel act rațional prin care toate ființele create de Dumnezeu au devenit conştiente că El le crease şi au început să lucreze alături de El. Voi folosi o analogie. Când dă naştere unui copil, o mamă ar putea să spună:

„E începutul copilului meu”. Da, e începutul copilului ei, dar nu al copilului înzestrat cu rațiune. Cum se manifestă acest început? Prin scâncete şi plânsete pe care nimeni nu le înțelege, începutul amintit în Evanghelie este cel al rațiunii. Când copilul va avea 21 de ani şi va începe să gândească, vom putea afirma atunci că va avea loc un schimb de gânduri raționale între mamă şi copil. „La început era Cuvântul” înseamnă acel moment în care am început să înțelegem natura lui Dumnezeu, acel moment în care nu ne-am mai fi adresat Lui țipând. Din toate timpurile, oamenii au plâns în scopul de a obține tot felul de lucruri. Ca să-mi explic cuvintele din punct de vedere ştiințific, voi spune că acel copil n-a făcut decât să traverseze toate fazele vieții. Acel început s-a instalat prin bilioane de forme, începând cu cele mai mici. Fiindcă copilul plângea întruna, Dumnezeu a fost nevoit să-i coasă mereu haine noi, să-l transforme în pasăre şi apoi în mamifer. Totul a durat până când acest copil capricios a ajuns la început, ceea ce înseamnă că intrase atunci în el Cuvântul. Iată de ce stă scris în Evanghelie: „începutul este scris în cartea Cerurilor ca manifestare rațională a ordinii divine”. Orice om începe cu dezordinea, cu pământul ce trebuie pus la uscat. Dar, după ce v-ați uscat, stați drepți în picioare, e scris pentru voi în cartea Cerurilor: *La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu.* Acest moment există deja în mintea fiecărui om.

Voi explica cum a avut loc acest început prin altă analogie. Imaginați-vă că urcați pe curentul unui râu în direcția izvorului, ajungeți la el, vă spuneți că acel izvor este începutul râului şi vă opriți acolo. Da, e începutul, nicio minte rațională n-ar putea s-o tăgăduiască. Acela

este începutul vizibil, dar poate să existe alt început, neştiut de noi. Este posibil ca acea apă să provină din ocean, să fi traversat spaţiul în stare de vapori şi să fi. căzut sub formă de ploaie; sau să treacă prin diferitele straturi ca să ajungă izvor şi aşa mai departe. De aceea, când spunem că râul începe de la cutare izvor, este doar un fel de a vorbi.

„La început era Cuvântul” înseamnă acel început raţional al omului, când Cuvântul s-a manifestat sub forma actuală, şi putem vedea că El există. Astăzi, vă simţiţi departe de acel început, au trecut milioane de ani şi totul a devenit confuz.

Folosesc acum o altă comparaţie. Dacă veţi citi Epistola către Galateeni a Apostolului Pavel, veţi vedea că sunt amintite acolo fructele Iubirii. Luaţi un fruct şi presupuneţi că ar conţine un singur sâmbure. Dacă, într-o zi, îl veţi planta, va fi atunci începutul dezvoltării sale. Dacă veţi întreba copacul în ce moment a început să crească, vă va răspunde: „în cutare epocă, când a fost plantat sâmburele”, în acelaşi fel, dacă vă întrebaţi cine eraţi în trecut, puteţi să vă răspundeţi că eraţi un bob pe care Dumnezeu l-a semănat în pământ ca să încolţească, să se ramifice, să înflorească şi să facă fructe coapte. Viaţa noastră raţională este ca un copac. Şi acest început raţional a fost semănat în capul nostru. Corpul e dovada milioanelor de ani în care omul s-a îndepărtat de acel început, sub efectul forţei care ne ţine pe Pământ. Trupul omului este simbolul primului început, bobul semănat de Dumnezeu.

Nu vă dau mai multe detalii despre asta, deoarece este un subiect foarte complicat pentru mulţi. Nu mă voi opri nici asupra stadiului originar al lumii, nici a forţelor care acţionau atunci, nici a inteligenţei primordiale

active atunci. Acestea sunt lucruri abstracte despre care chiar şi cei mai mari filosofi păstrează tăcerea. Când i s-a pus această întrebare marelui maestru egiptean Hermes, el doar a strâns din buze. Ce voia să spună? Că omul trebuie să-şi părăsească trupul şi să meargă să exploreze lucrurile la fața locului. Dacă cineva mă întreabă unde se află izvoarele râului Marița şi dacă, în ciuda explicațiilor mele, nu reuşeşte să înțeleagă, îi cer să păstreze tăcerea şi ajunge să priceapă. Hermes voia să spună acelaşi lucru. Veți întreba cum e posibil. Dacă întrebați, înseamnă că nu sunteți pregătiți pentru acel loc. Sunteți încă doar copii care vă prefaceți că ridicați case, copii interesați de jucăriile şi de păpuşile voastre. Vor trece mai multe milioane de ani înainte de a fi în stare să reflectați la profunzimea acestei probleme. Cei care mă pot înțelege ar strânge din buze şi eu le-aş spune: „Haideți cu mine să mergem acolo!". Am explicat problema din punct de vedere filosofic, îndată ce strângem din buze, obținem un răspuns concret, nu unul teoretic. Şi, când sunt întrebat ce era la început, ce era Cuvântul altădată, răspund: „Veniți cu mine acolo!" Voi spuneți: „Nu putem". Atunci, distrați-vă cu jucăriile voastre pe Pământ, construiți case, căsătoriți-vă, deveniți negustori, războiți-vă... După ce veți trece prin tot acest ciclu de dezvoltare, când veți fi mari, inteligenți şi veți spune: „Destul cu păpuşile!", atunci un Maestru va strânge din buze şi vă va spune: „Veniți cu mine!". Cei care vor să urmeze drumul lui Hristos trebuie să aibă o anumită concepție despre Adevăr. Să nu credeți că ea este uşor de dobândit, să nu credeți că drumul pe care păşiți va fi uşor. Nu, există greutăți. Nu spun că e extrem de dificil, dar e plin de capcane. Cine hotărăşte să păşească pe acest drum trebuie să fie pregătit. Natura

aşază în fața noastră obstacole mari şi mici, de care trebuie să ne folosim până vom fi pregătiți pentru această lungă călătorie. Nu e de ajuns să porniți la drum, ci trebuie şi să ajungeți la capătul lui. Mergeți una, două, trei zile, ziceți că nu se întâmplă nimic şi-o luați înapoi. Şi, când sunteți întrebați unde ați ajuns, răspundeți: „Să nu ne mai gândim la asta! Osteneală zadarnică!”. Dar numai dacă veți merge lângă acel izvor veşnic, care a dat naştere vieții omeneşti, acolo unde se află Cuvântul originar, veți înțelege ce formă avea omenirea în acel timp şi veți şti cine erau fiii oamenilor. Ceea ce numim *chipul lui Dumnezeu* a devenit o adevărată caricatură în oamenii de pe Pământ. Când mă uit la acei oameni care pretind că sunt după chipul lui Dumnezeu, râd cu poftă, căci nu văd în fața mea decât oameni contrafăcuți, la care gândurile, rațiunea şi inima sunt complet denaturate. Chipul care era asemănător cu al lui

Dumnezeu a fost deteriorat, nu mai e ce fusese.

Când Cuvântul, prin care totul a fost făcut, a văzut că imaginea pe care a creat-o după asemănarea lui Dumnezeu s-a transformat într-o caricatură, L-a trimis pe Hristos din lumea invizibilă în lumea vizibilă, ca să le spună oamenilor rătăciți: „Nu vă mai mințiți. Ceea ce sunteți acum nu mai este după chipul lui Dumnezeu, e doar propriul vostru chip”. Unul va obiecta: „La început, am fost creat de Dumnezeu, sunt născut de El”. Cum ați putea să fiți născuți de Dumnezeu? Creația este doar puritate şi transparență, iar voi sunteți acum murdăriți şi denaturați.

Ca să înțelegem sensul profund al învățăturii propovăduite de Hristos, trebuie să ne purificăm. Cuvântul *purificare* înseamnă şi *să devenim mai uşori,*

ceea ce implică un proces de organizare, adică un proces rațional adaptat la propria noastră dezvoltare. Lumea fizică se supune unei legi care spune că în natură există o anumită ciocnire a forțelor. Există în noi o anumită forță, un anumit elan care ne împinge să ne apropiem de Dumnezeu şi, în paralel, un alt principiu care ne atrage spre Pământ. Capul ne este legat de cer şi ne trage în sus, în timp ce trupul suferă atracția Pământului în jos. Într-un sens, suntem răstigniți. Cum poate gândi omul că este răstignit?

Atunci când murim, un Nicodim ar trebui să vină să ne scoată cuiele, să ne coboare de pe Cruce, să ne înfăşoare într-un giulgiu, şi atunci am deveni din ce în ce mai uşori şi am urca la Ceruri. Aceasta este învierea. Ea este un act prin care ne întoarcem să vedem lucrurile la fața locului, prin care începem să ne întoarcem la Cuvânt, la Dumnezeu.

Acum, doriți să vă vorbesc despre Dumnezeu. Ce v-aş putea spune, de vreme ce sunteți încă răstigniți, n-ați devenit încă mai uşori? Voi ziceți: „Vorbeşte-ne despre Iubire". Ce-aş putea să vă spun despre Iubire, din moment ce suferiți că sunteți răstigniți? Singurul lucru pe care i-l pot spune unui om răstignit este să-şi suporte suferințele, să îndure şi să devină erou în suferință. E singura consolare pe care i-o pot oferi. E singura libertate de care dispun oamenii, fiindcă trebuie să treacă prin procesul de suferință asemenea lui Hristos.

Hristos a aşezat ideile de bază ale Cuvântului în mintea noastră. Cuvântul este o manifestare a lui Dumnezeu în lumea spirituală, Cuvântul cuprinde lumea îngerilor. Aceştia provin din Dumnezeu şi Dumnezeu se află în ei. Şi, când Evanghelistul spune: „Şi Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi", vrea

să înțelegem că Cuvântul a coborât din lumea îngerilor şi s-a întrupat în Om într-o altă formă. Când vorbim despre Cuvântul care „la început era cu Dumnezeu şi era Dumnezeu , vorbim despre toate acele ființe care au avut o evoluție diferită de cea a oamenilor. Ființe splendide, Fii ai Gândirii şi ai Rațiunii, Ființe excepționale. Asta nu înseamnă că au aceeaşi formă cu cea avută de noi, ci înseamnă că sunt Ființe raționale. Hristos s-a întrupat pe Pământ ca să propovăduiască acest Cuvânt într-un limbaj clar. Limbajul nostru este o transpunere a Cuvântului. Am vorbit de multe ori despre sensul profund al cuvintelor. De exemplu, dacă suntem întrebați ce termen reflectă mai bine sensul adevărat al cuvântului *fluviu,* ce termeni exprimă cu adevărat cuvintele *izvor, lumină, căldură,* vom spune că lumina este expresia Adevărului şi căldura, expresia Iubirii, şi că există anumite corelații între cuvinte. Vom răspunde că, aşa cum lumina luminează obiectele din exterior, Adevărul luminează mintea omului din interior. Vom răspunde că, aşa cum căldura ajută plantele să crească, Iubirea, când intră în noi, pune în mişcare sentimente care îi permit omului să evolueze şi să se înalțe. Cel ce vrea să cunoască semnificația originară a Cuvântului trebuie să-i găsească adevărata expresie.

Termenul *Cuvânt* are o semnificație uşor diferită în bulgară şi în greacă, limba în care a fost scrisă Evanghelia Sfântului Ioan. În greacă, acest cuvânt începe cu A, *Logos,* în timp ce, în bulgară, începe cu C. Aceasta arată că poporul grec şi cel bulgar se găsesc în poziții diferite. Când scriau cuvântul *Logos,* grecii aveau un elan spre în sus, spre îngeri, în timp ce litera bulgărească C simbolizează o semilună, ceea ce înseamnă că ne aflăm de cealaltă parte a lumii astrale şi

lumina pe care o primim este cea reflectată de Lună. Aşadar, putem să spunem că, potrivit Cuvântului, poporul slav este un popor care evoluează, dar a ajuns în locul cel mai profund ce poate fi atins şi va începe acum o nouă evoluție. Iată de ce nu pot să explic şi de ce voi nu puteți înțelege Cuvântul, fiindcă rațiunea şi creierul vostru sunt încă luminate de Lună; imaginile, formele, totul e neclar la voi. Când va ajunge lumina zilei şi va veni Hristos sub o nouă formă, totul va deveni clar şi luminos.

Aşadar, prin acest termen, *Cuvânt,* înțeleg acel început rațional care creează şi generează în noi gânduri, dorințe şi acțiuni. Şi, acum, trebuie să facem cale-ntoarsă spre acest început. Toate conflictele din viața individuală şi dintre popoare vor dispărea, cu condiția să ne întoarcem la el. Modalitatea este de a deveni din ce în ce mai uşori. Dacă un fluviu, țâşnind din izvorul lui şi vărsându-se în mare, m-ar întreba ce trebuie să facă pentru a se întoarce în punctul său de plecare, i-aş răspunde că trebuie să se evapore, să devină mai uşor, să se ridice în aer ca să fie dus de vânt în direcția izvorului, exact în locul în care a început să curgă. Ar trebui să aplicați şi voi aceeaşi lege: legea renunțării. Iată de ce Hristos a zis: „Dacă n-ai să te renegi pe tine însuți şi n-ai să Mă urmezi, nu vei fi mântuit". Trebuie să ne eliberăm de lucrurile materiale, de case, de copii, de care parcă suntem legați cu mii de sfori. Ziceți că vreți să mergeți spre Dumnezeu. Nu veți merge niciodată spre El dacă nu tăiați toate acele legături care vă țin ataşați. Preoții şi popii propovăduiesc Cerul, dar sunt ataşați de pământ. Tăceți! Mințiți lumea. Urmați exemplul Lunii şi vedeți lucrurile prin lumina ei. Când Soarele va răsări în mintea voastră, veți avea o cu

totul altă idee despre lume şi viață, veți vedea cât de greşite erau ideile voastre. Iată de ce renunțarea la sine înseamnă să devii mai uşor. Unii spun că nu pot să renunțe la ei înşişi. Aşa că n-au altceva de făcut decât să coboare panta spre ocean. Nu există alt drum: urci sau te laşi să aluneci în jos. Ca să ne putem înălța, să devenim mai uşori, Soarele trebuie să strălucească în noi. Luna nu ne poate face mai subtili, ci ea face deseori mai dens ceea ce este mai eterat. Tot aşa, în primul capitol al Genezei este scris, referitor la Soare şi la Lună, că au fost primele creații ale lui Dumnezeu şi că ele cuprind tot Adevărul - Luna este un proces de involuție spre Pământ şi Soarele este un proces de ascensiune spre Dumnezeu. Apusul soarelui evocă ideea unei coborâri, iar răsăritul lui, procesul unei noi evoluții. Iată de ce Luna istoriseşte la fiecare 28 de zile povestea căderii voastre. Dacă vă întrebați de ce cădeți, de ce nu sunteți în stare să gândiți, de ce n-aveți voință, răspunsul îl veți primi de la Lună. Fiecare dintre fazele ei vă va dezvălui cauzele căderii voastre. Şi sunt iar întrebat cum să te ridici şi să mergi spre Dumnezeu... Treziți-vă devreme, când răsare soarele, şi priviți-L pe Dumnezeu. Veți găsi drumul. Unii cred că trebuie să se gândească tot timpul la

Dumnezeu. Nu, e de-ajuns un singur gând, dar are nevoie de anumite condiții ca să fie pus în practică. Semințele mântuirii voastre sunt semănate, dar nu vă veți înălța decât atunci când vor începe să crească.

Se spune că Hristos a venit ca să salveze lumea, în ce sens? Când a venit Hristos, toate semințele rămase mii de ani în stare latentă, să zicem în stare de congelare, s-au dezghețat sub acoperământul de gheață şi au ieşit din epoca glaciară. Acum, n-am să zăbovesc

asupra epocii glaciare prin care a trecut Pământul. Şi în viaţa spirituală se produc deseori epoci asemenea acesteia. Dacă Luna străluceşte în mintea voastră, voi zice că vă aflaţi în epoca glaciară, marile voastre animale preistorice au dispărut, flora nu mai există şi duceţi o viaţă minimală, pe cât v-o dă Luna. Şi, dacă mă întrebaţi ce trebuie să faceţi, vă voi răspunde că Soarele trebuie să strălucească în voi, că Hristos trebuie să se înalţe în sufletul vostru, să apară la orizontul vostru şi să acţioneze asupra voastră cu razele Adevărului.

Acum, puteţi să-mi spuneţi că Hristos va reveni. Da, va reveni fără nicio îndoială. Dar, când va reveni, unde veţi fi voi, la Ecuator sau la Polul Nord, în zona temperată sau la Polul Sud? Trebuie să vă gândiţi la poziţia voastră şi să prevedeţi felul în care razele lui Hristos vor cădea în sufletul vostru, vertical sau oblic. Fiecare dintre noi trebuie să meargă în locul exact în care Dumnezeu trebuie să ne întâlnească, adică pe Pământul divin. Dacă aţi fi clarvăzători, aţi vedea că mai există un Pământ. Dacă aş începe să vă explic concepţia ocultiştilor despre Pământ şi mişcarea sferelor, aţi zice că e mai bine să nu ştiţi nimic, căci aceste cunoştinţe ar putea să provoace în voi mari dezacorduri. Vă voi spune de ce. Când a fost descoperit radiul, oamenilor de ştiinţă le-a fost frică şi au afirmat că toate teoriile şi concepţiile contemporane se vor nărui, că va trebui să fie revizuite în întregime şi că ar fi mai bine ca ştiinţa să nu se preocupe de acest element. Dar eu zic că, atunci când radiul lui Hristos va veni, va trebui să vă revizuiţi fundamental şi radical viaţa şi felul de a vedea.

Într-un verset, Sfântul Ioan li se adresează celor care înţeleg. Acesta este sensul profund al Evangheliei. Cei pentru care a fost scris l-au înţeles, într-o zi, veţi

începe şi voi să înțelegeți. Dacă mintea voastră e în beznă, vă voi oferi această consolare: „Luna străluceşte încă în voi”. Când Soarele vă va lumina, această problemă se va limpezi în voi.

Va fi de ajuns să fiți sinceri şi să rămâneți în locul pe care vi l-a ales Dumnezeu. Mulțumită acestei legi, condițiile necesare dezvoltării voastre vor veni cu siguranță, va trebui doar să aşteptați. Cei pentru care Dumnezeu s-a manifestat deja trebuie să renunțe la ei înşişi, să devină uşori, să nu recoboare panta. În termeni filosofici, gândurile voastre trebuie să aibă un sens. Ele trebuie să conțină un scop de atins, un scop pentru care să luptați. Un creştin care vrea să-şi îndeplinească datoria trebuie să ştie că există o cauză pentru orice lucru. De exemplu, copiii se nasc. De ce? Ziceți că aşa a poruncit Dumnezeu. Chiar ştiți că aşa a poruncit Dumnezeu? Dar bețivii pot să spună: „Dumnezeu a dat vin ca să putem bea”. El a creat vinul, sau noi l-am făcut? Dumnezeu a creat strugurii, dar vinul a fost inventat de noi. La fel, luați faină şi faceți pâine; Dumnezeu e la originea ei? Nu, e creația voastră. Puneți două pietre una peste cealaltă ca să măcinați grâul - oare Dumnezeu a poruncit să transformați grâul în faină? Nu, voința voastră, fiindcă stomacul vostru nu poate să digere boabele de grâu. Atunci, când oamenii spun că un lucru este un adevăr, trebuie să-i întrebați: „E un adevăr divin, sau e adevărul tău?” - „Dar îl propovăduiesc pe Hristos”. - „îl propovăduieşti pe Hristos al tău”. - „Dar îl propovăduiesc pe Dumnezeu”. - „îl propovăduieşti pe Dumnezeul tău, nu mă minți!” Eu zic: nu mă înşel şi nu mint. Fiecare om îşi propovăduieşte Hristosul, Dumnezeul său. Când o tânără se îndrăgosteşte de un tânăr, acesta e un înger

pentru ea, moare de dragul lui, iar, după ce se căsătoresc, ea spune că e diavolul şi că e pe cale s-o bage în mormânt. Când are dreptate? Şi noi ne spunem în viață că suntem gata să murim pentru Hristos al nostru şi, când ne „căsătorim” cu Dumnezeu şi vedem că nu e aşa cum ne aşteptam, nu-L mai vrem şi afirmăm că nu e cel adevărat. Când spunem „La început era Cuvântul”, despre ce cuvânt vorbim? Despre cuvântul înțeles de noi sau despre Cuvântul originar, care e baza omenirii? Oare despre acel început care ne hrăneşte pe toți, uniți în acelaşi organism şi alimentându-ne cu aceeaşi sevă, sau despre alt început, care n-are nimic de-a face cu toate acestea?

Fiecare dintre voi trebuie să rezolve întâi problema şi să fie conştient de ideea pe care şi-o face despre început. Îmi veți spune: „Eu ştiu”. Aud mereu acelaşi lucru: bărbatul spune „eu”, femeia zice „eu”, toată lumea zice: „Nu mai e nimeni ca mine”, „Sunt mare”... Şi văd că măsoară doar doi centimetri de copac, iar altul nu e mai mare decât o frunză. Toamna va veni curând, veți cădea din copac şi veți ateriza pe rădăcinile lui, şi atunci veți înțelege că există alt început. Unul e sus şi altul e jos. Fiecare dintre voi trebuie să ştie unde se află pentru el acel început: în rădăcini, în trunchi, în crengi, în frunze, în fructul verde sau în fructul copt ori în sâmburele lui. Dacă spuneți că e în sâmburele fructului copt, voi răspunde: „Ar trebui acum să porniți ca să descoperiți începutul originar despre care vorbeşte Sfântul Ioan”. Dacă spuneți că e în frunze, atunci va trebui să aşteptați milioane de ani. „Dar eu sunt în fructul verde”. Şi tu va trebui să aştepți până când vei fi bine copt. „Eu sunt pe punctul de a prinde rod”. E bine, dar se poate stârni o furtună şi s-ar putea să nu rezişti şi să cazi la poalele

copacului, pe sol. Sâmburele n-are încă viață în sine şi, conform acestei legi, va trebui întâi să putrezeşti, să treci din nou în rădăcini, să treci prin trunchi, să înmugureşti din nou în vârful copacului şi să începi o viață nouă.

Dacă am avea mai mult timp, m-aş opri la problema căderii fructului. Mulți insistă zicând: „Spune-ne unde eram în trecut!” Ştiu unde erați şi ce erați, aş putea să vă spun, dar care ar fi reacția voastră? Cineva ar zice: „Dacă acesta e adevărul, e o mare minciună!”. Şi, dacă l-aş spune cuiva din exterior, acesta ar zice şi el: „E o mare minciună!” Dar minciuna e umbra Adevărului. Puteți minți până când veți deține adevărul; ca să mințiți pe cineva, va trebui să-i spuneți o minciună bazată pe un lucru adevărat. Minciuna este companionul Adevărului. Acolo unde e adevăr, e şi minciună, şi viceversa.

Dar să revenim la problema noastră. Cum să aplicăm acest principiu rațional în noi? Veți zice: „întotdeauna acționează o forță”. Ce înțelegeți prin „acționează o forță”? E ceva foarte vag în mințile oamenilor de ştiință din zilele noastre. Ei spun că forța construieşte, dar cum? După părerea lor, o forță de atracție atrage şi adună lucrurile, dar cum? Când două persoane se țin de mână, se atrag, magnetul atrage pilitura de fier. Foarte bine, dar trebuie să existe unele efecte ale acestei forțe de atracție. Aceeaşi forță interioară trebuie să ne atragă şi gândurile, şi sentimentele spre începutul rațional. Ca să ştim dacă suntem atraşi spre începutul rațional, dacă suntem eliberați de Pământ, trebuie să simțim că toate conflictele din noi au luat sfârşit. Este semnul că suntem pe calea cea bună, care duce la început. Până

când unul dintre cele două învinge, ne aflăm între aceste două principii şi semănăm cu călătorul ce nu e în stare să se orienteze în fața celor patru puncte cardinale şi, în loc s-o ia spre est, o ia spre vest şi nu reuşeşte să se orienteze decât atunci când răsare soarele. Se zice: „I-a venit sfârşitul". Despre ce sfârşit e vorba? Când îşi termină pregătirea şcolară, elevul moare? Nu, este sfârşitul educației sale şi începutul intrării în lume. Cunoaşteți sensul inițial al cuvântului *sfârşit?* El induce ideea de om curajos, inteligent şi abil, care ştie cum să lucreze, care poate să suporte tot. Chiar şi astăzi, când zicem „sfârşitul lui e aproape", asta înseamnă că munca persoanei a fost îndeplinită. Când ajungeți la sfârşitul pânzei pe care o țeseți, o scoateți din război şi începeți s-o tăiați; sfârşitul țesutului este începutul veşmântului vostru. Când vă îmbrăcați şi oamenii vă laudă ținuta, nu vă grozăviți, fiindcă nu voi ați făcut-o. Nu fiți mândri, ci mulțumiți-i croitorului care a reuşit să croiască pânza şi să coasă haina. Există oameni care cred că un astfel de compliment li se adresează lor. Nu, complimentul revine croitorului, ei îi servesc doar ca suport publicitar. Dacă haina voastră n-a fost făcută bine, dacă e deformată, veți spune că nu vreți să mai mergeți la acel croitor. De exemplu, o persoană îi spune alteia: „Gândurile tale sunt pline de noblețe". Aceasta din urmă îşi închipuie atunci că e cineva important şi se grozăveşte. Dar acele gânduri nu vă aparțin. Mulțumiți-i Cerului care vi le-a dat şi nu v-a înşelat.

Dacă furtuna s-a stârnit în mintea voastră, ați putea şti încotro veți merge? Nu, n-ați şti. Idei lipsite de claritate întunecă mintea în acelaşi fel. Ziceți că Hristos este un principiu. Un principiu implică un început, un capăt, un izvor. Când veți merge la acel izvor, veți putea

să beți din apa pură. Dacă bem din apa lui Hristos, din acea apă a vieții, gândurile şi dorințele ni se vor limpezi cu siguranță. Vom avea atunci şi alt rezultat: corpul ni se va dezvolta aşa cum trebuie, suferințele vor dispărea, vom avea o înțelegere corectă a lucrurilor, vom fi în stare să le spunem oamenilor lucruri utile şi să le domolim setea. Hristos le-a spus femeilor: „Apa pe care vi-o voi da va deveni un izvor de apă țâşnind din străfundul sufletului vostru”. Veniți aici în fiecare dimineață să beți din acest izvor. E bine, dar eu, pentru că-mi place să spun Adevărul, pentru că nu-mi place nici să mint, nici să înşel, vreau ca fiecare dintre voi să-şi instaleze o țeavă de la acest izvor abundent din care mă adap, ca să duceți apa până în curtea voastră şi, la momentul potrivit, să deschideți robinetul şi să beți. Le vorbesc acelora dintre voi care vor să fie discipolii lui Hristos. Trebuie să-şi branşeze o țeavă, măcar de un centimetru. Şi, când lumea se va afla în stare de asediu şi oamenii vor suferi de sete, țeava vă va da apă şi nu veți fi însetați. Izvorul va fi în sufletul vostru - acestea sunt începutul şi sfârşitul reunite. Şi ştiți ce este sfârşitul? Când construiți în casa voastră o mică fântână alimentată de acest izvor, acesta este sfârşitul.

Aşadar, trebuie să considerăm gândurile şi dorințele pe care le avem ca şi cum ne-ar fi fost dăruite. Trebuie doar să le utilizăm. Aşa cum mâncarea trece prin noi, gândurile spirituale vin şi pleacă, supunându-se aceleiaşi legi. Sunt forma care poartă anumite nectaruri ale vieții. Folosiți acest nectar ascuns în ele şi răspândiți polenul în spațiu, ca să se umple din nou. Dacă țineți prea mult nectarul într-o sticlă închisă, se va strica şi Dumnezeu vă va considera responsabili de asta. Unii vor să devină bogați în gânduri, dar e uşor să le fie furate, e

de ajuns ca altcineva să pună mâna pe ele. La fel ca banii, gândurile n-au stăpân, ci îl cunosc doar pe cel care le posedă. Cineva poate să vă pătrundă în cap şi să vă ia gândurile, poate să vă scotocească în inimă şi să pună stăpânire pe dorinţele voastre. De exemplu, o tânără se îndrăgosteşte şi începe să se stingă, sau o persoană e posedată şi-şi pierde judecata. De ce? Fiindcă nu cunosc legea esenţială, conform căreia orice gând şi orice dorinţă sunt trimise de Lumea Invizibilă ca să fie utilizate şi răspândite în lume. Când există mişcare, când există schimb de gânduri şi de dorinţe, există şi îmbogăţire spirituală. În schimbul gândurilor şi al dorinţelor pe care le trimitem, primim, proporţional, nectarul vieţii. Iată de ce Hristos a zis: „Eu sunt Viaţa". Esenţială pentru noi este Viaţa. Aşadar, trebuie să folosim toate gândurile şi dorinţele noastre ca să dobândim Viaţa. După ce am obţinut-o, vom fi cetăţeni liberi şi ne vom îndrepta spre acel început, spre izvorul veşnic de la care ne putem domoli setea.

Când un om moare, se zice: „A plecat în lumea cealaltă". Dacă e coaptă, sămânţa se va duce în lumea cealaltă; dacă nu e, va cădea nu departe de trunchi, lângă rădăcini, şi nu se va duce acolo. Cineva zice că e copt. Dacă eşti cu adevărat copt, Dumnezeu va veni să ia rodul şi-l va duce într-un loc bun. Fiecare trebuie să se întrebe dacă sămânţa lui s-a copt sau nu. Acum, puteţi spune: „Am credinţă în Hristos". E bine. „Mă va salva". Şi asta e bine, dar rămâneţi mult timp lângă trunchiul copacului, până când sămânţa se va coace în voi. Doar după ce vă veţi coace veţi obţine libertatea spirituală. Singura bogăţie pe care omul o poate lua de pe Pământ în Cer este această mică sămânţă. Când va fi în Cer, va începe s-o semene pentru o nouă viaţă,

deoarece acolo există aceeaşi şcoală, unde se lucrează în acelaşi fel. După ce vă va fi predată cea mai mare ştiinţă, cum o veţi înţelege, oare, dacă nu aveţi capacitatea, dacă n-aţi învăţat pe Pământ să vă stăpâniţi gândurile şi dorinţele? Dacă vreţi să înţelegeţi învăţătura lui Hristos fiind în poziţia de tâlhar răstignit în dreapta Lui şi căruia Hristos îi spune: „Astăzi vei fi cu mine în rai”, trebuie să munciţi.

Unii dintre voi vor spune că şi ei sunt răstigniţi. Da, dar în ce parte? Dacă sunteţi în stânga, îmi pare rău pentru voi, dar suferinţele nu vă vor ajuta să ajungeţi în Cer. Dacă sunteţi răstigniţi în dreapta, sunt fericit, fiindcă v-a venit eliberarea. Toţi cei care sunt răstigniţi în dreapta (profesori, preoţi, filosofi, regi) vor fi mântuiţi. Dar, dacă sunteţi răstigniţi în stânga, vă veţi întoarce să munciţi în lume. Aceasta este legea divină. Începutul este partea dreaptă, este Hristos. Şi asta înseamnă a raţiona conform legii divine, a o aplica în viaţă şi a nu avea două conştiinţe ale lucrurilor. Unii dintre cei care mă ascultă îşi zic: „Ce trebuie să ascult, ce spune Biserica, sau ce propovăduieşte acest om?”. În acest caz, tu, prietene, ai două capete. Dacă eu şi Biserica propovăduim şi îi învăţăm pe oameni adevărul divin, nu poate să existe vreo contradicţie şi concluziile vor fi întotdeauna aceleaşi. Altfel spus, dacă acţionăm conform legii divine, mărul plantat de un preot va creşte la fel ca mărul plantat de mine. Este de-ajuns să se observe consecinţele faptelor noastre. De ce te îndoieşti? Ai o lumânare care îţi permite să vezi dacă spunem adevărul. Cineva se întâlneşte cu mine şi mă întreabă dacă sunt alb sau negru. Ai o lumânare, nu-i aşa? Priveşte bine! „Dar nu văd”. Atunci eşti în întuneric. Te cunosc şi pot să văd cine eşti. Eşti, de exemplu,

evanghelic, zici că credința ta e unică în lume. Atunci, cum se face că nu poți să recunoşti Adevărul? Prietene, eşti un om care se minte pe sine şi-i minte şi pe ceilalți. Adevărul are un singur chip, el este armonie, abnegație, virtute, înțelepciune, echitate. Când vei ajunge la acest chip, vei dobândi pace, linişte şi forță constantă.

Atunci, lumea va putea să se agite, marea va putea să fie furtunoasă, tu vei rămâne tăcut, calm şi liber ca pasărea în zbor. Dacă ai aripa stângă sau cea dreaptă rănită, vei cădea cu capul în jos pe Pământ. Şi Pământul va spune: „Cel care are doar o aripă va rămâne lângă mine". Păcătoşii sunt păsări care au doar o aripă. Demonii vor spune: „Avem nevoie de oameni cu o singură aripă". Şi Hristos va zice: „Am nevoie de oameni cu două aripi". Avem două mâini (dreapta şi stânga) şi, dacă am cunoaşte legile transformării materiei, am putea să ne luăm zborul, să ne înălțăm, am fi liberi să ne părăsim trupul când am vrea. Acum, vă e teamă de moarte şi ziceți: „Demonii sunt duhuri rele, ne vor reține". Ce pot să vă facă, din moment ce se supun aceleiaşi legi? Dacă ne controlăm cele două aripi şi dacă Hristos e în noi, nimeni n-ar trebui să ne sperie. Teama din inimile noastre arată că nu L-am găsit pe Dumnezeu. E scris în Sfintele Scripturi: „Iubirea perfectă alungă orice spaimă". Dacă vă e teamă, Iubirea nu e în voi.

Acum, mă întrebați în ce fel ne va mântui Hristos. Sunteți surprinzători! Odată grâul semănat, mântuirea voastră e deja prezentă şi nu veți mai cunoaşte foamea. Vreți să fiți îngeri. Cum ați putea fi, dacă n-ați fost semănați şi n-ați încolțit încă? Îngerii zboară ca păsările şi voi sunteți plante, cum ați putea fi transformați atât de repede? Ştiți prin câte forme ar trebui să treceți? Prin

cuvântul *formă* înțeleg forțele pe care ar trebui să le stăpâniți. Ca să puteți schimba o formă trebuie să cunoaşteți legile forțelor care acționează în ea, fiindcă acestea vă constrâng. Sunteți limitați. De exemplu, trebuie să mâncați de trei ori pe zi şi, dacă nu mâncați, vă pierdeți buna-dispoziție; dacă nu beți, iar vă pierdeți buna-dispoziție. Un om a zis: „Sunt puternic”. Eşti puternic doar trei zile. „Sunt patriot”. Dacă nu primeşti mâncare trei zile, vei începe să gândeşti altfel şi să ceri pâine. Trebuie să ne dobândim pâinea. Trăind, nu trebuie s-o luăm doar de la Pământ. Acesta este un cămătar pentru noi. Toți cămătarii şi toate spiritele rele acționează în acelaşi fel şi zic: „îți vom da pâine, dar ne datorezi atâta!” însă trebuie să vă arătați inteligenți. Când vor fi reuniți zece oameni inteligenți, îl vor lega fedeleş pe diavol şi vor spune: „Acest grâu ne este trimis de Tatăl nostru din Ceruri”. Ca să beneficiați de darurile Cerului, trebuie să aveți o rațiune şi o inimă pură.

La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu. Să ne întrebăm dacă acest început este în noi, dacă suntem cu Dumnezeu şi dacă Dumnezeu e în noi. Nu zic că nu sunteți cu Dumnezeu. Ba chiar pot să afirm cu certitudine că existați, trăiți şi vă mişcați în Dumnezeu, dar Dumnezeu nu se află în fiecare dintre voi. Fiindcă omul poate să fie o rădăcină uscată în care seva copacului nu poate să pătrundă. Dacă sunteți o rădăcină uscată, cum ați putea să profitați de Hristos? Nu trebuie doar să fim în Dumnezeu, ci şi Dumnezeu trebuie să fie în mintea şi în inima noastră.

Ei bine, ce-ați înțeles din conferința de astăzi? Rețineți lucrul următor, care e important pentru voi din punct de vedere practic: Fiecare dintre voi ar trebui să-şi instaleze o mică țeavă la acest Izvor, până la curtea

voastră, ca să nu mai fie nevoie să deranjați pe nimeni, nici pe mine, nici pe preoți. Ziceți că preoții noştri nu propovăduiesc. Construiți o fântână şi beți. Ziceți că preoții nu sunt buni. De ce? Pentru că nu ne dau apă. Construiți o fântână la voi acasă, alimentată de la izvor, şi problemele politice dintre națiuni nu vor mai exista. Faceți legătura dintre fântâna voastră şi acest război, şi problema din Est (*Probleme politice internaționale care au început odată cu cucerirea Constantinopolului de otomani în 1453. Ele şi-au găsit parțial rezolvarea odată cu victoria statelor creştine împotriva Turciei în Războiul din Balcani din 1913. Un tratat de pace a fost semnat la sfârşitul Primului Război Mondial între Antantă şi Turcia la Moudros, la 30 octombrie 1918*) va lua sfârşit. Savantul englez Drummond (*Henry Drummond (1851-1897), scriitor, teolog, explorator, geolog scoțian*) a zis că folosim în mod constant trei elemente: aerul şi apa, dăruite gratuit de Dumnezeu, şi hrana, pentru care trebuie să muncim permanent. Dacă obținerea unuia singur dintre aceste elemente ne aduce în stare de sclavie, care ar fi condiția noastră dacă ar trebui să ni le procurăm pe celelalte două în aceleaşi condiții? Situația noastră ar fi de trei ori mai grea. Într-o zi, când vom dobândi mai multă înțelepciune, Dumnezeu ne va dărui şi al treilea element, şi atunci vom fi un popor liber. Ne aflăm acum în stadiul al treilea al dezvoltării noastre.

Hristos ne oferă soluția zicând: „Eu sunt pâinea vie". Când va intra în noi ca pâine vie, vom fi toți eliberați (bărbați, femei, copii, preoți şi învățători) şi vom începe atunci să realizăm operele importante, pentru care ne-a predestinat Dumnezeu. Astăzi, dezbatem probleme politice ca să ştim cine are mai mult şi cine mai puțin. Totul, chiar şi războaiele, se bazează pe pâine, şi, când

cineva are toată pâinea de care are nevoie, vrea s-o ia şi pe a celorlalţi, ca să aibă mai multă. Hristos a zis: „Eu sunt pâinea vie, voi rezolva problema, voi fi începutul”. Care început? Cel al Libertăţii, al Vieţii raţionale, al realizării conştiente, al transformării lumii. Acesta e începutul. De aceea, dacă vreţi să lucraţi cu Iisus Hristos, legaţi-vă de acest început. Şi, când veţi fi legaţi, veţi primi tot ce aveţi nevoie, Forţa lui Hristos va fi a voastră şi toţi oamenii din lume care sunt de partea dreaptă a lui Hristos vor deveni prietenii voştri. Aşa că legaţi-vă şi, cu o lumânare în mână, mergeţi să vă căutaţi fraţii. Dumnezeu vă va spune ce trebuie să faceţi în legătură cu fraţii voştri din partea stângă. Veţi reveni pe Pământ ca să-i ajutaţi până când toţi (cei din dreapta, precum şi cei din stânga) se vor întoarce în cer ca să fie cu Hristos. Acesta este începutul, acesta este Cuvântul, acesta este Dumnezeul pe care îl propovăduiesc în faţa voastră în această dimineaţă. Şi acest Cuvânt viu care creează, care înalţă şi transformă lumea, acest Cuvânt este înăuntrul vostru - el este Hristos viu.

Sofia, 8 noiembrie 1914

Fratele celor mai mici

Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău.
Ioan 17:17

În limba originară (limba Duhului Sfânt, cel mai înalt în ierarhia îngerilor), Dumnezeu îi dăduse omului alt nume, diferit de cel actual. Totul se petrecuse în Consiliul divinităţilor prezidat de Iisus Hristos, numit Mântuitorul omenirii. Acest consiliu se ocupa de crearea omului şi de determinarea numelui său. Numele „omului" a fost tradus incorect, dar îl vom accepta pentru moment. Prin „om" înţelegem o fiinţă care gândeşte.

În stadiul evoluţiei din prezent, gândirea omului ia două direcţii: descendentă şi ascendentă. Direcţia descendentă a gândirii lucrează pentru crearea personalităţii şi a corpului omenesc, cu cele şapte învelişuri invizibile ale sale. Şcolile ezoterice din Est sau din Vest diferă una de cealaltă prin clasificarea acestor învelişuri. Dar aceste clasificări se referă doar la partea exterioară, vizibilă a acestei învăţături. În fond, cele două şcoli nu prezintă nicio diferenţă interioară. După sensul interior al învăţăturii lui Hristos, omul are trei corpuri importante, imuabile, şi şapte învelişuri. În literatura teosofică se vorbeşte despre cele şapte învelişuri ale corpului omenesc şi cele trei corpuri imuabile sunt doar menţionate. Învelişurile sunt numite corpuri, dar nu sunt corpuri. Cuvântul cel mai potrivit pentru ele este „învelişuri".

În raport cu realitatea, lumea oamenilor este trecătoare şi evoluţia în lume e un proces divin. Din punct de vedere divin, aspiraţia minţii omeneşti este de

a dobândi cele trei corpuri neşanjabile. Această idee este atât de vastă încât nici geniile, marile spirite ale ştiinţei şi ale ezoterismului, ale ierarhiilor angelice superioare şi ale ierarhiilor superioare ale vechilor divinităţi, din trecut şi din zilele noastre, n-o pot înţelege în întregime.

Termenul „divinităţi" se referă la membrii supremi ai ierarhiei îngerilor. Astăzi, cuvântul *divinitate* şi-a pierdut esenţa, deoarece acest nume li se dă unor fiinţe care nu sunt divinităţi, ci doar înşală oamenii. Ele n-au nimic divin. Eliberaţi-vă de acest concept fals. În limba arhetipică, cuvântul „Dumnezeu" avea un înţeles aparte. Astăzi, acest concept este denaturat. Denaturând acest concept, oamenii şi-au denaturat şi mintea. Ca să dobândim o înţelegere corectă despre Dumnezeu, trebuie să revenim la starea noastră iniţială.

Mulţi se gândesc la Dumnezeu ca la o fiinţă, ca la omul care se schimbă de mai multe ori pe zi. Unii mistici din Vest cred la fel. Nu trebuie să le facem reproşuri. Este lupta dintre cele două loji (Albă şi Neagră) existente în lume. Ele au despărţit omenirea în două tabere opuse. Ele sunt cauza discordiei existente în viaţa politică şi socială, în familii, în individ şi chiar în religie şi ştiinţă. Aceste două influenţe dublează spiritele omeneşti. Dar Duhul Sfânt nu lucrează acolo unde există separare, sciziune. Când te dublezi şi cazi în contradicţie, Dumnezeu se află în afara ta. Aceasta este o lege psihologică.

Când vă vorbesc despre om, trebuie să vă concentraţi în voi înşivă ca să vă reprezentaţi omul care a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, adică a Adevărului şi Iubirii. Acest om n-a pătat niciodată numele lui Dumnezeu. Moise, unul dintre marii iniţiaţi, a zis: „Nu trebuie să rostim numele lui

Dumnezeu în van”. Este una dintre legile primului mistic care voia să-şi însuşească învăţătura divină. Voia să sfinţească Numele Divin. Asta înseamnă să fii om adevărat. Dacă nu sfinţeşte Numele Divin, în sensul cel mai înalt, transmis prin spiritele Virgine Divine, nimeni nu poate să treacă pe o treaptă mai înaltă decât cea pe care se află. Observ deseori oamenii din Bulgaria şi din alte părţi separându-se în grupuri mici şi mari, în *înguşti* şi *largi,* în negri şi albi. Se zice: „Suntem *largi,* nu suntem *înguşti* ca ceilalţi”. Să-I mulţumim lui Dumnezeu că sunteţi *largi* fără să fiţi informi şi fără principii. Dacă mergeţi în străinătate şi nimeriţi peste ocultişti, teozofi, veţi înţelege că sunt discipoli ai Frăţiei Albe care lucrează pentru reînnoirea omului, ca să-i insufle un elan nou, o nouă activitate a Duhului Sfânt. Astăzi, teozofii sunt divizaţi în discipolii lui Besant şi cei ai lui Steiner, antropozofi, dar şi unii, şi ceilalţi sunt antropozofi. Însă se suportă cu greu unii pe ceilalţi şi chiar ei se separă în cei cu vederi largi şi cei cu vederi înguste. Discipolii lui Besant sunt femei, iar cei ai lui Steiner, bărbaţi. Şi unii, şi ceilalţi se ceartă între ei. Toate curentele Şcolii din Est sunt conduse de femei, iar cele din Vest, de bărbaţi. Această divizare se vede cu claritate, dar este doar aspectul exterior. Cel ce nu este înălţat poate fi atras de ei. Şi cel care se lasă atras de ei nu-L poate înţelege pe Hristos. Aşa cum erau tentaţi contemporanii lui Hristos, aşa sunt tentaţi şi oamenii din ziua de azi. După ce omul a păcătuit şi a denaturat numele lui Dumnezeu, a fost tentat întruna. Cel care este tentat nu se poate înălţa până la situaţia unui om care reflectează, nu poate să înţeleagă legile fundamentale interioare pe care se bazează spiritul omenesc. Omul trebuie să înţeleagă marile legi ale

gândirii divine ca să-şi schimbe viața individuală şi socială proprie, precum şi viața întregii omeniri.

Teozofii numesc intelectul superior *manas* superior. Ei numesc intelectul natural sau inferior *manas* inferior. Dar nu se vorbeşte nicăieri de intelect mediu, *manas* mediu, care este cel mai important. *Manas* inferior este cel pe care se construieşte gândirea omului. Aşadar, este terenul lumii Mentale. Dacă înțelegeți elementele acestui teren, veți şti ce puteți semăna pe el. Fiecare gând conține sămânța unei activități. A şti să gândeşti corect înseamnă a şti ce semințe să semeni în diferitele anotimpuri. Sfânta Scriptură spune: „Vei culege ce-ai semănat". Este vorba aici de însămânțatul în gândire.

Oamenii au atât de multe concepții false, de demersuri false, încât cei care nu ascultă vocea

Marelui învățător se pot extermina unii pe alții. El spune: „De acum înainte, nu-i voi îngădui nimănui să înainteze nici cu un pas. Dacă nu-şi schimbă gândirea, dacă nu sfințeşte numele lui Dumnezeu, poate să bată mii de ani la uşa Mea, bietul de el! Ucenicul va culege roadele karmei sale de mii de ani". Ce este karma? Este consecința tuturor semințelor rele pe care le-ai plantat în trecut. Hristos a venit pe Pământ doar pentru un singur lucru: să salveze oamenii. Când zic „să salveze" înțeleg să-i învețe să venereze numele divin în ei înşişi şi în lume. Pe acest nume se sprijină baza existenței noastre. Venerarea numelui divin este lucrul cel mai important. Este filosofia viitorului.

Unii se plâng că secretele rămân ascunse pentru ei. Ce vor? Să le dau o armă ca să se omoare între ei? În Europa de Vest există diferite învățături şi frății, ai căror membri vor să afle secretele naturii. Ei sunt asemenea femeilor care se răzbună pe iubiții lor cu vitriol. De ce se

răzbună? Fiindcă sunt trădate de ei. Când îi desfigurează cu vitriol, femeile sunt mulțumite şi zic: „Acum, nu va mai fi nici al meu, nici al alteia”. Bărbații se comportă la fel. Oamenii religioşi se comportă tot la fel. Hristos este întristat de demersurile oamenilor. Dacă nu-si > schimbă comportamentul, Dumnezeu a hotărât să-i pedepsească. Conform legii divine, nu se mai poate păcătui. Vechea epocă trebuie lichidată, deoarece vine cea nouă, noul avânt.

Duhul Sfânt Imaculat coboară într-un val circular peste cele şapte câmpuri, adică peste cele şapte lumi. În perioada saturniană, Duhul Sfânt Imaculat a coborât până la Lumea Mentală şi a format corpul mental al omului. În cea de-a doua perioadă, adică perioada Soarelui, Duhul a coborât până la Lumea Astrală şi a format corpul dorințelor, în cea de-a treia perioadă, perioada Lunii, Duhul a coborât până la domeniul eterat al lumii fizice şi a format învelişul eterat al omului. În cea de-a patra perioadă, a Pământului, Duhul a coborât în câmpul inferior al lumii fizice şi a format corpul fizic. În acele perioade când cobora şi urca, Duhul trecea prin ziua şi noaptea spirituală. În prima perioadă, când Duhul Sfânt lucra şi crea omul după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, omul era imaculat. În cea de-a doua perioadă, omul a început să coboare, în cea de-a treia perioadă, a ajuns la decadența completă. În cea de-a patra perioadă, terestră, cea mai de jos a coborârii, decăderea a ajuns la limită.

De ce este necesar ca omul să coboare şi să se afunde în materie? Ca să se îmbrace în toate învelişurile, din ce în ce mai grosiere, de unde încep ascensiunea şi îmbrăcarea sa în forme mai elevate, în fiecare perioadă s-au produs o coborâre şi o urcare parțială, după o linie

oscilatorie. Mişcarea definitivă va fi ascendentă. Cel care nu vrea să se lege cu Dumnezeu va fi aruncat de val în afara curentului comun al zilei divine, unde trebuie să aştepte o altă perioadă a coborârii şi a ascensiunii, adică alt val. Toţi cei care urcă spre Dumnezeu vor intra în Cer şi celălalt va rămâne jos, în afara lui Dumnezeu. Poarta se va închide în faţa lui şi va auzi vocea lui Dumnezeu: „Nu te cunosc". Într-o zi, când Hristos va bate la uşile voastre, cei care se ocupă de probleme private, de lucruri obişnuite, vor rămâne afară, nu vor avea ulei pentru lampa lor. După aceea, îşi vor veni în fire, dar nava divină va fi deja plecată fără să fi aşteptat pe nimeni. Iată de ce fiecare trebuie să fie pregătit să urce la timp. Vorbind astfel, nu vreau să vă fac morală, vă spun doar care este legea, ce spune Dumnezeu. Nava nu va opri pentru nimeni. Astfel, valul va trece şi exact în acel moment veţi avea condiţiile cele mai favorabile pentru dezvoltare.

Când vă apare în minte un gând rău, trebuie să ştiţi că el ajunge acolo din trecutul vostru îndepărtat, nu e actual. E un copil ciudat abandonat, nu trebuie acceptat. Nu vreau să-mi trimiteţi copii abandonaţi, născuţi din părinţi nelegitimi. Ca maestru, n-am fost trimis pe Pământ să cresc şi să educ astfel de copii. Să creşti un păcătos e una, să creşti un copil nelegitim e alta. Păcătosul care a ajuns la o anumită conştiinţă şi-şi regretă păcatele poate fi salvat. Face eforturi ca să împlinească vrerea lui Dumnezeu. Hristos a venit pe Pământ pentru astfel de oameni. Fiecare om poate fi salvat. Păcătosul poate fi salvat, nu şi copilul abandonat, nelegitim. El e un şarpe care, cu cât mănâncă mai mult, cu atât se face mai mare. Într-o zi, se poate încolăci în jurul omului ca să-i rupă oasele.

Pentru voi personal, pentru binele vostru viitor, e necesar să nutriți gândurile mari pe care Dumnezeu le-a aşezat în mintea voastră întâi prin Duhul Sfânt. Nu trebuie să nutriți gândurile negative pe care Loja Neagră le-a semănat în voi. Mama zice: „Am trudit din greu cu acest copil, am multe griji din cauza lui, dar va avea şi el grijă de mine într-o zi”. Nu, într-o zi, acest copil, asemenea şarpelui, vă va rupe oasele şi vă va scoate în afara acestui val.

„Sfințeşte-i pe ei întru adevărul Tău”. Nimeni nu poate să învețe legea divină fără să sfințească

Numele Divin. După ce veți sfinți Numele Divin, gândurile voastre vor fi curate şi limpezi. Veți construi cu ele acel înveliş în care va fi conceput corpul Adevărului care vă va face liberi. Adevărul este primul corp la care trebuie să lucrați acum. Sufletul omului sălăşluieşte în acest corp. Libertatea nu există fără Adevăr. Degeaba veți plânge mult, nu veți fi liberi dacă Adevărul nu e în voi. Nu veți putea să vă ajutați doar plângând. Uneori, plânsul e util, alteori, nociv. Lacrimile sunt ploaia; dacă ați semănat semințe bune, ele vor încolți şi vă vor înălța. Dacă ați plantat mărăcini, ei vor creşte şi vă vor sufoca. Dacă plângi pentru Dumnezeu, eşti preafericit; dacă plângi pentru lume, mi-e milă de tine. În acest caz, e preferabilă seceta. Gândurile clare şi nobile vă vor înălța. Cu ele, veți intra în corpul Adevărului şi veți fi liberi. Exact în acest fel îl veți cunoaşte pe Hristos şi El vă va cunoaşte pe voi.

Unii vor să-L găsească pe Hristos în mine. Nu, pe Hristos îl veți găsi în învățătura Lui. Dacă vreți să ştiți cine sunt, vă voi spune. Sunt fratele celor mai mici din împărăția Divină. Eu, cel mai mic, vreau să împlinesc vrerea divină aşa cum Dumnezeu a vrut să-Şi sfințească

Numele când m-a sfinţit. Dumnezeu a fost atât de bun cu mine încât eu, fratele celor mai mici, vreau să-L răsplătesc cu toată recunoştinţa mea. Vreau să-mi urmaţi exemplul. Unii dintre voi pot să dorească să fie mai mari decât mine, să ocupe primul loc. E o tentaţie. Hristos a zis: „îi este de ajuns ucenicului să fie ca învăţătorul lui". Eu nu vreau mai mult. Acest mic loc îmi este de ajuns. Nu l-aş schimba cu altul.

Locul pe care îl ocupaţi nu e important. Important este cum vă veţi achita de datoria faţă de Dumnezeu. Vreţi să fiţi regi. E bine să fii rege, dar nu e nefericire mai mare. Un rege poate să facă o mie de lucruri bune, poate să favorizeze o întreagă societate sau un întreg popor, dar îl poate duce şi la pieire. Iată de ce Hristos a zis: „I se cere mult aceluia căruia i s-a dat mult". Când vrei să devii mare, asta înseamnă că în tine se manifestă sentimentele de mândrie şi vanitate. Marii negustori, care lucrează cu multe capitaluri, sute de milioane, fac datorii mari şi uneori înşală mulţi oameni. Dacă aveţi 100 de milioane şi le pierdeţi, veţi avea mari chinuri. Iau numărul 100 ca număr care reprezintă una dintre ierarhiile superioare ale îngerilor. Nu există cuvinte care să exprime durerea şi suferinţa negustorului care şi-a pierdut cele 100 de milioane. Invers, nu există cuvinte care să exprime bucuria celui care are la dispoziţie 100 de milioane de leva şi le poate folosi în mod raţional. Cu cât e mai îngrozitor pentru unul, cu atât e mai frumos pentru celălalt. „Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău". Primul lucru pe care trebuie să-l învăţaţi din predicile lui Hristos este smerenia. Ea este mama adevăratei cunoaşteri > pozitive. Mândria este mama cunoaşterii trecătoare, temporare. Poţi să ai multe cunoştinţe, dar, dacă eşti mândru, vei fi în situaţia unuia dintre acei fraţi

induşi în eroare de Loja Neagră. Dacă preţuiţi legile lui Dumnezeu, vă veţi înălţa chiar dacă vă număraţi printre cei mai mici. Dacă vreţi ca Cerul să fie interesat de voi şi să vă binecuvânteze, trebuie să fiţi smeriţi în sensul elevat al cuvântului, nu în sensul cu care aţi fost obişnuiţi. Smerenia este un înger frumos, un spirit mare. Cel ce l-a văzut l-a iubit pe loc. Din smerenie se nasc toate virtuţile divine la care visează mintea şi sufletul omenesc. Îngerul smereniei e viu. El poartă în sine Milostenia, copilul Iubirii, cea mai mică fiică a lui Dumnezeu. Iubirea sălăşluieşte printre spiritele imaculate şi făgăduieşte un viitor clar întregii omeniri şi celor care o caută.

Dacă vreţi ca Hristos din voi să fie puternic şi nemuritor, ca să vă înalţe, trebuie să deschideţi drumul spre Iubire în sufletul vostru. Aceasta înseamnă să-L aşezaţi pe Hristos în locul cel mai înalt din sufletul vostru, să-I sfinţiţi numele în inima voastră. Unii cred că sunt foarte aproape de Hristos. Doar cel mai mic poate să fie foarte aproape de Hristos, adică acela care cunoaşte arta de a se face mic. Ziceţi că vreţi să semănaţi cu Hristos şi în acelaşi timp vreţi să porunciţi. Ca să fiţi precum Hristos şi foarte aproape de El, trebuie să învăţaţi legea slujirii dezinteresate, trebuie să gândiţi corect. Trebuie să răspundeţi cu Iubire la ură, cu bine la rău. Şi atunci n-are importanţă pe cine slujiţi (pe Ivan sau pe Dragan), căci îl slujiţi pe Dumnezeu. Numele sunt importante în măsura în care corespund conţinutului. Numele Hristos nu e unic, ci unul colectiv. E ca aerul şi lumina. Fiecare are dreptul să profite de el. Reflectaţi în mod raţional şi filosofic şi nu vă înşelaţi în privinţa formei exterioare a lucrurilor, nici a cuvintelor exterioare. Căutaţi conţinutul interior al cuvintelor.

Dacă aş fi gândit ca voi, aş fi coborât de mult de la înălţimea situaţiei mele.

„Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău". Acum, vreau să mergeţi după o linie dreaptă ascendentă, să sfinţiţi în voi Numele Divin. Acest nume vă va înălţa ca să fiţi, aşa cum a zis Hristos, comoştenitorii şi cosimpatizanţii Lui. Astăzi, vreau să aduc în mintea şi în inima voastră Lumina Divină, prin care vă puteţi elibera de toate seminţele rele. Sabia Duhului Sfânt a fost trasă din teacă şi vai de cei care se împotrivesc Adevărului. Trebuie să luptăm cu armele despre care se vorbeşte în capitolul 10, versetele 4 şi 5 din A Doua Epistolă către Corinteni a Apostolului Pavel: „Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos".

Este teozofia, ocultismul, spiritismul, înţelepciunea Divină. Vreau să luaţi versetul următor ca pe o deviză: „Că nu aveţi arme supuse firii omeneşti, ci sunt întărite de Dumnezeu". În acest fel veţi putea să vă eliberaţi de gândurile din *manas* inferior, de păcatul pentru care oamenii plătesc şi astăzi. Hristos zice: „Daţi Cezarului ce-i al Cezarului şi lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu"; *manas* inferior este Cezarul din om. Versetul înseamnă: când *manas* inferior primeşte de la voi ce-i este necesar, faceţi la fel şi cu *manas* superior. Ce înseamnă: „Daţi Cezarului ce-i al Cezarului şi lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu"? Înseamnă să distrugeţi germenii dăunători, ca să nu mai crească, să vă eliberaţi de toate gândurile care nu sunt pure şi să ziceţi: „Iată, Cezar, ce-i al tău!". Apoi, să luaţi gândurile superioare, divine, să le puneţi

în cămara divină a sufletului şi să ziceţi: „Iată, Doamne, ce-i al Tău!” După aceea, veţi intra în camera voastră secretă şi veţi rosti o rugăciune către Dumnezeu, fără a confunda ce-i al Cezarului cu ce-i al lui Dumnezeu. Să le amestecaţi pe amândouă, asta nu e rugăciune. Rugăciunea e puternică atunci când inima e pură şi îndreptată în întregime spre Dumnezeu. Până nu încălziţi' vatra inimii voastre, rugăciunea voastră nu va putea să ajungă la Dumnezeu. Ştiţi care vă va fi starea când veţi simţi căldura divină în inima voastră? Un american a ascultat-o pe Camilla Rousseau, eleva lui Paganini, cântând *Visul vieţii,* şi a zis: „în acel moment eram gata să mă împac cu toată lumea, să-mi iert toţi duşmanii”. Acest american a ascultat mulţi predicatori cunoscuţi, dar nimeni n-a putut să-l influenţeze precum Camilla Rousseau.

Aşadar, când smerenia pătrunde în inimile voastre, ziceţi: „Doamne, suntem gata să-i iertăm pe toţi”. Vă întreb dacă aţi auzit vocea smereniei. Eu am auzit-o. Nu cunosc o muzică mai bună decât cântecul smereniei. Câtă armonie există în smerenie! Ce Iubire ţâşneşte din inima omului smerit! Această Iubire scaldă inimile tuturor oamenilor cu razele ei. Zilnic îşi trimite gândurile blânde şi alinarea către toţi oamenii suferinzi şi deprimaţi, către întreaga omenire. Ea zice: „Speraţi, vă voi ajuta să sfinţiţi Numele Divin în minţile şi inimile voastre. Vă voi da binecuvântarea mea”. Astăzi, Hristos vrea să unească toate frăţiile şi religiile din lumea întreagă. Iată de ce nu trebuie să vă permiteţi să judecaţi oamenii. Nu cunoaşteţi cauzele profunde ale lucrurilor.

„Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău”. Cum acţionează Dumnezeu pentru înălţarea voastră? Prin

suferințe și bucurii. Am traversat căile tuturor vieților omenești, am ascultat spiritele divine nobile și consider, în urma experiențelor trăite, că toți oamenii trebuie să treacă pe drumul bucuriilor și al suferințelor. Nu există drum mai bun. Cine ar putea să tăgăduiască? Drumul nu e rău, dar cei mai mulți dintre oameni l-au slujit și-l slujesc pe Cezar. O femeie se plânge de soțul ei și zice: „Nu-l mai iubesc, m-a făcut nefericită”. Părăsește-l, atunci! „Dar cine mă va hrăni?” Atunci, asta înseamnă că nu mai e o căsătorie, ci un târg! Căsătoria este ceva ideal, divin. Dacă vrei să intri în împărăția divină, nu trebuie să te plângi că Dumnezeu ți-a dat un soț rău în aparență. Dacă te plângi, Dumnezeu îți răspunde: „Ți-ai ales singură soțul. Nu Eu ți l-am dat. Vrei să-l fac mai bun fără ca tu să devii mai bună”. Folosesc cuvântul „femeie” ca pe o noțiune, nu vorbesc de persoane. Pentru mine, fiecare femeie și fiecare bărbat sunt raze, adică părți dintr-un tot. Folosesc aceste noțiuni ținând cont de fapte reale, verificate de viață.

Atunci, drumul suferințelor și al bucuriilor este drumul pentru dobândirea răbdării. Răbdătorul obține experiențe importante și o mare bogăție interioară. Doar în acest fel poate omul să înțeleagă marile căi divine, precum marea providență divină pentru binele viitor al omului. Dacă vreți să progresați în acest an, nu vă plângeți. Zicând să nu vă plângeți, nu vorbesc de zgomotul din jurul vostru, ci spun să nu acceptați acel zgomot din voi înșivă. Inima voastră trebuie să fie blândă și liniștită. Nu sunteți vinovați dacă cineva aruncă pietre, sparge ferestre. Dar, când începeți din interior să spargeți ferestrele casei voastre, ale sufletului, vă spun: „Prieteni, încă n-ați învățat să-L slujiți pe Dumnezeu, să-l plătiți pe Cezar”. Fiecare poate

să strice viața a mii de ființe. Știți câte secole sunt necesare pentru corectarea erorilor oamenilor?

Uneori aveți o dorință de răzbunare. Vă ziceți: „O să-i sparg capul, o să-l calc în picioare. Să știe cine sunt!”. Nu, retrageți-vă în sinea voastră și ziceți: „Acest duh care a intrat în mine este unul demonic, îi voi spune să tacă. Afară din sanctuarul meu! îți interzic să pătezi imaginea divină!”. Îi spuneți cuiva: „Nu pot să gândesc de bine despre tine”. Mi-e milă de voi! Dacă nu puteți gândi de bine despre semenii voștri, nu puteți gândi de bine despre Dumnezeu. Atunci, cum să-L puteți iubi pe Dumnezeu?

Există trei drumuri de urmat: drumul Iubirii, drumul înțelepciunii și drumul Adevărului. Este drumul îngust al vieții. Hristos a zis: „Puțini oameni sunt pe drumul îngust”. Dar toți pot să urmeze drumul Iubirii. Dacă nu puteți să urmați drumul înțelepciunii, pășiți pe cel al Iubirii. Dacă nu puteți pătrunde pe acest drum, apucați pe drumul Adevărului. Așadar, drumul Iubirii, al înțelepciunii și al Adevărului sunt cele trei drumuri pe care trebuie să le urmați. Nu vă supărați dacă o persoană nu apucă pe drumul urmat de voi. Mergeți drept înainte. Rezultatul celor trei drumuri este același, diferența constă în cotiturile pe care le face fiecare. Aceasta a fost învățătura lui Hristos când s-a aflat pe Pământ și este cea pe care o propovăduiește și astăzi. Cum ați putea înțelege lucrurile cerești fără să le înțelegeți pe cele pământești? Cum ați putea înțelege ce e dificil fără să înțelegeți ce e facil? „Spuneți-ne ceva foarte important!” Acesta este lucrul cel mai important pe care poate să vi-l spună fratele celor mai mici, fratele îngerilor voștri, care vă călăuzește pe calea cea bună. Voi spuneți: „Ești fratele nostru”. Dacă mă considerați

fratele vostru trupesc, vă înşelaţi. Dacă mă consideraţi fratele vostru spiritual, aveţi dreptate. „Nu ne iubeşti”. Dacă vă gândiţi la iubirea pământeană, nu vă iubesc. Dacă ziceţi că nu vă iubesc în acelaşi fel în care vă iubesc îngerii, vă înşelaţi. Nimeni de pe Pământ nu vă iubeşte mai mult decât mine sufletele. Doresc să iubiţi sufletele oamenilor în acelaşi fel. E clar pentru voi? Am vrut să le fac acestora un serviciu. Am venit pe Pământ ca să-i slujesc pe îngeri şi pe voi. După ce-mi termin munca, ziceţi că am plecat undeva. Unde aş pleca? Nu, nu voi pleca nicăieri. Voi merge la Cel care m-a trimis, ca să-L întreb: „Mi-am făcut datoria?”. Dacă n-am terminat, voi mai veni o dată. Dacă nici a doua oară n-am terminat munca, voi veni iar, până în momentul în care mi se va spune: „Ţi-ai făcut bine treaba”. Aceasta este legea pentru cel mai mic frate din cer: să facă ce-i cere Dumnezeu. Aceasta este marea învăţătură pe care n-aţi ascultat-o niciodată până acum. De ce? Deoarece este învăţătura micilor îngeri care au coborât pe Pământ ca să înalţe omenirea.

Acum, nu vă binecuvântez, n-o fac. De ce? Dacă vă dau binecuvântarea şi aveţi în voi buruieni, vor creşte. Mă comport raţional, după legea divină. Toţi fraţii din Cer vă vor trimite binecuvântarea lor când vor vedea că aţi semănat seminţe bune, pentru ca ele să crească şi să dea roade bune. Fie ca Dumnezeu să învie şi să crească în voi aceste roade, să sfinţiţi numele divin! Aceasta ar fi bucuria mea, fiindcă aţi fi foarte aproape de Dumnezeu.

Pentru anul ce vine, vreau să vă anunţ că nu termin, ci tocmai am început. Ar trebui să ştiţi asta. Ceea ce vă spun este doar începutul. Mai sunt multe lucruri importante! Dacă ascultaţi ce vă spun cei mai mici, veţi simţi forţa divină. Înţelepciunea va veni în

mintea voastră, vă veți întări voința şi lucrurile se vor aranja în lume. O muncă de amploare începe acum pentru cei mai mici. Învățătura pentru cei mici este mare. E cea mai potrivită pentru voi. Este baza pentru ceea ce va aduce viitorul sufletului vostru. Este gândirea divină în anul 1917. Nu mă refer la anul pământesc, ci la anul divin. Încep cu anii 1914, 1915, 1916 şi 1917, care formează epoca nouă. Sunt patru ani divini care formează un ciclu al binecuvântării divine. Cifra 1 din anul 1917 înseamnă principiul echității, iar cifra 7, legea repausului şi a lucrurilor bune.

Acum, vă las să reflectați la smerenie, răbdare şi iubire. Încercați să neteziți rugozitățile din voi, care deranjează armonia divină din viața voastră. Fiecare să I se adreseze lui Dumnezeu prin îngerul lui şi să-L întrebe: „Doamne, ce vrei să fac pentru triumful împărăției Divine pe Pământ şi pentru sfințirea numelui Tău printre oameni?”. Primul lucru care vi se va spune va fi: „împăcați-vă între voi”. Hristos a propovăduit asta. Citiți Evanghelia după Matei şi Evanghelia după Luca. Acolo stă scris: „Când vei ajunge lângă altar ca să-ți depui ofranda şi simți că ai ceva împotriva fratelui tău, lasă ofranda şi du-te să te împaci cu el. Dacă nu vrea să se împace cu tine, ia două persoane şi du-te din nou la el”. Cel care merge la altar trebuie să fie împăcat cu toți. Nimeni nu poate să se apropie de altar fără să se fi reconciliat înainte. Ziceți despre unii: „Veniți să-i împăcați”. Cum îi pot împăca când nu se duc la altar? Trebuie să vă împăcați voi. Veți spune: „Frate, să ne împăcăm!”. Dacă nu vrea, veți veni din nou cu două persoane. Şi, dacă tot nu vrea, veți merge cu întreaga Biserică. Dacă iar nu vrea, veți zice: „Să-ți fie ca publicanului şi ca păgânului”. Aceasta este învățătura

lui Hristos. Discordiile care există acum nu sunt compatibile cu învățătura Lui.

Acum, n-am intenția să judec pe nimeni. Sunteți toți egali pentru mine. Zic: Dacă nu acceptați această învățătură, nu veți avea rezultate bune. De ce să creăm suferințe inutile în lume? Au fost destule suferințe în trecut. De acum înainte, printre oameni să fie doar bucurie şi binecuvântare. Ceea ce vă spun astăzi se spune peste tot. O spun Dumnezeu, îngerii şi o propovăduiesc toți slujitorii Pământului. Asta spune şi Hristos. Şi cred că aşa va fi. Totul va fi aşa cum s-a prezis, nu mă îndoiesc nicio clipă. Într-o zi, ne vom întâlni cu toții, bineînțeles, nu în aceste împrejurări ca azi, ci în împrejurări de zece ori mai bune, şi tot pe Pământ. Peste zece ani vom sta de o sută de ori mai bine decât acum. Şi peste alți zece ani, de o mie de ori mai bine. Şi peste încă zece ani, de o sută de mii de ori. Peste ceilalți zece ani, de milioane de ori mai bine. Peste încă zece ani, de zece milioane de ori mai bine. Şi, la sfârşitul acestei perioade sau la începutul celei următoare, vom fi împreună cu Dumnezeu. Pacea fie cu voi!

Sofia, 1 ianuarie 1917

Igiena sufletului omenesc

Toţi greşim în multe feluri.
Dacă nu greşeşte cineva în vorbire,
este un om desăvârşit şi poate
să-şi țină în frâu tot trupul.
Iacov 3:2

Astăzi vă voi vorbi într-un mod special, aşa cum dascălul le vorbeşte elevilor când aceştia încep să învețe alfabetul, aşa cum femeia începe să spele lâna, s-o vopsească şi s-o toarcă, pentru a pregăti stofa. Astăzi, voi numi conferința mea *Igiena sufletului omenesc.*

Ați ascultat mulți predicatori. Iacov a zis: „Toți greşim în multe feluri. Dacă nu greşeşte cineva în vorbire, este un om desăvârşit şi poate să-şi țină în frâu tot trupul". Corpul este capitalul vostru principal. Din acest motiv, voi începe cu ceea ce vedeți. Sunteți foarte puțin atenți la sufletul vostru, dar corpul este o grădină imensă, unde lucrează Duhul Sfânt. Mişcarea asigură sângele care să ude grădina divină. Stăpâna casei este cunoscută pentru întreținerea căminului. N-ați venit ca să construiți case, ci ca să le aranjați.

Această doctrină o veți aplica asupra voastră. Căutați fericirea şi n-o puteți găsi, dar, dacă vă lipsesc mâncarea, apa şi aerul, atunci veți înțelege. Fericirea voastră se construieşte pe mâncare, apă şi aer. Mâncarea se află în legătură cu modul de a mânca şi cu corpul, apa este în legătură cu modul de a bea şi cu inima, aerul este în legătură cu respirația şi cu rațiunea.

Aveți nevoie de suferință ca să puteți lucra. Celui care refuză să lucreze, Dumnezeu îi dă truda; dacă refuză truda, urmează atunci suferința; dacă refuză

suferința, vine tortura. Ca să poată lucra, omul trebuie să aibă artă, talent, numai marii pictori pot să lucreze. Lucrul e pentru oamenii învățați. A spăla rufe şi a bârfi înseamnă muncă. Ați părăsit lucrul dat de Dumnezeu şi acum trudiți, în cazul trudei, al suferinței şi al torturii nu există fericire. Suferința este o nucă greu de spart; arta înseamnă să înveți s-o spargi şi s-o foloseşti.

În primul rând, trebuie să aveți credință. Fiecare lucru care vi se dăruieşte trebuie să fie verificat de voi, ca să-l puteți utiliza. De ce vă rugați, de ce mâncați, de ce beți? Rugăciunea este un proces de respirație. Dacă vă întrebați dacă Dumnezeu vă va auzi rugăciunea, atunci vă îndoiți de rugăciunea voastră adresată lui Dumnezeu. Chiar dacă nu vedeți unde e îndoiala, o puteți simți.

În fiecare dorință şi în fiecare gând există trei lucruri: lățime, profunzime şi înălțime. Cel care are profunzime nu face zgomot. Nu trebuie să-i mai dați ordine aproapelui, ci să începeți să vă dați ordine vouă înşivă. Gândurile care vă stânjenesc trebuie puse deoparte, împreună cu credința. Credința este un principiu. Credința trebuie să fie pozitivă, un loc unde poate să intre viața divină. Trebuie să începeți să lucrați din nou, cu un plan pentru voi, aşa cum lucrează grădinarul în grădină. Când terminați sarcina în casă, începeți cu voi.

Primul lucru este să fiți sănătoşi fizic şi psihic. Un om care şi-a pierdut credința e bolnav. Asemenea copiilor care taie cu foarfecă şi strică lucrurile, există câțiva scriitori şi predicatori care distrug cu foarfecă lor. Sunt distrugători celebri, de aceea să-i părăsiți pe aceşti maeştri care distrug. Dacă vă apare în minte un gând rău, care vrea să taie cu cuțitul lui şi să distrugă,

aruncați-l afară. Sau, dacă vreunul vrea să bată toba, spuneți-i că nu poate. Gândurile voastre sunt vii, se joacă în voi şi în jurul vostru ca nişte copii. În cap vă intră o idee şi vă deranjează; de exemplu, cineva a zis ceva despre îndemânarea voastră. Gândurile pot să vă neliniştească şi să vă domine. Nu, trebuie să le instruiți. Maestrul fals este diavolul, el vă conduce şi vă instruieşte până când rămâneți cu veşmintele rupte. Şi atunci pleacă şi voi vă duceți după Dumnezeu cu veşmintele rupte, dar El nu vă va accepta, vă va izgoni. Totuşi, dacă a mai rămas în voi un bob de grâu, există o speranță să vă reabilitați în doisprezece ani. O idee generoasă, dacă ştiți s-o cultivați, poate să se transforme în doisprezece ani în femeia cea mai generoasă.

Dacă vă demagnetizați permanent, vă înfuriați, vă îngrijorați. În acest fel, în sistemul nervos se produce o tulburare profundă, o fantă şi o scurgere. Dacă sunteți indiferenți, forța magnetică vă scade. Dacă sunteți sănătoşi, puteți simți starea celorlalți. Inima îşi poate pierde forța magnetică. Nu vă purtați cu soțul, copiii sau cu ceilalți aşa cum se poartă lupul cu vulpea. Deseori purtați oameni sfinți în spate. Când faceți un serviciu unor oameni sfinți, îi învățați lenea. Dumnezeu a trimis femeile ca să muncească, în timp ce voi spargeți pietre. Dacă femeia ar fi trebuit să fie servitoare,

Dumnezeu ar fi făcut-o din picioarele bărbatului; dacă ar fi trebuit să-i fie stăpână, ar fi făcut-o din capul lui. Totuşi, a făcut-o din coasta bărbatului, îi este deci tovarăşă în muncă. Şi ce fac acum tinerele doamne? Stau în fața oglinzii şi se gândesc doar la căsătorie. Zicând căsătorie, vreau să spun trecerea omului din starea animalică în starea omenească şi din starea omenească în starea divină. Această căsătorie este unică

- să devii cetățean al cerului. Pentru aceasta, se cer un corp sănătos, o minte sănătoasă şi o inimă sănătoasă.

Cum vă hrăniți corpul, mintea şi inima? Corpul vi-l hrăniți aproape bine, dar cum vă hrăniți inima şi mintea? Hrana pe care o acceptați fără să mulțumiți nu poate să ofere senzațiile necesare în inima şi în mintea voastră. Gândurile şi dorințele vor hrană, veşminte, voi nu le dați şi ele mor. Aveți dorințe colosale. Încercați să aveți idei principale care să nu fie în contradicție cu celelalte. Un bărbat care munceşte pierde multă energie; în consecință, trebuie să-şi protejeze energia.

Trebuie să vă păstrați fermă credința în Dumnezeu, să fiți siguri că El s-a gândit la tot. Dumnezeu are grijă chiar de viermii cei mai mici. Părul de pe cap nu poate să vă cadă fără voia Lui.

Fiecare gând şi fiecare dorință, tot ce doriți vă va fi dat, dar trebuie să aveți o credință fermă. Nu regretați fiecare lucru care n-a fost înfăptuit în viața voastră, căci n-a fost pentru voi. Logodnicul a părăsit o domnişoară. Asta se întâmplă pentru că n-a fost pentru ea. Uneori, vreți rochii prea mari, aşa cum copilul vrea hainele fratelui mai mare, dar n-a venit încă timpul. Aveți în voi gânduri şi dorințe inutile, ceea ce arată că credința voastră e slabă.

Dumnezeu este o fântână mare - mergeți la El pentru apă proaspătă dimineața, la prânz şi seara. El nu va veni la voi, dar voi veți merge la El. Luați atunci cu voi un vas, în care să curgă binecuvântarea şi Dumnezeu. Cât vă păstrați ideile şi dorințele bune, Dumnezeu vă va binecuvânta. Dacă simțiți că nu vă binecuvântează, luați un vas de la altcineva - citiți o carte bună, luați ceva bun de la oameni. Să nu existe

cuvinte rele; cel ce vrea să reuşească, să nu rostească vorbe rele.

Acum, încercați, fără să vă mişcați, să vă concentrați gândurile la Dumnezeu. Veți simți o pişcătură, dar, dacă vă mişcați, veți rata exercițiul. De exemplu, într-o zi vă spuneți că nu veți rosti niciun cuvânt negativ, dar vine o persoană care vă spune ceva rău pentru voi, şi iată că începeți iar să vorbiți urât şi ratați exercițiul. Aprindeți lumânări, aduceți prinos ulei, şi tot nu aveți binecuvântarea, pentru că vorbiți de rău.

Acum, reîncepeți exercițiul pentru unu, două, trei, patru sau cinci minute. Încercați să nu vă mişcați, să vă controlați. Apoi, faceți un exercițiu de cinci minute, încercați să vă gândiți la un singur lucru: un exercițiu de cinci minute pentru corpul vostru, un exercițiu de cinci minute pentru mintea voastră, un exercițiu de cinci minute pentru inima voastră.

Nu spuneți nimănui ce veți obține în urma acestor exerciții. Pentru ca o dorință, o idee să se poată realiza, are nevoie de douăsprezece luni. Pentru ca o idee să se nască, e necesar un an; altele au nevoie de zece ani etc. Ideile bune şi dorințele formează veşmintele îngerilor. Gândurile şi dorințele sunt veşminte cu care sunt îmbrăcate duhurile divine.

Dacă nu puteți să faceți astfel, gândiți-vă să renunțați. Rezultatul acestor exerciții nu apare imediat, ci poate într-un an, dar nu spuneți nimănui ce faceți. Cât timp n-ați făcut țesătura, n-o măsurați ca s-o vindeți!

Începeți cu ce e mai uşor, verbul „a putea”.

Apare în voi în mare tulburare. Spuneți-vă: „Pot!” Suferiți: „Pot!” Munciți: „Pot!” Ziceți în sinea voastră: „Pot totul mulțumită lui Iisus!” Dacă n-ați înțeles verbul „a

putea” nu-L înțelegeți nici pe Iisus. În doctrina lui Iisus, există întotdeauna verbul „a putea”. Conjugați verbul „a putea”. Dacă nu puteți rezolva o problemă, ziceți: „Pot”. Dumnezeu zice: „Umpleți-i lui urciorul”. Celui care zice „Nu pot” nu i se va umple urciorul. Răul din voi este un adevărat combustibil. Ideile rele care vă vin sunt un elan în dezvoltarea voastră dacă reuşiți să le depăşiți. Dacă vă vine în minte o idee rea, întrebați-L pe Dumnezeu unde e locul ei. Nu ziceți nimic, nu vorbiți de rău, tăceți. La început, veți simți un disconfort, dar apoi va arde şi veți obține energia. Dacă se întâmplă să vă îmbolnăviți, nu vă fie teamă, boala este un mesager, o binecuvântare. Să fii rațional înseamnă să fii perfect în cuvinte. Oamenii plâng, sunt nefericiți, dar eu mă bucur şi îi mulțumesc lui Dumnezeu. Un milion de îngeri lucrează pe Pământ şi ne ajută. Acum se produce o curățare şi, în timpurile prezente, trebuie să fiți vioi şi în culmea bucuriei. Oamenii îşi udă acum grădina.

Religia de astăzi nu trebuie să fie ca aceea de altădată. Odată, un om sărac şi credincios a trecut pe lângă o fereastră deschisă a casei unui om bogat, a văzut o pungă cu bani şi a luat-o crezând că e un dar de la Dumnezeu. Însă, în zilele următoare, de fiecare dată când voia să se roage, avea punga în fața ochilor şi nu se putea ruga. În cele din urmă, a înapoiat-o. Şi voi ați furat punga cuiva bogat, şi de aceea vă deranjează ceva. Când vorbiți de rău pe cineva, aceasta înseamnă furt. Înapoiați punga pentru ca rugăciunea voastră să fie auzită. Nu gândiți rău despre nimeni; dacă vă vine un astfel de gând, alungați-l. Afară, păstrați tăcerea, lucrați în interiorul vostru. Pentru ca fiecare dorință să se realizeze, are nevoie de o perioadă, trebuie să aşteptați. Pot să treacă unul, doi, zece ani, nu vă grăbiți. Când

vreți o realizare bruscă a dorinței, Dumnezeu vă va trimite la rădăcinile copacului - vă va da un soț rău sau o soție rea. Şi toate necazurile voastre prezente vin din viața voastră trecută, când ați avut gânduri şi dorințe rele.

Trebuie să fiți sănătoşi fizic. Când vă îngrăşați, sunteți mulțumiți, dar asta nu e sănătos. Fiți modeşti. Nu fiți relaxați, ci activi. Dacă o soră de-a ta suferă, încurajeaz-o, nu plânge cu ea, căci amândouă vă veți pierde credința. Sau, când cineva moare, nu e mort, doar casa tocmai i-a fost distrusă, dar, peste câțiva ani, ea va fi construită din nou. În realitate, esențialul omului stă ascuns în calitățile sufletului. Moartea este purificarea apei, trecerea vieții de la un strat la altul, ca să ajungă în cele din urmă la suprafață ca o fântână minunată. Aveți nevoie să treceți prin această lume, prin materie, ca să vă puteți purifica.

Ascultați toate acestea, dar lumea vă va tulbura. Atunci, ziceți-vă: „Pot!”. Veți lua Psalmul 119 şi, în fiecare zi, veți învăța pe de rost o parte folosind verbul „a putea”. Va trebui să-l învățați în 22 de zile. În fiecare zi, înainte să începeți, vă veți spăla pe mâini şi pe picioare şi vă veți spune: „Vom fi buni, plini de răbdare şi buni aşa cum sunt picioarele”. Dacă inima omului e bună, aşa ca picioarele, oamenii vor fi nişte sfinți. Şi, când ne spălăm mâinile, vom zice: „Vom fi supuşi, buni şi drepți ca mâinile”. Mintea trebuie să vă fie pregătită să lucreze ca mâinile. Ce bun e Dumnezeu pentru că ne-a dat mâini şi picioare care ne pot învăța să muncim! Aliați-vă cu Dumnezeu şi cu toți oamenii, şi totul vă va fi posibil. Trebuie să fiți răbdători şi serviabili ca picioarele şi drepți ca mâinile. Trebuie să vă controlați corpul şi armonia să domnească printre voi. Dacă reuşiți să vă

organizați pentru un an, va fi bine. Trebuie să fiți liberi ca păsările, răbdători ca mamiferele, curajoşi ca leul şi raționali ca omul.

Începeți să puneți în practică verbul „a putea”. Dacă e pentru bine, va fi pentru voi ca o cheie; dacă îl folosiți pentru rău, nu vă va fi util. Folosiți-l ca să înălțați omenirea, ca să educați mintea şi inima, nu ca să faceți rău. Într-un an, trebuie să învățați să înțelegeți verbul „a putea”.

După ce veți reuşi să învățați psalmul, unii dintre voi vor avea rezultate diferite. Chiar dacă rezultatul este unu din zece, asta este tot o binecuvântare.

Sofia, 8 februarie 1917

Cununa vieții

Ferice de cel ce rabdă ispita.
Căci, după ce a fost găsit bun, va primi
cununa vieții pe care a făgăduit-o
Dumnezeu celor ce-L iubesc.
Iacov 1, 12

Poate vi se va părea puțin ciudat felul în care Dumnezeu ne pune la încercare. Este ciudat pentru cei care n-au trăit momente dificile în viață şi nu cunosc legea suferinței. Nu se cer noțiuni exterioare despre viață. Să luăm ca exemplu o femeie frumoasă, tânără, cu tenul alb, cu păr buclat... Dar ea va pierde tot ce este exterior. Se pune întrebarea unde se va duce acea frumusețe exterioară. Acea frumusețe avută la început va dispărea. Dacă un om e sănătos, dar apoi îşi pierde sănătatea, unde o va putea găsi? O va păstra 10, 15, 20, 50, 60, 100 de ani, apoi o va pierde. La început, omul creşte şi învață, apoi cunoştințele se pierd, se uită, ca în final totul să dispară. Aşadar, sănătatea, cunoştințele, bogăția, totul trece. Bogăția ta va trece de la un prieten la altul şi va dispărea. Dacă ai o casă, ți se va lua şi ea; dacă ai şi alte bunuri, le vei pierde şi pe ele. Vreți să fiți bogați, învățați, dar cum? Aşa cum vă instruiesc - sănătate, curățenie spirituală, frumusețe a sufletului. Fiți învățați, dar în Dumnezeu! Trebuie să aveți toate virtuțile în sufletul vostru, şi astfel veți deveni bogați, învățați, frumoşi şi-i veți învăța pe ceilalți o doctrină utilă, le veți propovădui pacea. Şi în sufletul vostru trebuie să fie Pace, Iubire, Dreptate, înțelepciune şi Adevăr!

Iacov a fost supus unei ispite şi zice: „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc”. Asta înseamnă că nava voastră, când o lansați la apă, se va avânta împotriva valurilor vieții, dar, dacă nu e puternică, se va umple de apă şi va ajunge să se scufunde. Însă, dacă este destul de puternică, va învinge valurile, oricât ar fi de mari, şi va supraviețui furtunilor. În prezent, nava voastră, în care călătoriți, nu e puternică, fiindcă, atunci când se stârnesc furtuni, ispite sau tulburări, vă duceți la fund. „Nava e pierdută, s-a scufundat”, ziceți voi. De ce s-a scufundat? Deoarece cuvintele acelui duşman au fost grele. Trebuie să vă construiți o navă solidă!

Când discipolul învață şi perseverează, va avea cunoştințe. Trebuie să se intereseze de tot şi să învețe bine. Când învățați, vreți să primiți cununi exterioare. Viața voastră se repetă. E mereu aceeaşi şi începeți să vă săturați de ea. În ce constă viața voastră şi de ce vi se face lehamite de ea? Dimineața vă sculați şi luați micul-dejun. După el, urmează dejunul, apoi cina. După aceea, vă băgați în pat şi stingeți lumina. Dimineața următoare, la fel. Şi aşa vă rotiți în cerc în fiecare zi. Asemenea calului care învârteşte roata ca să scoată apă pentru udatul grădinii. Şi se învârteşte, se învârteşte, asigurând apa timp de doi, trei, patru, cinci, zece ani, ca la urmă să i se ia pielea şi să fie îngropat undeva. Ce a câştigat în cursul anilor vieții sale? S-a învârtit în cerc în fiecare zi, pentru ca grădinarul să nu-l mai vrea, în cele din urmă.

În primul rând, trebuie să-L slujiți pe Dumnezeu. Nu mă refer la acel Dumnezeu despre care savanții spun că se află în atmosferă, ci la Dumnezeul prezent, care se

află în jurul nostru, care se află peste tot şi ne vrea binele. Lumea este excesivă. Dacă credeți că lumea vă va face fericiți, vă înşelați; vă va face să vă învârtiți în cerc ca să-i aduceți apă şi, după ce ați slujit-o, o să vă ia pielea îndată ce vă îmbolnăviți. Indiferent de situația de moment, trebuie să rezolvați probleme dificile.

Mă voi opri la copii. De ce există copii? Ştiți de ce i-ați adus pe lume pe aceşti copii? Ca să fie crescuți aşa cum trebuie. Dar voi cum îi creşteți? Mama îi zice fiicei: „Trebuie să fii mândră, pentru că eşti fiica cuiva important. Ai moştenire, educație, ştii să cânți la pian, eşti drăguță, eşti mai valoroasă decât altele, aşa că poartă-te ca atare!". Tatăl îi spune fiului: „Fiule, ştii că nu sunt ca alții. Vei moşteni multe bunuri, în timp ce alții sunt nişte sărăntoci. Trebuie să fii mândru, să nu te laşi umilit, ci să ştii cât eşti de valoros". Tatăl îşi face fiul vanitos, orgolios, îl învață să fie nemilos cu cei slabi; mama o învață pe fiică vanitatea şi cochetăria. Şi toată această degradare morală vine de la părinți, ei seamănă răul: vanitatea, îndoiala şi toate celelalte rele. Şi David zice în psalmul lui: „Au devenit străini de pântecele mamei lor şi au uitat Legea Ta, Tată".

Tinerele de azi sunt mândre de frumusețea lor exterioară, pe care o întrețin cu efecte exterioare. Ele seamănă cu o tânără care s-a logodit cu un băiat, dar logodnicul a vizitat-o împreună cu un prieten, ca s-o pună la încercare. După ce ea i-a salutat de bun-venit, logodnicul a hotărât s-o facă să se împiedice, ca să-i vadă reacția. I-a pus piedică şi fata a căzut. S-a ridicat imediat şi, fără o vorbă, fără să se supere, a intrat în beci. Atunci, tânărul şi-a zis: „Ce fată cumsecade! Nu s-a înfuriat. Şi cât e de inteligentă! Nu s-a supărat, ci a putut să suporte un astfel de incident". Aşa că,

plăcându-i mult, s-a însurat cu ea. Dar, imediat după căsătorie, tânăra a început să strige şi să se supere pentru toate fleacurile. Atunci, el i-a amintit acel incident, de când era necăsătorită, şi cum a ştiut să-şi stăpânească nervii. La aceasta, tânăra soție a răspuns: „Bineînțeles că am suportat la prima vedere, dar, dacă ai fi venit în beci, ai fi văzut că am rupt masa de acolo de furie!” Acum, sunteți foarte buni în exterior, dar înăuntru, dacă cineva intră în beciul vostru, o să-i rupeți oasele. Creştinii din ziua de astăzi seamănă cu această tânără, sunt buni în exterior, iartă, dar ia să vedeți ce fac în beciul lor!

Şi zilnic bâiguiți numai lucruri rele: de ce se întâmplă asta, de ce aia, şi ziceți: „Viața şi lumea asta sunt lipsite de sens”. Dar eu vă spun că n-ați încercat această doctrină despre care vă vorbesc. Oamenii îl pun la încercare pe Dumnezeu şi-L deranjează mereu, dar El e bun cu ei de fiecare dată. Spuneți că e răbdător. Poate să suporte fiindcă e puternic. Dar, poate, pentru că ştie cum să vă vindece. Ca tânăra care nu voia să facă nimic, însă îi cerea întruna mamei sale ba una, ba alta, şi până la urmă s-a îmbolnăvit de nefăcut nimic, s-a întins în pat şi i-a cerut mamei să aducă doctorul. Mama a chemat doctorul, acesta a venit şi i-a înțeles boala, după care i-a recomandat să facă plimbări şi gimnastică în cameră. Dar, fiindcă îi era lene să facă şi asta, a rămas în pat, mişcându-şi doar degetele mari de la mâini. Când doctorul a revenit s-o vadă, era în aceeaşi situație, iar, când a întrebat-o dacă a făcut mişcare, fata a răspuns „da”. Şi, când a întrebat-o cum, ea i-a arătat degetele. Doctorul a înțeles că era bolnavă de lene şi i-a spus că, dacă nu face ce i-a prescris, nu se va vindeca… La fel fac şi creştinii, mişcă doar două degete. Dumnezeu nu vrea

o astfel de lene, ci vrea o gimnastică adevărată, cu mâinile şi picioarele, ca să vă activați. Dumnezeu doreşte să faceți fapte bune, să vă dovediți virtuțile, să vă mişcați bine ca să vă vindecați. De ce sunteți bolnavi? Pentru că sunteți leneşi. Nu vă folosiți picioarele, inima, mintea, ochii, gura, ci ştiți doar să cereți de la Dumnezeu:

„Dă-mi, Doamne, asta şi aia!”. Vreți să vă slujească Dumnezeu. Da, dar mâinile şi picioarele nu vor mai putea să se mişte.

De ce vă dor picioarele? Vă lipseşte Virtutea.

De ce vă dor brațele? Vă lipseşte Dreptatea. Vă sunt date ca să faceți bine. Dacă nu faceți bine, o să suferiți. De ce vă dor urechile? Vă lipseşte înțelepciunea. De ce vă dor ochii? Vă lipseşte Lumina. Dacă vă doare gura, n-aveți Iubire; dacă vă dor dinții, la fel. Dacă vă doare capul, ați siluit Adevărul, a dispărut din voi. Trebuie să folosiți toate aceste valori ca să faceți bine în numele lui Dumnezeu, dar voi faceți cu totul invers. După ce Dumnezeu vi le dă în stare bună, îndată ce nu mai fac Binele, sunt leneşe în a vă sluji şi se îmbolnăvesc; atunci, chemați doctorul. Şi doctorul vă recomandă gimnastică. Unei mame care nu face Binele pentru Dumnezeu, El îi va dărui o fiică leneşă. Când o tânără nu face nimic pentru Dumnezeu, El îi dăruieşte un bărbat leneş, ca ea să-i satisfacă toate capriciile. Când Dumnezeu vede că tatăl e leneş şi nu face fapte bune, îi dăruieşte un fiu care să-i risipească banii la cărți sau la femei.

Dumnezeu recunoaşte bolnavii şi leneşii şi Ie dăruieşte gimnastică!

În prezent, bărbatul nu merge lângă femeie, nu se pot suporta unul pe celălalt. Nu e bine ca oamenii să-şi

facă rău unul altuia, ci trebuie să trăiască împreună şi să se ajute între ei. Dacă lucrați în echipă, veți ajuta multe persoane, cruțându-le de multe suferințe. Acelaşi lucru se întâmplă în lumea spirituală: trebuie să vă ajutați unii pe alții. Dacă-ți ajuți vecinul, vei merge mai bine pe drumul tău. Nu trebuie să vorbeşti pentru o persoană, ci să trăieşti în colectivitate cu credință. Nu este adevărat că oamenii au trăit cândva împreună? Când un om avea de strâns grâul de pe câmp, chema vecinii şi-l strângea. La fel când se culegeau strugurii sau porumbul; se adunau toți ca să facă treaba. Faceți şi voi la fel? Dacă vi se întâmplă ceva rău, adunați-vă două-trei surori, ajutați-vă, pentru ca Dumnezeu să vă poată ajuta. Dacă nu se poate în două-trei, chemați patru, cinci şi, în acest fel, o să vină uşurarea, indiferent de situația voastră. Trăiți în comun!

Iacov zice: „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții". Să nu doriți coroana vanității, ci a nemuririi, în care nu există suferință, ispită, boală, ci o viață plină de lucruri bune. Această viață este o plantă şi, când începe să crească, se schimbă. Pământul se schimbă. Pentru fiecare plantă, un pământ diferit. Nu sunteți instrumente asemănătoare, coarde asemenea. Locul vostru trebuie să fie în înțelegere cu ceilalți, să produceți o armonie minunată împreună şi, când cântați împreună, cel care vă aude să simtă bucurie. Şi, când începeți să cântați, veți învăța această lege: să vă acordați inimile, mințile, voința ca să produceți o muzică încântătoare.

Când cerul vorbeşte în voi, nu puteți admite asta. De ce? În acelaşi timp, luați pentru gură alimentele bune care vi se dau, pe când cele rele sunt aruncate; nu sunt pentru oameni. Ce se petrece cu voi în realitate? Şi

Dumnezeu zice: „V-ați pus în minte gânduri rele, în inimi, dorințe rele, şi cuvinte rele ies din gura voastră. Gura voastră să nu mai vorbească de rău!”. Dacă luați zoaie de rufe şi le aruncați în fratele vostru, ce se va întâmpla? E un lucru bun, mama voastră o să vă felicite? Nu e creştineşte să-ți murdăreşti fratele, şi nici un lucru bun. „Dar”, îmi veți spune, „omul poate să judece”. Eu îți zic să mergi să-i ceri iertare fratelui tău, să-i spui: „Frate, iartă-mă!” Dacă nu te iartă, mergi la el cu cineva şi cere-i din nou iertare. Dacă nici atunci nu vrea, mergi cu Biserica şi, dacă tot nu vrea, să fie pentru tine pâine şi publican. Mergi şi spune-i adevărul şi, dacă a greşit, iartă-l. Dacă rana lui se prezintă foarte rău, mergi şi arată-i-o, vindecă-l; dacă e bolnav, arată-i cum să facă. Văd că lumea e bolnavă. Femeile bolnave se plâng, se înfurie pe soții lor şi vor divorțul. Bărbații bolnavi caută tot felul de plăceri, care sunt în contradicție cu legea divină, doresc lucruri imposibile şi-şi părăsesc soțiile. Văd minți nesănătoase, inimi nesănătoase, suflete nesănătoase. E foarte limpede cum se poate trăi cu ele…

Odată, am călătorit în tren împreună cu un domn care purta o pelerină. Altul mergea liber, bătea din palme, fără să vrea să facă rău nimănui, şi cânta. Deodată, omul cu pelerină i-a strigat: „Eşti orb, m-ai împins, nu vezi că mă doare brațul!”. Într-adevăr, avea brațul drept bandajat. Îl durea brațul, dar celălalt nu avea cum să ştie. Cu toate acestea, cel cu pelerină continua să strige, pentru că-l durea brațul… Trebuie să stați la o distanță de 15 centimetri de fiecare persoană, deoarece există oameni bolnavi, dar nu vă gândiți la asta. Femeia vrea să fie cât mai aproape de bărbat şi nu-l lasă să se îndepărteze de ea. El s-a săturat şi începe să

fugă prin hanuri sau să bea, căci îl doare sufletul. Fiindcă nu vă aflați la o distanță de 15 centimetri de soțul vostru şi vreți întruna să-i atingeți sufletul nesănătos, el începe să fugă de voi.

În Biblie stă scris că Dumnezeu a făcut femeia dintr-o coastă. Ştiți de ce? Este un lucru care trebuia la început să aducă o stare de bine în lume, apoi a agitat lumea şi Dumnezeu a pedepsit-o. Aşadar, Dumnezeu a făcut femeia din coasta bărbatului, din coasta înțelepciunii, ca să fie rațională, să unească lumea, să-i dea savoare, ca toată lumea să găsească la ea consolare. Or, în prezent, femeia aduce pe lume copii neraționali. Îi creşte şi ei încep să-şi insulte tatăl; în acelaşi timp, tatăl zice că fiul lui e rău, că bea, că fură şi că nu seamănă cu el. Părinți stupizi, copii stupizi; mamă nerațională, un fiu pungaş: aceasta e legea. Dacă se întâmplă ca fiul să vă moară, înseamnă că nu sunteți puri, sunteți pătați, ați murdărit legea divină şi plătiți pentru asta.

Astăzi vă spun un adevăr şi, dacă mă veți asculta, veți face bine, dar, dacă nu mă veți asculta, veți învăța lecția pe pielea voastră. La urmă, patronul vă va obliga să aduceți apă cu roata şi, după ce veți învăța lecția, vă va lua pielea. N-aş vrea să se întâmple aşa. De aceea îşi întoarce Dumnezeu fața spre fiii Lui.

Cel aflat în suferință se află în ceaun. Acum sunteți buni, căci omul care fierbe în ceaun e bun. Sufletul care a suferit mult se purifică. Voi toți ați suferit; puritatea e necesară pentru fericirea vieții. Când sunteți puri, totul merge bine. Vă treziți dimineața şi totul e invers. De ce? Fiindcă nu există puritate. Dumnezeu îi dă sănătate bărbatului, dar el e leneş la muncă. Atunci, Dumnezeu îi dă suferință. Dacă nu acceptă suferința, i se dă un necaz. Acceptând necazul, învățând să sufere, se împacă

cu el şi Dumnezeu zice: „A învățat să sufere, să nu i se mai dea, să i se dea de muncă!”. Acum, când vă aflați la muncă, ce faceți pentru Dumnezeu? Vă spuneți că Dumnezeu e bun. Dumnezeu e bun, dar o să vă dea note. Aveți 2, 3, 4, 5, 10 - numai note bune. La ipocrizie, nota 6; la minciună, nota 5; la mânie, nota 7; pentru prezență, nota 5,5. Fără examene, nu puteți să treceți. În această viață, felul vostru de a trăi acum va avea note proaste.

Aş vrea să învățați un exercițiu, să vă perfecționați moral. Trebuie să vă rugați şi să vă întrebați pentru ce trebuie să vă rugați. Ca să aveți răbdare. Şi, dacă perseverați în răbdare, totul va evolua bine.

Când copilul are o idee în cap, se duce la mama lui şi-i cere mere. Şi-a pus în minte mere, nuci şi alte lucruri, aşa că se duce şi i le cere. Mama îi dă mere; el vrea şi nuci, şi ea îi dă. Copilul cere dulceață, şi atunci mama îi zice: „Nu sunt bune toate dintr-odată, scumpule, îți voi da mâine”. Şi copilul ține minte promisiunea că în ziua următoare va primi din nou. Ar trebui să faceți un exercițiu asemănător şi, când aveți o idee în cap, să-I cereți lui Dumnezeu să vă satisfacă toate nevoile.

Trebuie să fiți buni. A fi bun nu înseamnă a fi ca o oaie. Dumnezeu nu vrea oi, ci oameni buni şi raționali. Oamenii buni sunt cei care nu se strică. Dacă te strici, nu eşti bun. Trebuie să aveți un teren bun şi să respingeți acele substanțe care strică omul. Terenul vostru e nesănătos, şi de aceea zice Dumnezeu că sămânța care cade în mărăcini s-a sufocat şi n-a încolțit. Alta a căzut pe o piatră, iar soarele a ars-o şi a uscat-o, fiindcă în piatră nu poate să facă rădăcini, aşa că n-a încolțit. Nu vă lăsați înşelați: dacă nu vă pregătiți acum

terenul, n-o veți mai face niciodată; nu e timp de pierdut. Nu lăsați Binele pentru altă dată! O idee bună va atrage toate ideile bune, care vor veni în ajutor pentru ducerea la bun sfârşit a acestei fapte bune.

Uneori, vă simțiți cam reci față de o persoană şi nu vreți să mergeți nicăieri. Ştiți de ce vi se întâmplă asta? Fiindcă acolo miroase urât, pute, de aceea nu vreți să mergeți acolo. Pământul ei e plin de putreziciune, a doborât o oaie şi a început să miroasă urât. Bineînțeles că va mirosi urât, după ce a doborât-o. Aruncați oaia, curățați terenul sau casa, şi mirosul urât va dispărea! Aceasta este legea Adevărului. Când apa s-a umplut de mizerii, se izolează rezervorul, se purifică apa filtrând-o, apoi i se dă drumul să curgă din nou. Altfel, dacă nu se purifică apa de acele mizerii care s-au adunat, le veți bea şi vă veți îmbolnăvi. Când oamenii comit un păcat, îl închid, îl ascund şi ajunge să miroase urât. Nu, trebuie să deschizi uşa şi să zici: „Am doborât o oaie sau un animal, am comis un păcat, uite, l-am aruncat!”. Plăteşte-l pe cel de la care l-ai luat, şi păcatul va dispărea şi nu va mai mirosi urât.

Şi în viața noastră există gunoi. Nu-i nimic dacă vine răul; să plece, dar nu trebuie să-l primiți, să vă uniți cu el şi să intrați în păcat ca fiul risipitor. Nu zic că în jurul vostru nu se învârtesc ciori sau vulturi, ca să vă murdărească cuibul. Pot să-l murdărească din exterior, dar în interior trebuie să fie curat, sănătos. Vă curățați zilnic casa fizică - de ce nu o dată pe an? La fel, trebuie să vă spălați spiritual în fiecare zi, cum faceți cu fizicul. Trebuie să vă spălați zilnic! Veți fi vizitați de prieteni, dar nu admiteți să vă deranjeze, Dumnezeu nu prețuieşte astfel de persoane. Un om a zis: „Eu nu pot să mă înclin”. Tu poți, tu poți! Dacă eşti o grindă sau o piatră,

nu poți să te înclini, dar, dacă ești om, o să te înclini. Ce înseamnă să te înclini? Să-i privești pe ceilalți oameni la fel ca pe tine. Ești furios - nu te duce nicăieri, stai acasă! Ai o povară de dus - nu te duce nicăieri s-o descarci, căci nu aceasta este legea lui Dumnezeu; o astfel de viață nu e bună. Cineva îmi va spune că oamenii religioși își descarcă și ei poverile; bărbații, femeile se descarcă unii pe alții. Profeții s-au dus în păduri ca să-și descarce povara.

Dacă un câmp nu e recoltat, nu poate s-o facă singur. Anul acesta va da o recoltă mai proastă, anul următor, și mai proastă, până când nu va mai da niciun bob de grâu. E mai bine să ai un ogor mic și bine recoltat, decât unul mare, dar nerecoltat.

Căci puținul Bine recoltat se înmulțește. La fel se întâmplă și în suflet. Când Dumnezeu îți dă un fruct pentru sufletul tău, îl scoți pe o gaură ca să hrănești șoarecii. Găurile trebuie umplute. Nu se cos cu acul. Unii își cos inimile, mințile, dar nu e bine. Trebuie să înțelegeți clar când Dumnezeu vă dăruiește ceva. Trebuie să-L ascultați și să înțelegeți ce vă spune, ce vrea de la voi. Trebuie să-L ascultați chiar și atunci când cereți lucrurile cele mai importante din viața voastră. Ascultați; dacă e confuzie în voi, nu este ideea lui Dumnezeu, nici dorința Lui. Dacă vă rugați fără să aveți nevoie, o să vă audă Dumnezeu? Nu vă va auzi, fiindcă n-ați mers cu lecția de azi. „Dar Dumnezeu o să ne ierte”. O să ne ierte, dar elevul trebuie să se educe. Profesorul are un program precis: ora întâi, istorie; ora a doua, lectură; ora a treia, matematică; ora a patra, muzică; ora a cincea, gimnastică. „Dar acasă învățăm altceva”. Atunci rămâi acasă, nu te duce la școală. Copilul mai vrea să sugă de la sânul mamei, dar ea,

când vede că are dinți, nu-l mai lasă. Unii copii vor să li se mestece mâncarea; o să li se mestece un an, doi, trei, patru, cinci, dar nu se poate până la douăzeci. La fel şi găina când puişorii cresc: îi înțeapă cu ciocul, trebuie să-şi găsească singuri mâncarea.

Iată ce ne cere Dumnezeu: nu te înfuria, e lipsit de judecată! Dă dovadă de Dreptate divină în fața oamenilor! Mâinile sunt ca să facă Bine. Dacă nu sunteți drepți, o să vă doară brațele; dacă nu dați dovadă de Virtute, o să vă doară picioarele, nu veți fi sănătoşi; dacă sunteți lipsiți de Iubire, o să vă doară gura, dinții; dacă sunteți lipsiți de Adevăr, o să vă doară capul; dacă aveți gânduri rele, o să deveniți animale; dacă vă lipseşte înțelepciunea, o să vă doară urechile. Dacă nu sunteți în acord cu legea divină, veți fi mereu bolnavi, suferinzi.

Acum, îi veți cere lui Dumnezeu: „Doamne, vreau să am răbdare! Dă-mi puterea Ta, ca să pot rezista la fiecare ispită, s-o pot învinge cu promptitudine! Vreau supunere!". De exemplu, aveți un obicei prost şi, când vă tentează, începeți să numărați 1, 2, 3, 4, până la 30, 40, 50. Cât numărați, va dispărea. Când numărați, o să vă spuneți: „Iată, astăzi am reuşit să suport puțin, nu m-am înfuriat". A doua zi, vă veți reține de două ori să nu trişați; a treia zi, vă veți reține de trei ori să nu bârfiți. Astfel, manifestarea fiecărui viciu va scădea pas cu pas, ca să dispară în cele din urmă. „Chiar dacă nu reuşesc să vorbesc bine pentru oameni, azi însă voi vorbi bine". Mâine, veți face un bine cuiva; în ziua următoare, îl veți salva de la rău. Şi, astfel, Binele va creşte permanent în voi.

O femeie care se slujeşte de o mie de cuvinte bune va fi o femeie utilă pentru stat. Va fi o mamă bună, va avea fii buni, fiice inteligente şi acel stat va înflori. Şi eu

vreau ca voi să gândiți bine, să faceți fapte bune, să priviți corect. Nu vă neliniştiți, după ce învață să meargă, copilului nu-i mai e teamă că va cădea. Dacă veți cădea, vă veți ridica, dar nu vă fie teamă, veți învăța. În voi toți există o dorință mare de a face Binele. Apostolul spune că omul drept cade de şapte ori. Veți întâmpina obstacole mari în viață, dar veți câştiga o nouă experiență şi un nou mod de viață. Amin!

Sofia, 17 februarie 1917

Voința divină

Ştiința în lume are putere doar când e pusă în aplicare. Cei mai mulți dintre voi nu se folosesc de ea şi totuşi toți vreți să purtați haine frumoase şi să mâncați bucate bune, fără să ştiți cum se obțin şi cum se prepară. Fiecare dintre voi trebuie să ştie cum să urzească, să țească etc.

Într-o zi sunteți mulțumiți - e un fel de îngrăşământ. Supărarea e alt fel de îngrăşământ. Un om e bine-dispus, dar, peste o jumătate de oră, starea i se va schimba. Ştiți de ce se întâmplă aşa? Cel ce intră în viața spirituală va trezi în el toate defectele din viața trecută, care până atunci au fost adormite, şi, când vine binecuvântarea divină, renasc. Trebuie să aruncați buruienile din grădina voastră! Unii spun că erau mai buni înainte să intre în viața spirituală. Dar 94% din iubirea voastră este gunoi, doar celelalte 6% sunt Iubire. Aruncați gunoiul, adică îngrăşământul de câmp, şi să rămână în voi doar ce e bun, cele 6%.

O să spuneți că vă cioplesc, dar asta nu înseamnă a ciopli, încă n-ați văzut ce înseamnă a ciopli. Sculptorul trebuie să lovească şi să cioplească îndelung o statuie ca să devină frumoasă şi grațioasă.

Vreau ca toți să împliniți voința lui Dumnezeu. Imaginați-vă că vă aflați în timpurile dintâi ale creştinismului... Câți dintre voi sunteți pregătiți să suferiți persecuțiile şi încercările? Aveți mici încercări acasă (cu soțul, soția, copiii), dar asta nu e mare lucru. Importantă este împlinirea voinței lui Dumnezeu! Şi totuşi, ce faceți voi? Dacă voința divină e în acord cu voi, sunteți gata s-o împliniți, dacă nu, nu. Învățătura nouă nu vrea să facă din voi călugări şi călugărițe. Ea cere

oameni sănătoşi, care să poată suporta greutățile vieții. Şi cei care înțeleg această lege, această doctrină, vor fi gata să se ajute între ei. Fiecare dintre voi are un ghimpe în carne. Şi Pavel avea un ghimpe, drept care s-a rugat lui Dumnezeu, dar Iară să-i spună unde se găsea ghimpele. Dumnezeu i-a zis: „Mare e harul Meu". Şi voi trebuie să-I spuneți lui Dumnezeu unde se află spinul vostru, ca să vi-l scoată.

Nu trebuie să fiți la fel în elanurile voastre. Dacă toată lumea țese doar pânză, va fi o mare concurență. Toți vreți să fiți buni. Ce este Virtutea? Ceea ce facem să fie bine făcut (indiferent că țesem, coasem etc.), asta înseamnă să fim buni. Vreți să fiți ca o statuie şi toată lumea să vă admire şi să vă spună ce frumoasă e. Învățătura lui Hristos nu este o doctrină de automat, ci o doctrină a sufletului. Când o veți studia, veți avea multe îndoieli. O femeie căsătorită de curând, câte bănuieli n-are față de soțul ei! Aceasta se întâmplă deoarece nu-l crede. Conform aceleiaşi legi, mergeți pe calea spirituală şi vă întrebați: „Pot să ajung până la capăt?". Îndoiala arată că subiectul care se îndoieşte nu e individual în lucrarea lui. Dacă un om e rău, ia formă de om rău; dacă e bănuitor, are forma potrivită; toate formele se adaptează la om.

Toată lumea vrea să ajungă în Cer, toată lumea vrea să-I fie pe plac lui Dumnezeu. Ce sacrificiu ați făcut pentru Dumnezeu? Ziceți mereu că Dumnezeu nu v-a dat una sau alta. Dar voi ce-ați dat? Făina pe care l-ați dat-o lui Dumnezeu este de ajuns ca să se facă o pâine? Trebuie să vă gândiți bine. Vorbiți despre Iubire. Iubirea care dă Forță minții şi rațiunii omeneşti, ca să poată suporta suferințele, e Iubirea divină. Ca s-o aveți, trebuie să schimbați iubirea voastră cu Iubirea de

Dumnezeu. Dacă mă ascultați, vă voi spune de unde puteți obține această Iubire. Dacă sunteți insultați, începeți să suferiți. Ceea ce arată că iubirea voastră are limite, se pierde, ceea ce înseamnă că nu e Iubire. Ioan spune: „Iubirea nu se pierde niciodată”, înainte ca nuca să cadă, ceva se pierde; nu nuca, ci coaja. Un om spune despre altul că iubirea lui a fost respinsă, dar acestea sunt învelişuri ale Iubirii divine. Trebuie să aruncați toate cojile şi să păstrați doar miezul divin, care este Iubirea.

Citesc pe fețele voastre că sunteți oameni care se îngrijorează. Voi ziceți: „Eu mă rog mult”. Dar rugatul şi slujitul sunt două lucruri diferite.

Ziceți zilnic: „Facă-se voia lui Dumnezeu”.

Bărbatul zice: „Facă-se voia lui Dumnezeu”. Dar femeia spune: „Nu, facă-se voia mea”. Aşa fac soțul, copiii, și treaba nu merge. Faceți afaceri cu o mare întreprindere şi ziceți: „Vând scump angro”; dar, într-o zi, dați faliment şi înțelegeți că asta nu e pentru voi.

Trebuie să vă gândiți de trei ori înainte să vorbiți. Toți sunteți maeştri şi ziceți: „Trebuie să faci în felul acesta, domnule Deunov!” Spuneți-mi ce trebuie să fac, şi voi face. Dar şi eu o să vă spun ce trebuie făcut şi trebuie să faceți. Dacă nu merge bine, veți fi mai nervoşi, nu veți reuşi să dormiți, veți deveni bănuitori şi până la urmă veți dori să ascundeți toate acestea de lume şi vă veți pune o mască. Or, învățătura mea va conferi o culoare frumoasă sufletului vostru, veți fi liniştiți şi mulțumiți, nu veți mai avea nevoie de măşti. Unii dintre voi au treizeci, alții, patruzeci de ani, şi trebuie învățat minimum 120 de ani. Aşadar, aveți încă mult de învățat.

Dumnezeu întreabă câți dintre voi sunteți pregătiți să împliniți voința divină. Luați de trei ori de la mine,

dar voi ce o să faceți pentru mine? Hristos a zis: „Omul nu trăieşte doar cu pâine, ci şi cu tot ce iese din gura lui Dumnezeu”. Spuneți-mi ce pot să fac pentru voi. „Dar nici nu luăm, nici nu dăm”, veți zice voi. Atunci, nu veți studia în această scoală. Dumnezeu le va arăta o Cale doar celor care vor avea bunăvoința de a învinge întotdeauna în ei propriile gânduri şi dorințe. Soțul e supărat şi-şi bate soția; voi îi criticați întruna pe ceilalți. Aş vrea să vă întreb dacă trăiți bine cu voi înşivă. Încercați o lună să nu mai aveți nicio tulburare, să fiți calmi, ca să vedeți cât sunteți de buni.

Începând de acum, indiferent de inconvenientele şi certurile dintre voi, Dumnezeu a poruncit: „Afară cu toate impuritățile!” Dumnezeu nu este Dumnezeul Mâniei, ci Dumnezeul Credinței,

Speranței, Iubirii, Dreptății, Purității. Cel ce nu va respecta această lege să meargă în Egipt pentru a face cărămizi; or, cel care vrea să meargă, să apuce drumul pustiului spre Țara Canaanului. Aveți de rezolvat probleme mari în această viață, nu le lăsați pentru altă dată. Să aveți numai idei pozitive: „Voi împlini voința lui Dumnezeu!”. Ziceți asta în sinea voastră, nu le-o spuneți altora.

Puneți puritate şi sinceritate în gândurile, dorințele şi sufletul vostru, şi Iubirea se va arăta, şi Dumnezeu vă va binecuvânta, şi Cerul va avea ca scop să crească tot ce a semănat în voi Dumnezeu. Faceți-i loc să crească, căci acum avem orele cele mai potrivite, în care se poate realiza mult în timp puțin. Ceea ce creştea în trecut într-o mie de ani, acum se realizează doar în zece; ceea ce a crescut într-o sută, acum creşte în doar un an.

Femeile trebuie să se unească şi să se ajute între ele. Acum, când vă adunați acasă, vorbiți doar de lucruri

rele despre una, despre alta - câte întrebări şi critici! Nu se mai poate continua cu aceste măşti ale diavolului, scoateți-le! învățați acum doctrina lui Dumnezeu!

Vreau să deveniți buni prin voi înşivă. Căci, de cum va veni timpul, veți fi buni din necesitate; acum însă e timpul libertății, al alegerii, trebuie să alegeți singuri să fiți buni. Omul este binele din el, e parte a lui. Ceea ce veți face este o binecuvântare pentru casa voastră, pentru copiii voştri. „Dacă păstrați legea Mea, Mă voi ruga la Dumnezeu să vă trimită Duhul Sfânt consolator", le-a spus Hristos învățăceilor Lui.

Vom fierbe tomate şi din 100 de kilograme vom obține 9-l0 kilograme. Eu vă voi da tomate şi lemne, iar voi o să le fierbeți. Pentru cel ce nu vrea să le fiarbă, o voi face eu, dar îi voi cere să-mi dea tomate şi lemne.

Gândiți-vă întotdeauna la lucrurile care vă ajută să evoluați. Ideea „Nu pot" este o contradicție. „Nu pot", în limba Iubirii, înseamnă că există dificultăți, obstacole. Am început să vă fotografiez gândurile şi într-o zi o să vi le arăt. Autorul de psalmi zice: „Dumnezeu îmi va ascunde păcatele". Creierul să vă fie plin de idei superioare. Inima să vă fie mai generoasă, la fel şi mintea, să fiți sănătoşi! Sănătatea este pentru corp, iar fericirea este o calitate a sufletului printre îngeri; beatitudinea este o calitate a Duhului lui Dumnezeu.

De aceea, pe Pământ nu pot să existe fericire şi beatitudine.

Materialul prevăzut pentru anul 1917 trebuie învățat, câmpul nu trebuie să rămână nerecoltat. O să vă împart în categorii. Cel care coase o să continue, dar celui ce nu ştie o să-i fie rău. Mulți se plâng că viața merge rău. Asta se întâmplă deoarece pânza n-a fost bine pusă, trebuie potrivită din nou.

Joia viitoare vin doar cei care ştiu să pună în practică. Nu cerem doar auditori. Încercați să vă aranjați relațiile, să fiți sinceri în sufletul vostru, față de Dumnezeu şi față de oameni.

Acolo unde binele se înmulțeşte, se înmulțeşte şi răul. Cel ce lucrează mai mult mănâncă mai mult, poartă mai multe haine şi le rupe etc. Fiecare dintre voi trebuie să devină un cămin pentru Duhul Sfânt. Dumnezeu îşi trimite zilnic Duhul, dar trebuie să fim pregătiți să primim binele pe care ni-l trimite Dumnezeu.

Vreau să mă ajutați să rezolv neînțelegerile dintre voi. Faceți deseori praf în mințile şi inimile voastre; nu aveți nevoie de asta. Încercați să vă liniştiți gândurile, dați-vă mâna şi lucrați. Văd că vă faceți grupuri, vă împărțiți şi tineri, şi bătrâni. În primul rând, trebuie să ajungeți la Duhul Sfânt, să construiți binele! Altfel, cu ideile voastre rele, dați viață karmei şi bolilor. Dumnezeu a spus că totul va merge bine, iar eu vă doresc să evoluați în minte şi în inimă, întru înțelepciune, Cunoaştere şi Iubire, să nu vă mai puneți piedică unul altuia.

Prima lege este cea a suferinței. A doua, cea a ispitei; duhurile vă ispitesc prin oameni. A treia lege este cea a binecuvântării divine. Care este măreția acestor legi, dacă le puteți înțelege? Le veți învăța teoretic şi practic. Dacă cineva critică, spuneți-i: „Ai un război de țesut? Vino, o să țesem!”. Un om nu trăieşte bine, înseamnă că războiul lui de țesut nu e bine aşezat. Va rupe pânza şi o va lua de la capăt. Ați amestecat toate războaiele de țesut ale bărbaților şi ale femeilor, şi acum plângeți…

Sofia, 29 martie 1917

Neprihănirea şi mântuirea

Căci prin credinţa din inimă
se capătă neprihănirea, şi prin
mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.
Romani 10, 10

Mă voi opri la aceste două cuvinte, „neprihănire” şi „mântuire”. Vreau să studiaţi aceste cuvinte şi să faceţi o experienţă cu ele.

Orice femeie vrea independenţa. Cât e tânără, scopul ei este să plece din casa tatălui, să se elibereze de mamă şi de tată, să devină stăpâna propriei case. Această dorinţă este foarte naturală şi divină. Când se căsătoreşte şi-şi începe noua viaţă, îşi duce în casa ei trupul (cămăşi, perne, cuverturi), îşi pune în ordine casa şi ei îi face plăcere această casă aşa de bine ordonată. Corpul este o casă a sufletului omenesc în viaţa spirituală. E ca în cazul femeii, aceeaşi lege în privinţa sufletului, care intră în corp şi începe să-l aranjeze. Unii vor să se debaraseze de corp şi-şi zic: „Când aş putea să mă eliberez de corpul meu?”. Există corpuri din care omul nu poate evada. Acestea sunt acele beciuri umede şi nesănătoase, fără ferestre, în care oamenii se îmbolnăvesc de reumatism. Dacă evadăm din ele nu înseamnă că ieşim din casele noastre foarte curate. Pavel spune în Biblie: „Există o casă care nu e făcută de om”.

Ideea de neprihănire provine de la expresia de „a aranja lucrurile” (a pune lucrurile la locul lor cuvenit). Ce om este neprihănit? Cel ce nu face greşeli. Or, ca să nu facă păcate, omul trebuie să aibă cunoştinţe, să

înțeleagă sensul lucrurilor din jur şi să facă alegerea bună.

Vă avântați spre libertate. Fiecare femeie trebuie să aibă această libertate, dar cu condiția s-o poată utiliza, să construiască pe ea fericirea şi sănătatea soțului şi a copiilor. Femeia care nu e liberă n-are un soț fericit. Credeți că femeia bolnavă e liberă? Femeia cu inima şi mintea tulburate permanent nu este o femeie liberă. Nu spun că mintea nu trebuie să aibă emoții. Tulburarea e una, emoția e alta. Mintea şi inima trebuie să simtă emoție doar la suprafață, nu să fie tulburate profund, ca să nu devină mlăştinoase. Lucrul important pentru femeie este să aibă profunzimea inimii de minimum zece kilometri! La o astfel de profunzime, cel care încearcă să vă tulbure se îneacă. Ce fac copilaşii când găsesc mlaştini puțin adânci, de aproape zece centimetri? Intră în apă, o tulbură şi sunt mulțumiți. Bărbații, când găsesc femei puțin profunde, le tulbură şi le pare bine. Atunci, femeile zic: „Ce nefericite suntem!”. În apele puțin adânci e mult vacarm, acolo orăcăie broaştele toată vara - zgomot şi mare agitație, care abia dacă încetează iarna. Aşadar, inimile voastre nu trebuie să fie puțin adânci, în apă nu trebuie să fie agitație.

Întrebați care este remediul pentru această baltă, în care apa este atât de rea? Veți produce un curent nou de apă pură în această baltă şi veți forma un pârâu pentru ca apa proaspătă să poată spăla resturile trecutului. Învățătura lui Iisus este un curent nou de apă, care trebuie să intre în inima voastră şi s-o spele. După ce a purificat-o, va lăsa depuneri pe câmpurile voastre, ca să se poată fortifica. Vă întrebați cum trebuie făcută această fântână? Fântâna va veni singură la voi. Hristos i-a spus femeii samaritene: „Apa pe care o să ți-o dau va

fi în tine o fântână de viață, care curge fără oprire”. În consecință, cuvântul „mântuire” înseamnă această fântână.

Când un om se află în deşert, unde nu se găseşte apă, are gura uscată, e chinuit de o sete insuportabilă şi singura cale de a se salva este apa, altfel este condamnat la moarte. Asemenea unor călători în deşert, multe femei mor de sete împreună cu cămilele lor, cu bagajele. Ați auzit cuvântul „fântână”. Aş vrea ca, atunci când veți merge să vă plimbați afară din Sofia, să gustați apa din astfel de fântâni. Dar doamnele din clasele de sus, de altfel, toate doamnele nu merg foarte departe, bat întotdeauna aceleaşi alei, unde în afară de praf nu se poate găsi nimic altceva. Înghit această apă şi, întorcându-se acasă, spun: „Ce plimbare bună am făcut!”. Eu vă spun că doar veți înghiți praf. Deseori, când aud doctrina lui Hristos, oamenii folosesc întotdeauna aceleaşi fraze banale şi apoi zic: „M-a durut capul ascultând”. Asta pentru că ați înghițit praf. Acela nu e locul pentru neprihănire şi mântuire.

Cuvintele „neprihănire” şi „mântuire” au şapte semnificații. Eu vă vorbesc acum despre primul sens şi, dacă reuşiți să-l înțelegeți, vă voi vorbi şi despre celelalte. Vine la voi un prieten şi vă zice: „Hai să ne plimbăm, dar nu departe, fiindcă mă doare capul, mi-e greață, nu sunt obişnuit”, înseamnă că sunteți oameni care mergeți cu paşi mici, în timp ce Adevărul vrea să meargă cu paşi mari. Când picioarele oamenilor devin scurte, încep să se gândească la lucruri rele. Un om zice: „Nu pot să merg la Vitoşa”. Dar, dacă nu poți să mergi la Vitoşa, cum ai putea merge la Hristos? Calea lui Hristos este îngustă şi anevoioasă, este Calea voinței raționale a omului. Să vă spuneți în sinea voastră: „Voi merge

împreună cu prietenii la Vitoşa!”. Dacă chiar nu puteți, faceți drumul mental, străbateți tot drumul în mintea voastră! Aceasta este filosofia vieții.

Înainte să vă căsătoriți, la întâlnirea cu iubiții voştri, ei vă numesc îngeri, vă iubesc, mor pentru voi, nu pot să trăiască fără voi, se aşază în genunchi şi câte lacrimi şi ipocrizie vedem! Dar nu pentru că nu pot fără voi, ci ca să producă efect, şi prin asta vor să spună: „Vedeți cum e Dumnezeu!” Când se mărită, femeile încep să îngenuncheze. Iată filosofia voastră: vă aşezați în genunchi în locul soților voştri. De ce? Fiindcă mintea şi inima vă sunt prea puțin profunde. Nu înțelegeți asta în sens greşit. Dacă iau ceva de măsurat şi încerc să văd adâncimea minților şi inimilor voastre, voi constata o realitate. Cuvintele cu care vă vorbesc sunt în sens figurat, să nu le înțelegeți în sens obişnuit. Inimile voastre pot să fie, în acelaşi timp, şi puțin profunde, şi profunde. Dacă în inimile voastre intră doar murdărie, fundul o să se umple şi vor deveni puțin adânci. Există lacuri care au devenit mai puțin adânci, dar altele au devenit mai adânci... De ce are femeia dorința să-şi vadă soțul în genunchi în fața ei? A te aşeza în genunchi înseamnă legea abnegației de sine, a sacrificiului de sine. Formând unghiuri în timpul poziției, aceasta arată că eşti gata să cobori şi să te sacrifici. Când te opreşti şi te sacrifici pentru cineva, înseamnă că te-ai aşezat în genunchi în fața lui. Dar, când un tânăr se aşază în genunchi în fața unei tinere, el o înşală. Câte dintre femeile bulgare trăiesc perfect cu soții lor şi nu şi-au spus niciodată o vorbă urâtă? Vă las să vă gândiți şi să constatați singure adevărul. Adevărul trebuie să fie clar, nici mai mult, nici mai puțin! Nu vreau să vă prezint acest adevăr atât de strălucitor încât să vă orbească. Îl

fac să treacă prin mulți nori, ca să fie suportabil pentru ochii voştri; cu el vă salvez de iluziile care aduc zilnic necazuri, căci aceste iluzii vă îndepărtează de Dumnezeu.

Când Dumnezeu a trimis o femeie sau un bărbat pe Pământ, i-a dat un buget. Dacă cineva îl toacă, nu e drept. Nimeni n-are dreptul să-l ia, doar dacă eşti gata să-l dai de bunăvoie. Îi spuneți cuiva: „Nu te sacrifici pentru mine”. Nu e necesar să facă un sacrificiu pentru voi, căci, dacă face acest sacrificiu, ca să vă înalțe, va coborî el. Aşa e legea divină: unul coboară, altul urcă. Dacă bărbatul coboară, femeia urcă; dacă femeia coboară, bărbatul urcă, în prezent, aruncați o ancoră, capturați bărbatul şi îl faceți să coboare astfel încât nici el, nici voi să nu puteți urca. Vă opriți în loc şi vă priviți. Aşa cum femeile din zilele noastre îşi opresc soții şi nu-i lasă să urce. Acesta este motivul pentru care dormiți, deoarece nu puteți merge în cealaltă lume, nu puteți coborî şi urca. Când sunteți întrebați de ce dormiți, răspundeți: „Ca să merg la Dumnezeu”. Când spuneți „Am dormit bine”, o faceți pentru că ați fost sus, dar din impresia pe care ați avut-o acolo rămâne doar o umbră de plăcere. Uneori zice soția: „Am dormit rău, am visat urât”. Asta înseamnă că şi-a oprit soțul undeva. Această situație nenaturală provine uneori din dorința exagerată a femeii. Dorința nemăsurată atrage dorință nemăsurată, nenorocirea atrage nenorocire, suferința atrage suferință.

Când vorbesc despre suferință şi nenorocire, înțeleg durerea ca pe un înveliş al Adevărului Divin.

Oamenii din zilele noastre învăluie suferința în bucurie şi, în consecință, o fac dulce la exterior. Există pilule la exterior cu zahăr, dar în interior amare.

Dumnezeu nu e acum nici de partea homeopatici, nici a alopatiei. Prima vindecă cu doze mici de pudră amară, ca să aibă efect; a doua, cu doze mari de pudră amară. Şi răul dispare. Când omul e sănătos, n-are nevoie de pilule. Cunosc oameni care, din obişnuinţă, din când în când iau câteva pilule, aspirină sau chinină, ca să nu se îmbolnăvească. Se gândesc mereu că ar putea să se îmbolnăvească. Zilnic trebuie să vă spuneţi un cuvânt pozitiv, şi astfel starea voastră va fi mai bună.

Voi, cei care mă ascultaţi, faceţi exerciţiul următor, pentru care vă dau un an, după care o să vă simţiţi liberi: primele şase luni vor fi pozitive (o să lucraţi pământul, o să semănaţi, o să recoltaţi), următoarele şase luni veţi fi pasivi (veţi culege o energie nouă). Să nu aveţi nicio îndoială, căci lucrul despre care vă vorbesc poate fi realizat de fiecare dintre voi. Este ridicol să spuneţi că nu puteţi s-o faceţi. Într-o zi, o să adun copiii mici şi o să fac o experienţă cu ei ca să dovedesc că ceea ce nu puteţi să faceţi voi pot copiii, căci încrederea lor e mai mare decât a voastră. O să ziceţi: „Ne putem înşela".

E posibil ca în primul an să vă puteţi înşela, nu şi în al doilea. Veţi respinge această idee. Acolo unde lucrează legea, nu există minciună şi veţi cunoaşte aceste cuvinte: „Tot ce li se poate întâmpla celor care îl iubesc pe Dumnezeu este spre binele lor". O să reţineţi asta ca pe un fel de citat: „Tot ce poate să ni se întâmple va fi transformat de Dumnezeu spre Bine". Apoi, dacă aveţi idei rele, dorinţe rele, dacă toţi oamenii răi se întorc împotriva voastră, să nu vă fie teamă! Lăsaţi astea în afara voastră!

Şi acum o să vă vorbesc despre verbul „a putea". Ce exerciţiu aţi făcut până în prezent? L-aţi folosit doar la persoana întâi: eu pot. De acum înainte, o să-l utilizaţi

la toate persoanele: eu pot, tu poți, el poate, noi putem, voi puteți, ei pot! Dacă v-ați poticnit de o problemă, o să ziceți în sinea voastră, în sufletul vostru: „Eu pot, noi putem, el poate! Eu pot, Tu poți, Doamne, care te afli în mine, în sufletul meu. El poate, Duhul Tău maiestuos, care mă conduce!”. După aceea, veți folosi celelalte persoane la plural. Credința voastră şi Puritatea voastră o să vină în ajutor tuturor celor care se află sus, o să coopereze la ideea divină pentru ca ea să se poată realiza în viața voastră. Pe această Cale se cere o răbdare divină şi perseverență, pentru ca Lumina să domine în voi. Trebuie să faceți această experiență de fiecare dată când vă simțiți slabi. O veți face dimineața între orele patru şi şapte. Cel mai bine este pentru cel care poate să se trezească de bunăvoie la ora patru. Dimineața, când răsare soarele, veți spune:

(La persoana întâi) Eu pot! - în acest fel o să răsară Soarele meu în sufletul meu.

(La persoana a doua) Tu poți! - în acest fel o să răsară Soarele divin în sufletul meu.

(La persoana a treia) El poate! - în acest fel o să răsară Soarele în mintea mea.

(La persoana întâi plural) Noi putem! - în acest fel o să răsară Soarele îngerilor noştri.

(La persoana a doua plural) Voi puteți! - în acest fel o să răsară Soarele Dumnezeului Păcii în sufletele noastre.

(La persoana a treia plural) Ei pot! - în acest fel o să răsară Soarele tuturor Sorilor în mințile noastre.

Astfel, în voi trebuie să răsară şase sori. La fiecare soare o să vă opriți patru minute; în total, douăzeci şi patru de minute vor fi utilizate pentru răsăritul a şase sori. Veți respecta regula următoare: vă treziți fără

zgomot, liniştiţi, şi, după ce vă faceţi toaleta, rămâneţi calmi, fără nicio problemă, fără nimic care să vă neliniştească.

E posibil să nu vă simţiţi în apele voastre la trezire, să vă simţiţi ca şi cum lumea întreagă e împotriva voastră. Cu toate acestea, ridicaţi-vă şi rostiţi încet cuvintele de mai sus, fiecare pe rând. Luaţi un carnet şi în fiecare dimineaţă, timp de şase luni, scrieţi ora trezirii şi de câte ori v-aţi trezit târziu. Rostind acele cuvinte, o să simţiţi o bucurie în stomac şi mintea în plenitudine. Aveţi nevoie de şase luni ca să înţelegeţi cum se petrece răsăritul acestor sori. Continuaţi să faceţi acest exerciţiu timp de şase luni, transmiteţi-l şi unora dintre prietenii voştri, recomandaţi-l lor. Începeţi să-l faceţi în ziua de 6 aprilie. Cineva o să întrebe dacă e posibil să te trezeşti aşa de devreme etc. Să nu aveţi astfel de idei! Veţi nota în caiete cum era vremea, împărţind-o în senină, noroasă, ploioasă, vântoasă. Toate aceste stări ale vremii sunt bune. Dacă e ploios sau noros în acele şase luni, nu vă plângeţi niciodată. Dacă e ploios, o să spuneţi: „Azi plouă, Dumnezeu purifică şi câmpurile vor avea o recoltă mai bogată”. Veţi încerca să realizaţi toate astea. Cereţi-le prietenilor să facă şi ei la fel.

În cursul primei luni, când rostiţi toate cele şase puncte, să-l accentuaţi mai ales pe primul. În cursul celei de-a doua luni, veţi repeta totul, dar veţi accentua al doilea punct etc. Doresc să fiţi calmi şi binecuvântarea care va veni va fi exact cea de care aveţi nevoie. Vreau să produceţi o undă binefăcătoare şi din tot ce vi se întâmplă în aceste şase luni veţi încerca să trageţi o învăţătură, să vedeţi latura bună a acestei probleme şi să profitaţi de ea. O să spuneţi: „Totul se întâmplă pentru Binele celui care îl iubeşte pe

Dumnezeu!”. După aceea, veți repeta frazele care urmează:

Cred în tine, Dumnezeul meu,
care mi-ai vorbit în trecut.
Cred în tine, Dumnezeul meu,
care îmi vorbeşti în acest moment.
Cred în tine, Dumnezeul meu,
care o să-mi vorbeşti în viitor. Lumina Ta să se pogoare peste noi toți! Numele Tău să fie slăvit.
Vie împărăția Ta!
Facă-se voia Ta!
Precum în Cer, aşa şi pe Pământ!

În cursul zilei, dacă vă vine inspirația să citiți un psalm sau altceva, citiți, dar doar dacă simțiți o dorință profundă s-o faceți. Citând frazele de mai sus, reflectați la lucruri care ar putea să vă înalțe, gândiți-vă la ce este mai frumos în lume, şi veți vedea cum vă vor apărea cele mai frumoase imagini. Doar în acest fel o să puteți să vă refaceți trecutul şi să vă pregătiți condiții bune pentru viitor. Aceasta este calea pe care puteți să vă căliți voința şi să vă faceți mintea şi inima mai generoase. Bineînțeles, lumea va merge mai departe pe acelaşi drum, dar totul va fi spre bine.

În cursul acestor şase luni, uneori vă puteți simți puțin murdari. Veți folosi atunci cuvintele: „Doamne, încălzeşte-mi inima cu Iubirea Ta!”. Dacă mintea vă devine uneori întunecată, veți spune: „Doamne, luminează-mi judecata cu Duhul Tău! . Sau: „Dă-mi Lumina Duhului Tău!” Apoi, rămâneți calmi. E posibil să treacă o oră, două, trei, patru, dar rezultatul va veni cu siguranță.

După răsăritul celor şase sori, unul după altul, veți avea un rezultat. În timpul celor şase luni veți încerca să

păstrați relații bune cu partenerii de viață, cu copiii voștri, cu cei din jur și veți vorbi doar despre lucruri utile. Dacă vă înșelați uneori și vi se întâmplă să spuneți lucruri rele despre o persoană, scrieți-le în caietele voastre, veți fi sinceri cu voi înșivă.

Altă regulă: dacă unul dintre voi nu este în stare să-și rezolve problema, să facă apel la un frate. Dacă nici ei doi nu reușesc, să cheme un al treilea, și împreună vor reuși în rugăciunea lor. Reuniunea trebuie să aibă loc întotdeauna înainte de amiază, căci atunci sunt condițiile favorabile.

Așa devine omul „neprihănit" și „se eliberează". Este prima semnificație a acestor cuvinte.

Dați acest sfat prietenilor la care țineți. Dacă aveți o inspirație profundă, împărtășiți aceste cuvinte și altora, și vă veți simți bine împreună. În acest fel, Lumina voastră va fi vizibilă pentru apropiații voștri.

Pacea fie cu voi!

Sofia, 5 aprilie 1917

Ceea ce a unit

Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă.
Marcu 10, 9

Acum, să ne întoarcem privirea spre ce a unit Dumnezeu. Înțeleg aceste cuvinte în sens larg, adică sensul dat de Hristos. Ele se referă la întreaga viață omenească, în toate manifestările sale. „Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. Orice suferință în viață provine din această dezunire. Nu este necesar să vă dau argumente pe această temă, fiecare o poate verifica prin experiență.

Sunteți nefericiți când îi întoarceți spatele partenerului vostru de viață, sufletului vostru, fraților şi surorilor voastre, prietenilor, casei, țării voastre. De ce? Cuvântul „țară” are un sens diferit față de ce înțeleg oamenii prin el. Prin cuvântul „țară” oamenii înțeleg casa, familia, dar ce este pe Pământ familia, în Cer este țara, casa divină. Oamenii din zilele noastre înțeleg prin cuvântul „dezunire” doar dezunirea dintre bărbat şi femeie, adică ceea ce numesc „repudiere”.

Prin „dezunire” se înțelege respingerea oricărei idei şi dorințe de către mintea şi inima voastră. Când respingeți o idee bună din mintea voastră şi o dorință bună din inima voastră, comiteți o crimă.

Nu aruncați ce a unit Dumnezeu. Exercițiile pe care vi le-am dat luna trecută sunt în legătură cu această mare lege. În prima propoziție, ziceți: „Fie ca răsăritul Soarelui meu să vină în sufletul meu”. De ce? Deoarece Soarele în lumea fizică este motivul pentru care creşte totul în natură şi el răsare la orizont; şi în om există un Soare care răsare şi încălzeşte. Când razele Soarelui

natural strălucesc în deşert, ele încălzesc doar nisipul şi, când mergeți cu picioarele goale pe el, vă arde. Dacă razele lui cad pe pământul bogat în grâne, ele fac să se dezvolte acele grâne, creând o viață nouă, şi, dacă călătoriți în acea țară, o să vă facă plăcere. Dacă Soarele vostru răsare prin aceeaşi lege, veți simți şi veți vedea că totul este foarte corect. Dar, dacă dezuniți ce a unit Dumnezeu, Soarele vostru va răsări ca în deşert şi vor apărea curenți calzi şi fierbinți. Ați văzut cum se dezbracă oamenii în anotimpul cald, le vine greu să respire, le este cald? Această căldură e provocată de faptul că nu există destulă vegetație. De ce trebuie să răsară Soarele nostru? Ca să facă să crească tot ce e bun în voi.

Acum veți adăuga la prima propoziție a exercițiului ceea ce urmează: „Fie ca Soarele meu să răsară în sufletul meu şi să-mi purifice inima". Veți adăuga alte cuvinte noi şi la celelalte propoziții.

(La persoana a doua) Tu poți! - Fie ca Soarele divin să răsară în mine şi să-mi purifice sufletul.

(La persoana a treia) El poate! - Fie ca Soarele din mintea mea să răsară şi să-mi purifice judecata.

(La persoana întâi plural) Noi putem! - Fie ca Soarele îngerilor noştri să răsară şi să ne purifice inimile.

(La persoana a doua plural) Voi puteți! - Fie ca Soarele Dumnezeului Păcii să răsară şi să ne purifice sufletele.

(La persoana a treia plural) Ei pot! - Fie ca Soarele tuturor Sorilor să răsară în mințile noastre şi să ne purifice judecata.

Trebuie lucrat o întreagă lună pentru purificarea inimii, a sufletului şi a judecății. Acesta este sensul cuvintelor: „Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu

despartă". Aceasta este legea pe care o abordați acum, ca să vă puneți în acord cu inima, sufletul şi judecata voastră. Orice om care a despărțit ceea ce a unit Dumnezeu a pierdut această armonie.

Multe femei şi-au pierdut soții care au murit, dar alții sunt vii, chiar dacă oamenii îi cred morți, şi, invers, există femei care au murit, dar trăiesc. Astfel, după câte cred, se poate ca o femeie să fie încă vie cu toate că a murit demult şi să rămână în casă, aşa cum într-o grădină zoologică rămân scheletele uitate sau cum rămân în muzee păsările împăiate. În aceste cazuri, turcii vorbesc despre *ibret. Î*n acest fel înțeleg cuvintele Apostolului Pavel, care zice că o văduvă, ca să fie înscrisă în lista văduvelor, trebuie să nu aibă mai puțin de şaizeci de ani. De aceea, văduvele tinere trebuie să se căsătorească şi să crească copii. Este o lege supremă. Cuvântul „căsătorie" înseamnă viață. Oamenii din zilele noastre nu înțeleg viața, fiindcă nu înțeleg sensul spiritual al lucrurilor. Aveți un copil care nu mănâncă, mama crede că e bolnav şi se îngrijorează. Şi ce-ați spune despre un copil care nu mai cântă? Dar despre un copil care nu se mai roagă? Omul care nu mai mănâncă, nu mai cântă şi nu se mai roagă este bolnav. Mâncarea este în legătură cu corpul, cântecul, cu inima, rugăciunea, cu mintea omului. Unii filosofi spun că omul nu trebuie să se roage. Eu spun: unii microbi au intrat în mintea ta, şi de aceea eşti bolnav.

Bineînțeles, trebuie să experimentați. Acum vă aflați într-o şcoală. Nu vă spun să aruncați totul îndată ce v-ați întors acasă. Nu vă instruiesc să aruncați tot, ci să-l utilizați. În timp ce oamenii din ziua de astăzi, având cârpe, le adună şi fac din ele covoare, voi aveți îngrăşăminte, fertilizați-vă ogoarele.

Astfel, fixați-vă sarcina să vă opriți încă o dată la cuvintele: „Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. În ce constă această unire? Unirea dintre Soare şi om constă în cinci receptori. Putem să fim în unire cu Soarele cu ochii. Dacă ne facem rău la ochi, distrugem acest bun. Dacă-i facem rău nasului, nu vom intra în legătură cu aroma fructelor, creată de soare. Dacă se pierde gustul, n-o să mai putem înțelege acel bun ce se găseşte în interiorul fructelor. Trebuie să ne păstrăm ochii puri. Cum ne stricăm ochii? O femeie care îşi pierde soțul plânge şi iar plânge după el şi-şi slăbeşte ochii. De ce trebuie să plângă? Nu-l voia la început pe acel soț, şi acum plânge pentru el. După înțelegerea mea, a plânge în acel moment nu e un lucru natural. Plânsul trebuie să provină din blândețea inimii. Plânsul lipsit de blândețe este inutil.

O să vă dau un exemplu pentru luminarea conştiinței. Un om a fost condamnat la trei ani de închisoare fiindcă a furat 25 de leva. Avocatul care îl apăra a zis: „N-a făcut furtul cu premeditare. Dacă ar fi cu adevărat hoț, ar fi luat şi cele 2.000 de leva care se găseau în acelaşi loc”. Când a auzit asta, hoțul a început să plângă. „De ce plângi?” au întrebat judecătorii. „Pentru că n-am luat cele 2.000 de leva”.

Mulți dintre voi plâng acum pentru că n-au luat cele 2.000 de leva, nu pentru că au luat 25 de leva. Uneori, unii plâng zicând: „Sufăr pentru că n-am asta ori aia”. Eu zic: „Suferiți fiindcă n-ați luat cele 2.000 de leva”. Ştiința vă este utilă atâta timp cât vă aduce binele. Multele ipoteze şi teorii filosofice sunt utile atâta timp cât reprezintă o gimnastică a minții, dar în viață aveți nevoie de ceva fundamental, deoarece vă aduce întotdeauna sănătate, pace şi bucurie interioară.

În mod analog, veți raționa astfel: Soarele dă viață izvoarelor în lume, munților şi tuturor bunurilor de pe Pământ şi, la fel, Soarele vostru, când vă răsare în inimă, prin aceeaşi lege va crea toate bunurile existente. Căci Dumnezeu, care a pus în legătură aceste lucruri, are grijă de acest echilibru. Fiecare idee din mintea voastră, bună sau rea, provoacă o mare revoltă. În voi se înfruntă în acelaşi timp două forțe raționale; şi una, şi cealaltă vă spun cum trebuie să acționați. Viața rațională este utilă pentru voi, nu pentru societate. Societatea este o condiție pentru omul individual. Hristos a zis că omul nu este creat pentru sâmbătă, ci sâmbăta este creată pentru om. Omul nu trebuie să devină sclav al societății. Societatea este o condiție pentru dezvoltarea sufletului individual. Societățile colective sunt unități unite. Întrebați de ce a creat Dumnezeu lumea. A creat-o pentru sufletul vostru. Or, voi spuneți: „Societatea şi lumea să se amelioreze”. Dacă toată lumea este sănătoasă, dacă toată lumea începe să cânte, să mănânce, oare ție ți-e bine sau unde e binele pentru tine? Ce interes ai să ştii că există mulți îngeri şi sfinți? Lumea o să se amelioreze dacă starea ta se ameliorează.

Vorbind despre societate, înțeleg ce se află în interiorul omului. Să nu spuneți niciodată: „Ce pot să fac eu?” Cum vine desfrâul? Vine întotdeauna de la oameni, de la indivizi. Unei parizience îi vine ideea să-şi pună perucă, şi imediat toți o imită. Altei doamne îi trece prin minte să-şi pună o rochie îngustă, şi toate doamnele se îmbracă apoi la fel; sau alta ia hotărârea să îmbrace o rochie largă, şi toate celelalte fac la fel. Unui bărbat îi vine ideea să-şi facă pantaloni cu manşete late, asta devine o modă nouă şi toți bărbații fac la fel. Un om

dă exemplu pentru toată lumea. Să nu credeți că ceea ce faceți în viață n-are consecințe atât pentru voi, cât şi pentru ceilalți. De aceea, Hristos zice: „Nu vă fie teamă, Tatăl vostru a avut bunătatea să vă dăruiască împărăția Lui”.

Ca să fiți puternici, trebuie să reconstituiți în voi această uniune. Dizarmonia din voi trebuie corectată, căci aveți multe gânduri care vă tulbură, multe divergențe. De exemplu, mă întrebați care va fi viitorul vostru. Uneori vă răspund: „Nu pot să vă spun nimic . De ce? Fiindcă văd că viitorul unora este foarte rău. Un călugăr foarte credincios făcea în fiecare zi cinci sute de mătănii. Altul, când l-a văzut, a înțeles imediat că era foarte credincios. Primul s-a mirat cum de a fost înțeles şi nu-şi dădea seama că, de la atâtea mătănii, degetele îi erau pline de bătături. Astfel, fiecare om are bătături în el, şi după aceste bătături se poate şti ce a făcut.

Iisus a zis: „Voi, femeile, trebuie să vă întoarceți la starea de la început!”. Care stare? Starea de a ne hrăni cu fructe din Pomul Vieții. Vă vine un gând trist, o dorință tristă: ea vine din pomul cunoaşterii binelui şi răului. Indiferent de ideea care vă vine, schimbați-o imediat şi puneți alta în loc!

Dacă urâți pe cineva, nu încercați să scăpați de el sau să-l evitați, ci găsiți în locul lui pe altul, la care puteți să țineți. Oamenii de lume înțeleg mai bine această lege. De exemplu, un bărbat nu-şi iubeşte soția şi găseşte altă femeie pe care o iubeşte. Aceeaşi lege e valabilă şi pentru femeile de lume: nu-şi iubesc soțul, ci iubesc alt bărbat. Această reacție nu poate fi evitată în lume. Să nu credeți că voi veți reacționa altfel. Veți răspunde că în voi nu există astfel de lucruri. Asta e legea. Vrând s-o evitați, veți face întotdeauna contrariul.

Veți spune că această doctrină e rea. Dacă e rea, nu mai e nimic de spus. Aşezați în primul rând ce e corect şi lăsați la coadă umbra acestuia.

Din toate acestea, puteți să învățați cum să ameliorați dispoziția partenerului de viață şi pe a voastră. Or, ce faceți voi? Vă întoarceți privirea spre Dumnezeu şi vă rugați: „Doamne, ia-l pe acest om sau pe mine însumi, ca să mă pot elibera de el!”. Dar nu ştiți că atunci n-ați fi liberi, căci, dacă ar pleca, situația voastră ar fi şi mai gravă. Putem să luăm multe exemple din spiritism care dovedesc aceasta. De exemplu, un bărbat care nu trăia bine cu soția s-a eliberat de ea şi s-a căsătorit cu alta. Dar prima soție, deşi moartă, a reuşit s-o dea afară pe cea de-a doua. Când un om zice că nu poate să trăiască cu soțul sau cu soția, asta înseamnă că există un bărbat mort sau o femeie moartă care îi deranjează. Bărbații şi femeile moarte au o mare influență, de aceea Hristos a spus: „Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. Când omul intră în armonia divină, toate inconvenientele vieții dispar, căci în prezent oamenii nu se află la locul lor. Întâlnesc acum bărbați şi femei care au o mină îndoielnică. De exemplu, afirmați despre o persoană că nu este sinceră. Dacă nu e sinceră, cum ne-am putea opune?

La persoana a doua a verbului, ziceți: „Tu poți - Fie ca Soarele divin să răsară în mine şi să-mi purifice sufletul”. Prin cuvântul „suflet” se înțelege aici frontiera lumii voastre, ceea ce este formă în voi, toate posibilitățile care se ascund în voi. Căci Soarele are puterea să purifice acest suflet imens. Uneori, credeți că sunteți foarte mici sau vă întrebați cum ați fost. N-ați văzut cât e de mare sufletul vostru. Fiecare dintre voi are trei fețe. Să luăm, de exemplu, o femeie pe nume

Mara. Există o Mara la nivel fizic, una între îngeri şi alta în lumea divină. Toate trei sunt legate, dar, când îmi vorbiți despre una dintre ele, vă întreb despre ce Mara îmi vorbiți. Iubirea adevărată constă în a le iubi pe toate cele trei Mara. Un om vine şi iubeşte doar o Mara, iar voi ziceți: „Nu poți, trebuie să le iubeşti pe toate în acelaşi timp!”. Femeia iubeşte doar prima față a soțului ei, cea de la nivelul fizicului. Despre o astfel de femeie sau un astfel de bărbat se spune că sunt oameni fără inimă. Inima Marei este la îngeri. Adică la sufletul unei persoane! Atunci, îi veți privi pe ceilalți în mod diferit. Când veți cunoaşte omul la nivel fizic, omul dintre îngeri, omul din lumea divină, veți înțelege măreția a ceea ce este omul. Când rostiți „eu pot, tu poți, el poate”, este vorba despre cele trei persoane ale voastre (eu, tu şi el), eu care sunt aici, tu care eşti printre îngeri şi el care e la Dumnezeu. Omul şi îngerul formează o pereche, în timp ce Dumnezeu arată direcția în care trebuie să meargă îngerii. În acest fel, se formează un triunghi, prima figură geometrică.

Când ajungem la formele de plural ale verbului „a putea”, zicem: „noi putem, voi puteți, ei pot”. Când zicem „noi putem”, înseamnă că toată lumea, întreaga omenire de pe Pământ, noi toți putem. „Voi puteți” înseamnă „voi, îngerii, care vă aflați acolo sus”. „Ei pot” înseamnă toate divinitățile care se află acolo sus. Dacă înțelegeți astfel această idee profundă, în voi se vor trezi imediat acele senzații supreme, vor creşte în mod normal, şi atunci toți cei din jurul vostru vor fi bine-dispuşi față de voi şi vor ține la voi. Nu e posibil ca oamenii să vă iubească fără ca voi să iubiți.

Pentru ca floarea să se deschidă, trebuie să răsară Soarele. Când Soarele tău răsare, floarea sufletului tău

se deschide cu orice preț. Când Soarele minții tale răsare, judecata ta se deschide şi ea. Aceasta este filosofia din zilele noastre: îndepărtarea tuturor acestor învelişuri. Ziceți: „E prea grea această filosofie, avem atâtea învelişuri!”. Luați o nucă, îi aruncați cojile, şi atunci vedeți cât e de mare. Unele persoane sunt foarte mari, dar aruncați-le învelişurile şi le veți vedea atunci grandoarea. Trebuie să vă însuşiți această învățătură, care are o valoare interioară. Sunteți într-o stare dificilă şi ziceți: „Ce-ar mai putea să ne spună nou?”. Nu credeți că ar mai fi ceva nou de învățat, dar gândiți-vă mai curând cum să puneți în practică acea învățătură în raport cu voi. Un căruțaş trece pe lângă un copac şi-şi zice: „Ah, ce osie frumoasă pentru roți aş putea să fac din acest copac!” Trece un tăietor de lemne pe lângă copac şi-şi zice: „Ce grindă frumoasă aş putea să fac din acest copac!”. Şi voi, dacă treceți pe lângă un copac sau o fântână, trebuie să vă gândiți cum le puteți utiliza.

Cei care au făcut exercițiul de luna trecută au constatat vreun rezultat? Aveți poftă de mâncare? În interiorul vostru trebuie mai întâi să se reconstruiască armonia între mâncare, băutură şi rugăciune. Dar nu criticați. Dacă observați o greşeală la voi, corectați-o; nu vă judecați, ci corectați-vă. Dacă observați o greşeală la voi şi n-o corectați, aceasta nu înseamnă o bună înțelegere a lucrurilor. Observați dimineața care este culoarea Soarelui. Când culoarea este foarte roşie şi asta vă impresionează, atunci sunteți prea răsfațați de viață. Dacă zăriți un nor la răsăritul Soarelui, asta arată că pe Soarele vostru există un nor pe care trebuie să-l faceți să dispară. De exemplu, vi se întâmplă să nu fiți bine-dispuşi, să nu vă placă cineva - aveți un nor negru pe Soarele vostru. Dumnezeu vede şi zice: „Pe Soarele Marei

e un nor negru”. Încercați să obțineți plăcere de la toate lucrurile, o plăcere constant copilărească, nu să vă gândiți că ați trăit mult, ați suferit mult.

Un bou care a purtat multe poveri şi a suportat zilnic cincizeci de bastoane, ce ştie el? A cunoscut doar legea bastoanelor. Un bou care a muncit bine douăzeci de ani şi pe care stăpânul l-a mângâiat pe spate, ce ştie el? Cunoaşte doar mângâierile, nimic mai mult. De multe ori veți vedea nori negri pe Soare, dar fiecare zi vă va aduce binecuvântare, idei noi, dorințe noi. Bineînțeles, acest soare este doar obiectul acelor sori care răsar în voi: Soarele inimii, al sufletului şi al minții. Unii vă întreabă ce sunt aceşti sori. Asta s-o păstrați pentru voi. Veți face o încercare şi, când veți vedea rezultatul, îl veți putea împărtăşi cu ceilalți. Dacă nu verificați singuri, la cel mai mic eşec, veți crede că totul e fals. Luați-o încet, pasul pe care îl veți reuşi să fie mic, dar sigur!

Acum vă voi da câteva fraze complementare pentru rugăciunea dată deja:

Cred în Tine, Doamne, care mi-ai vorbit în trecut. Ai pus în mine toate semințele bune ale vieții mele.

Cred în Tine, Doamne, care îmi vorbeşti în prezent. Tu faci să crească binele din mine.

Cred în Tine, Doamne, care o să-mi vorbeşti în viitor. Mă voi bucura în viața Ta.

Cuvântul „Ta” are valoare. El conține unirea celor trei principii. În litera T, linia verticală reprezintă bărbatul, iar linia orizontală, femeia. Ele țin să se unească sau se poate spune că există un elan între starea activă şi starea pasivă, între cele două forțe mari care acționează în lume.

Ziceți de multe ori: „Care va fi viața mea viitoare?”. După felul în care vă sculați dimineața şi ziceți „voi face asta sau aia”, aşa va fi viața voastră viitoare. Ziceți: „O să-l strivesc pe ăsta!” în viitor, o să fiți şi voi striviți. Dacă ziceți că o să faceți bine cuiva, asta înseamnă că în viitor vi se va face şi vouă bine.

Oamenii mundani se mulțumesc şi se bucură, în timp ce oamenii spirituali au o mină serioasă şi în felul acesta fac să se creadă că duc o viață serioasă. Or, printr-un om spiritual se înțelege orice om care trăieşte rațional. O să vă dau un exemplu cu un om cu adevărat spiritual: un maestru zidar le dădea lecții ucenicilor cum să ridice o piatră mare pe casă, dar, în timp ce le arăta, piatra i-a căzut pe mână şi i-a strivit un deget. Omul I s-a adresat lui Dumnezeu: „Mulțumesc, Doamne, că nu mi-ai luat tot brațul!” Cel care înțelege lucrurile în acest fel este un om spiritual.

Femeile de azi trebuie să creeze o atmosferă frumoasă, trebuie să se ajute toate între ele. Încercați toate să aveți un confort interior şi să vă mulțumiți cu puțin, cu ce aveți. Am auzit o femeie zicându-i alteia: „Nu m-a primit bine”. Cum ar fi putut să o primească bine când soțul a bătut-o şi a avut probleme cu fiul? Oamenii spirituali trebuie să aibă gânduri bune pentru ceilalți. Dacă spunem despre cineva că este un om de bine, va deveni cu adevărat.

Veți învăța legea întineririi. Aceasta este învierea. Nu ziceți: „Am devenit bătrâni”, ci mai curând: „Suntem tineri, vom munci începând de acum!” Nu spuneți: „O să mor”, ci: „Am avut ideea să construiesc o casă nouă”. Dacă v-ați pierdut banii, atunci veți zice: „l-am pus la bancă”. Interpretați lucrurile în sensul lor corect. Într-o zi, ucenicii lui Hristos, trecând pe lângă un câine mort,

au zis: „Ce urât miroase!” Or, Hristos le-a spus: „Ce albi sunt dinții lui!” Feriți-vă de asta, nu spuneți că miroase urât, ci spălați-vă pe mâini. A vă spăla pe mâini înseamnă a fi drepți. Este singura cale de ameliorare a lumii.

Sofia, 3 mai 1917

Simplitatea

Porunca pe care ți-o dau,
fiule Timotei, după prorocirile
făcute mai înainte despre tine,
este ca, prin ele, să te lupți lupta cea bună.
1 Timotei 1:18

Cuvintele „luptă” şi „faptă vitejească” se aseamănă, căci doar lupta dreaptă include fapta vitejească în lume. Cuvintele „faptă vitejească” înseamnă înălțare. Lupta reprezintă ridicarea spiritului omenesc, pe când coborârea este căderea spiritului omenesc.

Înainte de orice, vi se cere simplitate, ceea ce nu înseamnă să fiți simpli, ci toate cunoştințele pe care le aveți să fie simple. La baza lor, lucrurile trebuie să fie simple, aşa cum este la început baza pe care se construieşte; apoi, odată cu dificultățile, ea se complică. Aşadar, în fond, concepțiile trebuie să fie clare şi simple. Trebuie să existe o simplitate în mintea şi inima voastră. Aş vrea să înțelegeți bine cuvântul „simplitate”. Când sunteți anxioşi, să rostiți acest cuvânt, şi veți simți o linişte în suflet. Orice cuvânt frumos trebuie să vă aducă liniştire.

O să vă vorbesc despre cuvântul „luptă” şi o să vă îndrept atenția spre un fapt, ca să înțelegeți dezacordurile care există în viață. Căci observ astfel de dezacorduri între voi şi nu reuşiți să vi le explicați. Să nu aveți impresia că intenționez să vă cert. Nici vorbă, vreau doar ca unele idei şi dorințe să vă fie mai clare. Imaginați-vă că vă găsiți într-o grădină mare, stați pe un scaun şi aveți în față un măr cu frunze frumoase şi fructe bine formate. Vă bucurați. Să presupunem că

frunzele pomului sunt calme, discută între ele şi zic: „Ce frumoasă e lumea divină, trăim în pace şi înțelegere!”. Dar, după un timp, începe să bată vântul şi frunzele încep să se îmbrâncească, iar unele cad. În această societate de sus încep certurile: „Tu nu înțelegi creştinismul, eşti barbară etc” Aşa este şi situația voastră când mergeți din casă în casă şi ziceți: „Ştii, ea e aşa şi aşa”. Asta arată că între voi bate vântul. Motivul este exterior. Trebuie să sesizați aceşti curenți exteriori care nu depind de voi. Dacă sunteți doar o frunză şi începe să bată vântul, neapărat vă veți lovi de alta. Spuneți-i atunci: „Iartă-mă, n-am vrut!”. Din acest motiv, trebuie să vă iertați. După ce vântul se domoleşte, pacea şi înțelegerea revin între voi, dar, îndată ce vântul începe să bată, certurile se stârnesc din nou. E un fapt adevărat în viață şi voi ziceți: „Bate vântul”.

Fiecare om trebuie să aibă un fes şi, când începe să bată vântul, să-l pună pe cap, iar totul va fi pace şi înțelegere. A avea un fes înseamnă ca omul să ştie să-şi stăpânească gândurile şi dorințele. Dacă ai un astfel de fes, gândurile şi dorințele tale sunt bine ordonate; dacă acest fes lipseşte, lucrurile merg rău. În lumea divină nu există astfel de vânturi, ci doar adieri uşoare, care fac frunzele doar să tremure uşor. Indiferent de faptele voastre, îi veți spune acelei frunze: „Fii sigură că niciodată nu voi mai face acest lucru şi că mă căiesc”. Zilnic vor fi greşeli şi regrete. Aşa sunt oamenii, moralişti care vorbesc despre o viață bună, dreaptă şi cinstită. Aşa sunt frunzele cât sunt curate, până când cade praful şi le murdăreşte. Aşadar, în viața zilnică, va exista praf, purificare, certuri etc., dar această viață trebuie să treacă.

Când vă adunați două surori și vă certați, o să spuneți: „Soră, iertare, bate vântul, de aceea ne agităm”. Este reacția corectă în privința subiectului. Când vă certați, adunați-vă și rostiți formula următoare: „Hristos este egal cu y, 0-0, 1-1”. Aceasta este semnificația ultimului verset al parabolei: „Cel care Mă ascultă va trăi în pace și siguranță, fără să-i fie teamă de rău”. Aceasta este aceeași lege.

Uneori, între rațiune și inimă există o luptă, o divergență (inima dorește un lucru, rațiunea, altul), are loc o dezbatere, hotărâți să faceți un lucru și, în realitate, îl faceți pe celălalt. Presupuneți că doi dintre voi au o mie de ari de pământ, primiți de la tatăl lor. Unul e muncitor și-și lucrează pământul, face din el o grădină, o cultivă cu pomi fructiferi; cealaltă parte e semănată cu grâu, orz, porumb și alte culturi. Al doilea zice: „Eu n-am nevoie de asta”. Și-și lasă pământul necultivat. Amândoi vin să-și vadă bunul: unul are grâu, porumb, e mulțumit de toate, viața are un sens pentru el. Or, pământul celuilalt este plin de buruieni și el zice: „Viața n-are niciun sens”. Cine a creat sensul și nonsensul în viață? Ziceți: „Dumnezeu ne dă asta, aia!”. Dumnezeu v-a dat pământ, care e inima voastră, lucrați-l! La inimă se lucrează la fel ca la pomii fructiferi. Faceți să crească în ea toate dorințele bune. Trebuie să semănați la timpul potrivit, nu la cel nepotrivit. Cei care cresc pomi fructiferi au două perioade potrivite: iarna și vara. Agricultorii au și ei două perioade de plantare: în timpul iernii și în timpul verii. Cei care cultivă porumb au și ei perioade de plantare.

Așadar, când aveți dorințe bune, nu le lăsați să treacă, ca să puteți termina altă treabă, ci plan- tați-le imediat. Dacă întrebați cum să faceți, asta înseamnă că

vă ocupați de ce v-a făcut acesta sau acela. Lăsați totul deoparte şi plantați acea dorință bună! Nu sunteți în apele voastre; lăsați disconfortul deoparte; disconfortul şi voi înşivă sunteți două lucruri diferite! Când vă înfuriați unul pe celălalt, ştiți cu ce semănați? Imaginați-vă că o muscă vine la voi şi vă scuipă salivă pe nas. Strigați imediat: „Cu ce drept face asta?”. O urmăriți şi vă înfuriați pe toate celelalte muşte. Spălați-vă nasul şi atâta tot. O persoană spune ceva rău despre voi: spălați-vă şi atâta tot! Or, voi întrebați: „Ştiți ce mi-a făcut musca asta?”. Lăsați-o deoparte. O persoană v-a ofensat. Nu le spuneți nimic celorlalți, căci, în acest fel, plantați ofensa în mintea lor. Aşa o faceți cunoscută tuturor. Se răspândeşte de la o persoană la alta şi astfel se ajunge la o mare ştire. Asta e util pentru lume, pentru oamenii care n-au nimic de făcut, dar, pentru cei care lucrează, există lucruri mai serioase.

Astfel, Apostolul Pavel s-a întors spre Timotei şi i-a zis: „A împăratului veşniciilor, a nemuritorului, nevăzutului şi singurului Dumnezeu să fie cinstea şi slava în vecii vecilor! Amin” (1 *Timotei* 1, 17). Dacă Dumnezeu v-a dat o astfel de inimă pentru a-L slăvi, trebuie să plantați dorințele bune în inimă, şi Dumnezeu le va ajuta să crească. Toate dorințele bune se plantează doar dimineața, seara nu se plantează nimic. Seara, semințele doar încolțesc şi dimineața le plantăm - aşa este în lumea spirituală. Ştiți ce înseamnă dimineața? Dimineața este tinerețea. Dimineața, Soarele este un tânăr, la amiază, un soț, iar seara, un bătrân. Seara, când vă duceți la el, vă spune: „Sunt bătrân deja, mă dor oasele”. Ca să lucrați în lume, trebuie să fiți tineri şi, ca să fiți, nu trebuie să faceți greşeli. Cel ce face greşeli îmbătrâneşte; cel ce face Bine întinereşte. Pentru asta,

rostiți cuvintele: „Fie ca Soarele din sufletul meu să răsară şi să-mi purifice inima”. Asta înseamnă să întinereşti. Înseamnă să vrei să fii bun, iar bun este cel care are mulți pomi fructiferi în grădină.

Cum trebuie plantat, cu sau fără apă? Cu apă, bineînțeles. Faceți o încercare ca să vedeți cum se aplică această lege. Este posibil ca, la un moment dat, să vă aflați în fața unei probleme mari sau a unui necaz în viață, care poate să aibă un caracter diferit şi să ajungeți la disperare din cauza a ceea ce se întâmplă. După un astfel de necaz, vine întotdeauna un gând bun - udați-l, e timpul s-o faceți! Cel care n-a suferit nu poate să aibă idei bune. Când vin necazurile peste voi, asta arată că Dumnezeu vă acordă atenție, că a venit timpul plantării. Aceasta este interpretarea corectă. O persoană spune ceva rău despre voi, vă ofensează foarte rău, o să suferiți, o să plângeți, dar curând va veni o calmare, o idee bună. Apucați-vă imediat de treabă şi plantați-o! Această plantare va răscumpăra insulta.

Vă voi explica legea potrivit căreia nu trebuie să vă răzbunați. Presupuneți că o persoană vă intră în casă şi vă ia 1.000 de leva. În aceeaşi zi, veți avea o lucrare importantă de la care o să câştigați 100.000. Dacă vă apucați să urmăriți hoțul, o să pierdeți cele 100.000 de leva. Dumnezeu zice: „Lasă cele 1.000 de leva, vei câştiga 100.000, fa-ți treaba!”. O persoană v-a ofensat, dar, în acelaşi timp, ați făcut o treabă bună pentru Dumnezeu. Faceți-vă munca, altfel veți pierde de o sută de ori mai mult, în cazul în care hotărâți să vă răzbunați. Există aici vreo filosofie? Există. Faceți o încercare să vedeți dacă e adevărat sau fals. Dacă veți avea ocazia să încercați, puneți asta în aplicare.

Eu întâlnesc deseori oameni care aleargă după 1.000 de leva.

- Încotro?

- Mi s-au furat bani, 1.000 de leva.

- Ba ai pierdut 100.000 de leva.

Şi pe voi v-am văzut alergând după 1.000 de leva. Fiţi atenţi, o să pierdeţi 100.000 de leva! Evanghelia spune să nu vă răzbunaţi, căci Dumnezeu a zis: „A Mea e răzbunarea”. Şi: „Nu judeca ca să nu fii judecat”. Fiecare are o treabă importantă de făcut, nu să-i judece pe ceilalţi. Veţi avea o viaţă liniştită doar dacă-I daţi ascultare lui Dumnezeu, cel pe care îl cunoaşteţi. Zilnic puteţi vedea cine este acest Dumnezeu. Împlinindu-I voinţa, zilnic o să vă simţiţi liniştiţi. Dacă nu împliniţi voia lui Dumnezeu, veţi fi nesiguri. De ce nu-i aici Dumnezeu? Dumnezeu vine doar în momentele de suferinţă. Când în lume apar cele mai mari suferinţe, acela este momentul în care apare Dumnezeu. Când un om suferă, Dumnezeu vine la el şi, când se simte bine, Dumnezeu zice: „Să vină acest om aici”. Şi se spune: „Dumnezeu să-l ierte, a plecat!”. Şi eu zic: „S-a dus să-şi vadă tatăl în ţara lui, pe domeniul său, şi apoi se va întoarce”. Aşadar, odată vine Dumnezeu la noi, altă dată ne ducem noi la El. Cu ce seamănă asta? Când un tată îşi căsătoreşte fiul, îl duce să trăiască în altă casă şi-l vizitează; altă dată, fiul merge să-l viziteze. Spuneţi-mi când îl vizitaţi pe Dumnezeu. Când sunteţi prea disperaţi şi suferiţi. Şi, când vine un om să vă facă un rău, Dumnezeu vine să vă viziteze. Iată de ce trebuie să-i vizitaţi pe cei care suferă.

Rugăciunea este doar un apel la Dumnezeu. Dacă suferiţi, rugaţi-vă. Dumnezeu vă împacă: o să vă trimită

un om care să vă ajute, o să vă trimită un înger şi o să coboare singur să vă împace.

Întrebați de ce venim pe lume. Ca să-L vizităm pe Dumnezeu. Aceasta este legea supremă prin care oamenii, cu durerile şi nevoile lor pe Pământ, devin apropiați. Dacă n-ar avea nevoi, n-ar putea să înțeleagă în ce constau bunurile în viață. Veți reține această idee: viața, aşa cum e, este cea mai frumoasă, iar voi, care trăiți în prezent, trăiți în cel mai bun mod. O persoană poate să spună: „Eu sunt un om rău”. În ce sens? Nu eşti rău, ci ai un pământ pe care nu vrei să-l cultivi, eşti leneş. Trebuie să munceşti. Apucă-te de muncă, şi nu vei fi păcătos.

Cum se face păcatul? Dacă nu munceşti, vei face greşeli, o să te gândeşti de unde poți lua, ce ai putea să faci, şi ajungi dator la toată lumea.

Astfel, nu sunteți păcătoşi din principiu, ci prin faptul că unii dintre voi nu vor să muncească. De exemplu, unii spun: „Cum aş putea să mă trezesc la patru dimineața, e posibil să te trezeşti la ora asta?”. Da, poți să te trezeşti, căci noaptea e pentru dormit şi dimineața, pentru muncit. Când răsare Soarele, toată lumea trebuie să fie jos din pat, iar, când apune, toată lumea trebuie să fie în pat. Aşa fac păsările. Dacă doriți să-L înțelegeți pe Hristos, trebuie să vă comportați şi să trăiți în acelaşi fel. Când vine suferința, ziceți: „E timpul să muncesc”. Fiți pregătiți să plantați! Dacă apare în voi prima dorință bună, plantați-o, şi într-un an veți vedea ce bogați veți fi. Când un om devine bogat, i se deschid ochii. Să luăm un om sărac care-si construieşte o cabană fără ferestre şi, când devine puțin mai bogat, deschide imediat una, două şi mai multe ferestre.

Suferințele trimise reprezintă o necesitate ca să vă dezvoltați.

Când se zice „să-mi răsară Soarele", aceasta arată omul care a venit pe Pământ. Trebuie să utilizați acest Soare care răsare. În fiecare dimineață, când se trezeşte, omul se naşte, iar seara, când adoarme, moare. De aceea, dimineața, dacă nu vă treziți la timp ca să vă naşteți copilul, acesta o să moară. Oamenii care se trezesc târziu nu sunt bine-dispuşi pentru toată ziua şi zicem că ei n-au dat viață copilului lor. Trebuie să înțelegem sensul profund al lucrurilor, nu litera. Prin cuvântul „dimineață" înțeleg toate condițiile bune pe care vi le dăruieşte Dumnezeu; de aceea, nu le amânați pentru altă dată. Ele reprezintă o dimineață din viața voastră. Când vă treziți dimineața devreme are loc o reacție în voi.

O să vă recomand câteva reguli. Am observat că unele persoane merg foarte repede, dar trebuie să mergeți încet, altfel transpirați, şi de aici micile indispoziții.

Regula a doua. Observați care sunt culorile Soarelui, îndeosebi în ziua de 24 iunie. În cursul observației, plantați în voi idei bune. Să presupunem că aveți o abundență de idei bune. Trebuie să le împărtăşiți cu ceilalți, ca să le poată semăna şi ei, adică trebuie să le trimiteți celorlalți. Dacă printre voi există o dizarmonie, o să scadă cu cel puțin cincizeci la sută.

Regula a treia. Când vi se spune că două surori s-au certat, ziceți: „Vântul le-a întors. Pentru asta, să ne adunăm şi să ne rugăm la Dumnezeu să le ierte". Le veți trimite gânduri bune. Adunați-vă iar şi, una după alta, mergeți să le vizitați în casele lor. Oare o femeie divorțată poate să trăiască bine? Niciodată. Lăsați un copil fară

mamă, şi el va deveni grosolan. Dacă trăieşte împreună cu mama cincisprezece-douăzeci de ani, ea îi transmite puţină fineţe. Cei care au trăit fără mamă sunt puţin mai grosolani, de aceea li se dau suferinţe, ca să devină mai generoşi. Când o persoană suferă, zic: „Mama ta a plecat devreme, de aceea ai nevoie de suferinţe ca să devii mai generoasă”. Aceasta este calea pentru cei care vor să se dezvolte, să se înalţe.

Regula a patra. Mergeţi să vedeţi cum cresc pomii fructiferi în grădinile celorlalţi, ca să-i plantaţi la fel în grădinile voastre.

Regula a cincea. Scrieţi zilnic în caiet binele pe care l-aţi făcut fie cu vorba, fie cu inima. Dacă îi trimiteţi unei persoane gânduri bune, scrieţi asta. Deseori se spune că Dumnezeu va aranja lumea. Cum anume? Mulţumită nouă. Dacă ramurile nu înfloresc şi nu fac fructe, cum se vor dezvolta? Aceasta este latura practică. Sunteţi prea ambiţioşi, vă e ruşine să nu păreţi proşti în faţa unora sau a altora. Dar de câte ori nu sunteţi confuzi în faţa lui Dumnezeu? Când nu vedeţi, nu vă daţi seama. După un anumit timp, o să vă destăinui un mod de a transforma cuvintele rele în cuvinte bune. Vreau să fiţi inspiraţi de aceste idei bune. Încercaţi să aplicaţi toate astea în viaţa voastră spirituală, în felul de a mânca, de a bea, în felul de a merge şi a cânta. Aceasta înseamnă un om spiritual, care face totul pentru slava lui Dumnezeu.

Regula a şasea. Dacă vă trece prin minte gândul de a fugi de oameni, feriţi-vă de asta. Vreau să aveţi prieteni din exterior, din lume, nu să fiţi prieteni doar între voi. De ce se căsătoresc oamenii? Nu ca să fie împreună? Începând de acum, trebuie să vă dezlegaţi baierele pungii şi să dăruiţi celorlalţi. N-are de ce să vă

fie teamă, căci cel care dăruieşte câştigă mai mult decât cel care ia.

Regula a şaptea. Vă simţiţi trişti, aveţi multe probleme, credeţi că viaţa n-are sens. Coborâţi mai jos, priviţi-i pe cei care sunt mai nefericiţi decât voi, şi veţi înţelege că viaţa are sens. Şi, când vreţi să vă înălţaţi, priviţi-i pe cei care se găsesc deasupra voastră şi faceţi la fel în viaţă, căci viaţa se transmite de la o persoană la alta. Dacă nu vă transmit ceva din mine, nu veţi învăţa nimic. Viaţa se transmite prin contact, prin influenţă, prin ceea ce transmiteţi bine sau rău. Cunosc mulţi bărbaţi buni care, în compania unor femei rele, devin şi ei răi, şi bărbaţi răi care, în compania unor femei bune, se corectează. Legea este foarte dreaptă: ne influenţăm. Or, voi spuneţi: „Ce suntem noi?”. Trasaţi în vechile voastre caiete o cruce, puneţi foi noi şi scrieţi: „începând de acum, îmi însuşesc şi transmit regulile lui Hristos!” Veţi fi fericiţi şi mulţumiţi.

Regula a opta. Feriţi-vă să le spuneţi fiicelor voastre: „Tu nu cunoşti viaţa, trebuie să fii mai raţională; eşti tânără, odată cu vârsta vei înţelege”. Nu le educaţi aşa, nu le vorbiţi despre bătrâneţe. Dacă fiica voastră e mulţumită, să fie mulţumită, să se joace, să cânte, lăsaţi-o aşa.

Când vă înfuriaţi, spuneţi-I lui Dumnezeu: „Mulţumesc, Doamne, că am văzut cele mai frumoase strâmbături ale fiicei mele”. În natură se întâmplă la fel. Vedeţi un copac care se încovoaie; strâmbaţi-vă, e foarte plăcut. Le cereţi copiilor voştri ceea ce nici voi nu sunteţi în stare să faceţi. Este ciudat să vezi un predicator vrând să facă din fiica lui o sfântă. Dacă se înfurie, dacă plânge, voi trebuie să luaţi lucrurile calm şi filosofic, şi asta i se va transmite şi ei.

Cu ocazia educației noi, veți pune în aplicare învățătura lui Hristos. Educația trebuie să fie cu totul nouă, nu s-o punem pe cea nouă peste cea veche. O haină veche nu poate fi recusută cu părți noi. Veți spune: „Fiica mea va fi bună. Dacă nu-i acum, va fi mai târziu!”. Ceea ce gândim se va petrece cu adevărat. Tu şi fiica ta sunteți acelaşi lucru. De ce eu nu gândesc rău despre oameni? Pentru că e un reflex. Dacă gândesc rău despre oameni, răul se va răsfrânge şi asupra mea. Gândul creează lucruri şi o răsfrângere asupra voastră.

Aceste reguli le veți pune în practică în această lună. Veți ieşi până la 24 iunie la răsăritul soarelui, după care vă veți odihni acasă douăzeci de zile. Există şi alte modalități pentru punerea în practică a legii mersului: dacă n-aveți posibilitatea să ieşiți din casă, vă treziți devreme şi, după ce vă spuneți rugăciunea, faceți cu gândul o plimbare. Şi, când spuneți: „Azi nu pot să ies”, vă stricați astfel munca. Vreți să vă vizitați într-o zi un frate, dar nu puteți. Aşezați-vă pe scaun şi vizitați-l spiritual. Nu trebuie să permiteți apariția gândurilor negative, cum ar fi că nu puteți să faceți asta sau aia. Chiar dacă stați în pat şi sunteți bolnavi, să ziceți: „O să-mi repar acum corpul, dar sufletul poate să se ducă!”. Aşadar, legea trebuie să se împlinească întotdeauna cu vorba „pot”, dând astfel dovadă de voință omenească.

Dacă unele lucruri vă sunt vagi, adunați-vă mai mulți şi reflectați. Căci doar ce ați simțit şi ați cunoscut va fi pentru voi util şi vă va face credința mai puternică, având astfel ca bază o cunoaştere pozitivă.

Sofia, 31 mai 1917

cuprins